HOLOCAUSTOVÝ PRŮMYSLL

NORMAN G. FINKELSTEIN

2000

PODĚKOVÁNÍ

Myšlenka této knihy pochází od Colina Robinsona z organizace Verso. Roane Carey zformoval mou úvahu do logického celku. Ve všech stadiích při vzniku této knihy mi pomáhali Noam Chomsky a Shifra Stern. Jennifer Loewensteinová a Eva Schweitzerová se vyjadřovali k různým konceptům. Rudolph Baldeo se o knihu zasloužil osobní podporou a povzbuzením. Jsem jim za to všem zavázán. Pokouším se na těchto stránkách naplnit odkaz svých rodičů. Proto knihu věnuji svým dvěma synům, Richardovi a Henrymu, a mému vnukovi Davidovi.

ÚVOD

Tato kniha je jednak rozborem, jednak obžalobou průmyslu holocaustu. Na následujících stránkách dokáži, že "Holocaust" je ideologickou representací nacistického holocaustu.[1] Stejně jako většina ideologií, má tato representace slabou, jestli vůbec nějakou, spojitost s realitou. Holocaust není libovolná, ale spíše vnitřně koherentní konstrukce. Jeho ústřední dogmata mají závažný politický a třídní obsah. Skutečně, prokázalo se, že Holocaust je nezanedbatelnou ideologickou zbraní. Jeho rozšířením si jedna s nejstrašnějších vojenských sil na základě hrůzného porušování lidských práv přisvojila roli "vítězného" státu a nejúspěšnější etnická skupina ve Spojených státech tak získala postavení vítěze. Z tohoto postavení pro ní vyplývají značné výhody - zvláště se stala imunní ke kritice, ať už je jakkoliv oprávněná. A využívání této imunity, mohu dodat, se nevyhnul morální úpadek, který ji obvykle doprovází. Z tohoto pohledu, výklad oficiálního interpreta Holocaustu Elieho Wiesela není náhodný. Prostě nedosáhl tohoto svého postavení na základě svých humanitárních závazků nebo literárního talentu.[2] Wiesel hraje tuto vůdčí roli spíše proto, že spolehlivě vyjadřuje a podporuje základní dogmata Holocaustu.

Počátečním popudem k napsání této knihy byla seminární práce Petera Novicka *The Holocaust in American Life* (Holocaust v americkém životě), kterou jsem recenzoval pro British literary journal.[3] Na těchto stránkách je rozšířen kritický dialog, který jsem zahájil s Novickem; proto je zde tolik odkazů na jeho studii. Spíše jako snůška provokativních připomínek než jako soustavná kritika, patří *The Holocaust in American Life* k starobylé americké tradici skandalizování. Stejně jako většina skandalizátorů se Novick soustřeďuje pouze na ty nejkřiklavější případy zneužívání. Nehledě na to, jak je sžíravý a osvěžující, *The Holocaust in American Life* není radikální kritikou. Základní předpoklady zůstávají nedotčeny. Kniha není ani banální ani kacířská a je zaměřena ke kontroverznímu extrému hlavního politického spektra. Lze předpokládat, že způsobila mnoho, i když rozličných, reakcí v amerických mediích.

Novickovou ústřední analytickou kategorií je "paměť". V současnosti je určitě "paměť" tím nejnapadnutelnějším pojmem z dlouhodobého hlediska. S povinnou poklonou Mauricovi Halbwachsovi se Novick snaží demonstrovat, jak "současné koncepce" ovlivňují "paměť Holocaustu". Kdysi nekonformní intelektuálové používali takové silné politické kategorie jako jsou na jedné straně "velmoci" a "zájmy" a na druhé straně "ideologie". Dnes všichni používají uhlazený odpolitizovaný jazyk "znepokojení" a "paměti". Přesto Novick uvádí důkaz, že paměť Holocaustu *je* ideologickou konstrukcí nezadatelného práva. Je-li jednou formulována, je podle Novicka paměť Holocaustu "spíše častěji" libovolná. Argumentuje, že

formulace není většinou volena na základě "kalkulace výhod a nevýhod" ale spíše "aniž jsou promýšleny . . . důsledky".**4** Některé důkazy připouštějí opačný závěr.

Můj původní zájem o holocaust byl ryze osobní. Můj otec a moje matka oba přežili varšavské ghetto a nacistické koncentrační tábory. Kromě mých rodičů, všichni členové rodiny z obou stran byli vyhlazeni nacisty. Mými prvými dojmy, tak řečeno, souvisejícími s nacistickým holocaustem, je moje matka přilepená na televizní obrazovku a sledující proces s Adolfem Eichmanem (1961) když jsem přišel ze školy. Ačkoliv byli osvobozeni z táborů pouze 16 let před procesem, oddělovala v mé mysli nepřekonatelná propast rodiče jak jsem je znal od *tohoto*. Fotografie rodiny mé matky visela na stěně obývacího pokoje. (Nikdo z rodiny mého otce nepřežil válku). Nikdy jsem nedokázal zcela pochopit mé spojení s nimi, natož pochopit co se stalo. Byly to sestry mé matky, bratři a rodiče, ne mé tety, strýčkové nebo dědové. Pamatuji se, jak jsem jako dítě četl *The Wall* Johna Urise a *Mila 18* Leona Urise, obojí fikce z varšavského ghetta. (Stále si vzpomínám na mou matku, začtenou do *The Wall,* jak přejela svou zastávku metra cestou do práce). Ať se snažím jak chci, nemohu alespoň na chvilku udělat ten myšlenkový skok, který by spojoval mé rodiče a jejich obyčejný život s minulostí. Opravdu, nemohu.

Důležitější je ovšem jiná věc. Kromě tohoto současného pohledu si nevzpomínám, že by nacistický holocaust nějak ovlivnil mé dětství. Hlavním důvodem bylo, že nikdo kromě mé rodiny se nestaral o to, co se stalo. Okruh mých dětských přátel mnoho četl a vášnivě debatoval o současných událostech. Přesto si opravdu nevzpomínám, že by mi můj jediný přítel (nebo rodiče mého přítele) položil otázku o tom, co má matka a můj otec přežili. To nebylo zdvořilé mlčení. To byla jednoduše lhostejnost. V tomto světle nemůžeme jinak než být skeptičtí k výlevům bolesti v příštích desetiletích, když už byl průmysl Holocaustu pevně ustaven.

Někdy si myslím, že objev nacistického holocaustu americkými Židy byl horší než kdyby byl zapomenut. Pravda, moji rodiče se uchýlili do soukromí; jimi prožité utrpení nebylo veřejně uznáno. Ale nebylo to lepší, než hrubé zneužívání židovského mučednictví? Než se stal nacistický holocaust Holocaustem, bylo o něm publikováno jen pár odborných studií, jako *The Destruction of the European Jews* (Destrukce evropských Židů) Raula Hilberga a pamětí, jako *Man's Search for Meaning* (Lidské hledání významu) Viktora Frankla a *Prisoners of Fear* (Vězni strachu) Elly Lingens-Reinerové. **5** Ale tato malá sbírka skvostů je lepší než plné police výtvorů, které dnes leží vknihovnách a knižních obchodech.

Oba moji rodiče, přestože denně prožívali tuto minulost až do své smrti, ztratili ke konci svých životů zájem o Holocaust jako o veřejné představení. Jeden z celoživotních přátel mého otce a bývalý spoluvězeň z Auschwitzu, zdánlivě nezkorumpovatelný levicová idealista, z principu odmítl německou kompenzaci po válce. Nakonec se stal ředitelem izraelského Muzea Holocaustu, Yad Vashem. Můj otec zdráhavě a s velkým zklamáním nakonec připustil, že i tento muž byl zkorumpován Holocaustovým průmyslem a upravil své názory pro moc a zisk. Když po své spuštění nabýval Holocaustový průmysl stále absurdnější formy, moje matka ráda citovala (úmyslně ironicky) výrok Henryho Forda "historie jsou kecy". Pohádky o "těch, kteří přežili holocaust" - o všech vězních koncentračních táborů, samých hrdinů odboje - byly zvláštním zdrojem ironické zábavy u nás doma. Dávno předtím John Stuart Mill zjistil, že pravdy, které nelze kdykoliv prověřit, "ztrácejí svou přesvědčivost, pokud jsou zveličovány až ke lži".

Moji rodiče se často divili, proč se stávám tak rozhořčeným kvůli falsifikaci a zneužití nacistické genocidy. Nejobvyklejší odpovědí bylo, že byla použita k ospravedlnění zločinné politiky izraelského státu a americké podpory této politiky. Je tu rovněž osobní motiv. Velice dbám o zapamatování persekuce své rodiny. Současná kampaň Holocaustového průmyslu vyždímat peníze z Evropy ve jménu "ubohých obětí holocaustu" je popřením vysoké morální úrovně jejich mučednictví na úroveň kasina v Monte Carlu. Bez ohledu na tyto záležitosti se ovšem domnívám, že je důležité zachovat - a bojovat za to - integritu historického záznamu. Na posledních stránkách této knihy navrhnu, abychom se studiem nacistického holocaustu nenaučili jenom něco o Němcích nebo nežidech, ale o nás všech. Dále si myslím, že při opravdovým *studiu* nacistického holocaustu, musí být redukována jeho fyzická dimenze a jeho morální dimenze musí být zdůrazněna. Příliš mnoho soukromých i veřejných prostředků bylo vloženo do památníků nacistické genocidy. Většina z nich je bezúčelná jako hold ne židovskému utrpení, ale židovské expanzi.. Je čas otevřít svá srdce utrpení zbytku lidstva. Taková bylo hlavní poučení, které mi poskytla moje matka. Již nikdy jsem ji neslyšel říkat: nesrovnávej. Moje matka *vždy* srovnávala. Historické rozlišení je nepochybně nutné. Ale dělat *morální* rozdíl mezi "naším" a "jejich" je samo o sobě morální kotrmelec. "Nemůžeš porovnávat jakékoliv dva ubohé lidi", říkal Platon, "a říkat, že jeden z nich je šťastnější". Tváří v tvář utrpení Afro-Američanů, Vietnamců a Pákistánců platí krédo mé matky: oni všichni jsou obětí holocaustu.

Norman G. Finkelstein

Duben 2000

New York City

Poznámky:

1 V tomto textu označuje nacistický holocaust skutečnou historickou událost, zatímco Holocaust představuje jeho ideologickou representaci.

2 Ke studiu Wiesellova ostudného protokolu obrany ve prospěch Izraele, viz Norman G. Einkelstein a Ruth Bettina Birn, A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth (New York 1998), 1983, 1990. Jeho vyjádření kdekoliv jinde není lepší. Ve svých nových pamětech, And the Sea Is Never FuR (New York 1999), Wiesel nabízí toto neuvěřitelné vysvětlení svého mlčení o utrpení Palestinců: "Navzdory značnému tlaku jsem odmítl veřejné vyjádření ve věci izraelsko - arabského konfliktu" (125). Ve svém jemně detailním přehledu literatury o Holocaustu, literární kritik Irving Howe zmiňuje Wieselovo význačné dílo v jednom samostatném odstavci nesmělou chválou, že "první kniha Ebe Wiesela, Night, (noc) [je] napsána jednoduše a bez řečnického nadání." "Nebylo tam ke čtení nic jiného než Noc," souhlasí literární kritik Alfred Kazin. "Ebe je sám jediným hercem. Popsal sám sebe jako 'lektora utrpení.'" (Irving Howe, "writing and the Holocaust,"New Republic [27 October 1961; Alfred Kazin, A Lifetime Earning in Every Moment [New York 19961, 179)

3 New York: 1999. Norman Einkelstein, "Uses of the Holocaust," in London Review of Book (6 January 2000).

4 Novick, The Holocaust, 3 - 6.

5 Raul Hilberg, The Destruction of the European Jews (New York: 1961). Viktor Frankl, Man's Search for Meaning (New York 19Sg). Ella Lingens-Reiner, Prisoners of Fear (London 1948).

Kapitola 1

KAPITALIZACE HOLOCAUSTU

V pamětihodném dialogu před několika lety Gore Vidal obvinil Normana Podhoretze, tehdejšího vydavatele publikace *Commentary* (Komentáře) Americké židovské komise, že není Američan. **1** Jako důkaz posloužilo, že Podhoretz pokládal Občanskou válku - "významnou a jedinečnou událost, která stále rezonuje v naší republice" - za méně významnou než židovské problémy. Přitom Yet Podhoretz byl asi Američanem více, než jeho žalobce. Pro něho to byla "válka proti Židům" a ne "válka mezi státy", jak figurovala v centru amerického kulturního života. Mnoho kolegů profesorů si mohlo vyzkoušet, že ve srovnání s Občanskou válkou mnohem více vysokoškoláků umístí nacistický holocaust do správného století a všeobecně uvede počet zabitých. Ve skutečnosti je nacistický holocaust téměř jediný historický odkaz, který je slyšet v universitních posluchárnách. Průzkumy ukázaly, že mnohem více Američanů dokáže identifikovat Holocaust než Pearl Harbour nebo atomové bombardování Japonska.

Nicméně, až téměř donedávna figuroval nacistický holocaust v americkém životě jen zřídka. Mezi koncem Druhé světové války a koncem 70-tých let se jenom hrstka knih a filmů týkala této věci. Ve Spojených státech byl jen jeden universitní kurs, který nabízel toto téma. **2** Když Hannah Arendtová publikovala v roce 1973 *Eichmann in Jerusalem* , mohla uvést pouze dvě vědecké studie na toto téma - *The Final Solution* Geralda Reitlingera a *The Destruction of the European Jews* Raula Hilberga. **3** Hilbergovu mistrovskému dílu se samotnému podařilo najít denní světlo. Vedoucí jeho disertace, německo-židovský sociální teoretik Franz Neuman, ho důrazně varoval od zpracování tohoto tématu ("to bude váš pohřeb") a žádný universitní nebo mainstreamový nakladatel nechtěl převzít dokončený rukopis. Když byl nakonec publikován, *The Destruction of the European Jews* měl jen několik ohlasů, převážně kritických. **4**

Nejen obecně Američané, ale i američtí Židé, včetně židovských intelektuálů, věnovali nacistickému holocaustu malou pozornost. Sociolog Nathan Glazer vylíčil v roce 1957 v autoritativním přehledu, že nacistické Konečné řešení (stejně jako Izrael) "má relativně malý vliv na vnitřní život amerických Židů". V roce 1961 na sympoziu *Commentary* o "židovství a mladých intelektuálech" se pouze dva z jednatřiceti přispěvatelů dotkli tohoto tématu. Podobně, kulatý stůl jednadvaceti ortodoxních amerických Židů uspořádaný časopisem *Judaism* v roce 1961 "Moje židovská afirmace" téměř kompletně ignoroval tuto věc.**5** Žádné pomníky ani pocty nepřipomínaly ve Spojených státech nacistický holocaust. Naopak, židovské organizace byly proti takovým památkám. Otázka zní: Proč?

Standardní vysvětlení tvrdí, že Židé byli nacistickým holocaustem tak traumatizováni, že odmítali vzpomínku na něj. Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, který by to podporoval. Nepochybně někteří z těch, kteří přežili, nechtěli hned, nebo z uvedených důvodů později, mluvit o tom co se stalo. Mnoho jiných ovšem velmi chtělo mluvit, a jakmile nastala příležitost, nepřestali by mluvit.**6** Problém byl v tom, že Američané je nechtěli poslouchat.

Skutečným důvodem pro veřejné mlčení o nacistickém vyhlazování byla konformní politika vůdců amerických Židů a politické klima poválečné Evropy. Jak ve vnitřních tak v mezinárodních záležitostech se americké Židovská elity**7** přesně držely oficiální americké politiky. To ve svých důsledcích napomáhalo tradičním cílům asimilace a přístupu k moci. Po začátku studené války se hlavní židovské organizace připojily k boji. Americké židovské elity

"zapomněly" na nacistický holocaust, protože Německo - po roce 1949 Západní Německo - se stalo hlavním poválečným spojencem USA v americké konfrontaci se Sovětským svazem. Návrat do minulosti by neposloužil ničemu; vlastně by komplikoval věci.

S nevýznamnými výhradami (později staženými) se hlavní americké židovské organizace postavily do jedné řady za americkou podporu znovu vyzbrojeného a sotva denacifikovaného Německa. Americká židovská komise (AJC), obávající se, že "jakákoliv organisovaná oposice amerických Židů proti nové zahraniční politice a strategické linii by je v očích nežidovské většiny izolovala a ohrozila jejich poválečné postavení na domácí scéně" bylo to první, co požadovala podstata nového uspořádání. Pro-sionistický Světový židovský kongres (WJC) a jeho americká pobočka přestala oponovat po podepsání smlouvy o poválečné kompenzaci z Německem na počátku padesátých let, zatímco Liga proti pomluvám (ADL) byla prvou velkou židovskou organizací, která poslala v roce 1954 oficiální delegaci do Německa. Společně tyto organizace kolaborovaly s bonnskou vládou na potlačení "protiněmeckých vln" lidového židovského cítění.**8**

Konečné řešení se stalo tabu pro americké židovské elity i z jiných důvodů. Levicoví Židé, kteří byli v opozici vůči spojenectví s Německem ve studené válce proti Sovětskému svazu, by se k tomu nepřestali vracet. Připomínka nacistického holocaustu byla brána jako komunistická záležitost. Svázáni stereotypem, který spojoval Židy s levicí - Židé vlastně přispěli třetinou hlasů ve volbách pro pokrokového presidentského kandidáta Henry Wallace v roce 1948 - americké židovské elity necouvly před obětováním svých soukmenovců na oltář antikomunismu. Tím že nabídli své materiály o domnělých podvratných židovských organizacích vládním agenturám, AJC a ADL aktivně kolaborovaly s McCarthyovým honem na čarodějnice. AJC podpořila rozsudek smrti nad Rosenbergovými, když jejich měsíčník *Commentary* tvrdil, že nebyli *opravdoví* Židé.

Z obavy ze spojenectví s politickou levicí v zahraničí i doma odmítaly hlavní židovské organizace spolupráci s protinacistickým německými sociálními demokraty, stejně jako bojkot německých výrobků a veřejné demonstrace proti ex-nacistické orientaci Spojených států. Na druhé straně návštěvy prominentních německých disidentů, jakým byl protestantský pastor Martin Niemöller, který strávil osm let v nacistických koncentračních táborech a byl nyní proti antikomunistické křižácké kampani, musely strpět pomluvy od amerických židovských vůdců. V úzkostlivé snaze posílit svou antikomunistickou pověst židovské elity se dokonce přihlásily a finančně podporovaly pravicové organizace jako All-American Conference (Celoamerická konference), Combat Communism (Boj proti komunismu) a přimhouřily oči když veteráni z nacistické SS vstoupili do země.**9**

Pouze úzkostlivá snaha o vlastní integraci z vládnoucími elitami v USA a oddělení se od židovské levice zorganizovala americké Židy tak, aby viděli nacistický holocaust ve speciálním kontextu: k obžalobě SSSR. "Sovětská [protižidovská] politika otevírá možnosti, které nesmí být přehlédnuty" říká interní memorandum AJC, které Novick s radostí cituje "aby posílil určité aspekty domácí politiky AJC". Typicky to znamená spojovat nacistické Konečné řešení se Stalinovým antisemitismem. "Stalin bude úspěšný tam, kde Hitler chybil" říká hrůzná předpověď *Commentary* , "nakonec zničí Židy ve střední a východní Evropě .... Paralela s politikou nacistické likvidace je téměř úplná". Hlavní americké židovské organizace dokonce odsoudily v roce 1956 sovětskou invazi do Maďarska jako "pouze prvé stadium na cestě k ruskému Auschwitzu".**10**

Vše změnila v červnu 1967 arabsko-izraelská válka. Vlastně po všech stránkách se teprve po tomto konfliktu stal Holocaust pevnou součástí života amerických Židů.**11** Standardní vysvětlení této změny je takové, že extrémní izolace Izraele a jeho zranitelnost během Června oživilo vzpomínky na nacistickou likvidaci. Ve skutečnosti tento výklad chybně vykládá jak realitu středovýchodního rozložení sil v době konfliktu, podstatu rozvoje vztahů mezi americkými židovskými elitami a Izraelem.

Právě americké židovské organizace zlehčovaly nacistický holocaust po Druhé světové válce aby byly v souladu s prioritami vlády USA ve studené válce, proto se jejich vztah k Izraeli držel kroků politiky USA. V nejrannějším stadiu židovské elity měly hluboké obavy z podpory židovského státu. Hlavně tu byl jejich strach zaplatit za "dvojí loajalitu". Jak studená válka sílila, tyto jejich obavy se násobily. Již před založením Izraele vůdci amerických Židů vyjádřily obavy, že jeho východoevropské levicové vedení se připojí k sovětskému táboru. I kdyby případně podpořily sionistickou kampaň pro židovskou státnost, americké židovské organizace pozorně sledovaly signály z Washingtonu a řídily se podle nich. A opravdu, AJC podporovala založení Izraele zejména ze strachu, že by vznikl domácí odpor vůči Židům kdyby židovské DP v Evropě nebyly rychle ustaveny. **12** I když Izrael se spojil se západem brzy po zformování státu, mnoho Izraelců ve vládě i mimo ní si zachovalo silnou náklonnost k Sovětskému svazu; proto si američtí židovští představitelé drželi Izrael daleko od těla.

Od svého založení v roce 1948 až do války v červnu 1967 nefiguroval Izrael ústředně v americkém strategickém plánování. Když palestinští židovští vůdci připravovali vyhlášení státu, president Truman váhal, zvažuje domácí záležitosti (židovské hlasy) proti varování ministerstva zahraničí (podpora židovského státu by sjednotila arabský svět). K zajištění amerických zájmů na Středním východě balancovala Eisenhowerova administrativa mezi podporou Izraele a arabských národů, dávaje ovšem přednost Arabům.

Občasné politické střety Izraele se Spojenými státy kulminovaly během suezské krize v roce 1956, kdy se Izrael předem dohodl s Británií a Francií o napadení egyptského národního vůdce Gamala Abdela Nassera. I když bleskové vítězství Izraele a obsazení Sinajského poloostrova mělo hlavní význam pro jeho strategický potenciál, Spojené státy to považovaly pouze za jeden z několika územních zisků. Proto president Eisenhower donutil Izrael k úplnému a zdánlivě bezpodmínečnému stažení ze Sinaje. Během krize američtí židovští vůdci udělali malý pokus, jak se vykroutit z amerických požadavků, ale nakonec, jak připomíná Arthur Herzberg, "preferovali doporučit Izraeli, aby respektovali [Eisenhower] spíše než oponovali přáním představitelů Spojených států".**13**

Kromě občasných projevů charity Izrael prakticky zmizel z dohledu amerického židovského života zanedlouho po založení státu. Ve skutečnosti nebyl Izrael pro americké Židy důležitý. Ve svém přehledu z roku 1957 Nathan Glazer tvrdí, že Izrael "měl znatelně malý vliv na vnitřní život amerických Židů".**14** Počet členů sionistických organizací v Americe poklesl z stovek tisíc v roce 1948 na desítky tisíc v 60-tých letech. Pouze jeden z dvaceti amerických Židů chtěl navštívit Izrael před červnem 1967. Při novém zvolení presidenta Eisenhowera v roce 1956, které bylo bezprostředně po tom, kdy donutil Izrael k potupnému opuštění Sinaje, již význačná podpora Eisenhowera ze strany Židů vzrostla. Na začátku 60-tých let Izrael dokonce utrpěl ztrátu sympatií kvůli únosu Eichmana od skupiny elitních Židů jako Joseph Proskauer, bývalý president AJC, harvardský historik Oscar Handlin a list *Washington Post* v židovském vlastnictví. "Únos Adolfa Eichmana", mínil Erich From: "je akt bezpráví přesně stejného typu na jakém sami nacisté . . . měli vinu".**15**

Američtí židovští intelektuálové napříč politickým spektrem prokazovali zvláštní lhostejnost k osudu Izraele. Podrobná studie levicově-liberální newyorkské židovské intelektuální scény z 60-tých let se sotva zmiňuje o Izraeli.**16** Těsně před červnovou válkou AJC sponzorovalo symposium "Židovská identita tady a teď". Pouze tři z jednatřiceti "nejlepších názorů z židovské obce" se vůbec zmínily o Izraeli; dva z nich pouze popřely jeho závažnost.**17** Je ironií, že pouze dva známí židovští intelektuálové měli vazbu na Izrael před červnem 1967: Hannah Arendtová a Noam Chomsky.**18**

Potom přišla červnová válka. Pod dojmem předvedené drtivé síly Izraele se Spojené státy rozhodly ji připojit ke svým strategickým kladům. (Již před červnovou válkou Spojené státy opatrně tíhly k Izraeli, když egyptský a syrský režim ukazovaly rostoucí kurs k nezávislosti v polovině 60-tých let.) Vojenská a ekonomická pomoc začala pomalu měnit Izrael na reprezentata síly USA na Středním východě.

Pro americké židovské elity bylo podřízení Izraele americké síle štěstím spadlým z nebe. Sionismus vycházel z předpokladu, že asimilace Židů byl pouhým snem a že Židé budou vždy pokládáni za potenciálně neloajálního spojence. Aby vyřešili toto dilema, sionisté se pokoušeli založit pro Židy vlast. Ve skutečnosti založení Izraele obnovilo problém, rozhodně pro Židy z diaspory: znamenalo to platit za dvojí loajalitu. Paradoxně po červnu 1967 *Izrael usnadnil* asimilaci Židů ve Spojených státech: Židé nyní stáli na frontové linii bránící Spojené státy - vlastně "západní civilizaci" - proti zpátečnickým arabským hordám. Zatímco před rokem 1967 Izrael hrozil strašákem dvojí loajality, nyní znamená super loajalitu. Nakonec, to nebyl americký ale izraelský boj a oběti které chránily americké zájmy. A na rozdíl od amerických jednotek ve Vietnamu, Izraelští bojovníci nepůsobili třetímu světemu ponížení jako zbohatlíci. **19**

A tak americké židovské elity náhle objevily Izrael. Po válce v roce 1967 mohl být Izraelský vojenský elán oslavován, protože jeho děla byla namířena správným směrem - proti nepřátelům Ameriky. Jejich válečnická statečnost dokonce opravňovala ke vstupu do vnitřní svatyně americké moci. Předtím mohly židovské elity pouze nabídnout několik seznamů židovských podvratných sil; nyní mohly zaujmout postavení přirozených podílníků na nejnovějších pozitivech americké strategie. Z podružných herců mohli postoupit na nevyšší role v dramatu studené války. A tak se pro americká židovstvo stejně jako pro Spojené státy stal Izrael strategickou výhodou.

Ve svých pamětech publikovaných těsně před červnovou válkou trpce vzpomíná Norman Podhoretz na návštěvu státní večeře v Bílém domě, kde "nebylo jediné osoby, která by nebyla viditelně a absolutně vedle z toho, že tam může být".**20** I když už byl vydavatelem časopisu *Commentary,* jeho paměti obsahují pouze jedinou prchavou zmínku o Izraeli. Co by mohl Izrael nabídnout ambicióznímu americkému Židovi? V pozdějších pamětech Podhoretz vzpomíná, že po červnu 1967 se Izrael stal "náboženstvím amerických Židů".**21** Nyní se může prominentní zastánce Izraele, Podhoretz, chlubit nejen návštěvou večeře v Bílém domě, ale i schůzek tváří v tvář s presidentem k úvahám o národní bezpečnosti.

Po červnové válce hlavní americké židovské organizace pracovaly na plný úvazek na dojednání americko-izraelského spojenectví. V případě ADL to zahrnovalo rozsáhlý vnitřní dohled nad operacemi ve vazbě na izraelskou a jihoafrickou inteligenci.**22** Celkový zájem o Izrael v *The New York Times* dramaticky vzrostl po červnu 1967. V letech 1955 a 1965 údaje o Izraeli v rejstříku zabraly ve sloupci 60 palců, v roce 1975 snarostly na 260 palců. "Když jsem se chtěl cítit lépe", vzpomíná Wiesel v roce 1973, "podíval jsem se na informace o

Izraeli v*The New York Times.*"**23** Stejně jako Podhoretz našlo mnoho hlavních amerických židovských intelektuálů najednou po červnové válce nové náboženství. Novick dokládá, že Lucy Davidowichová, nestorka literatury o Holocaustu, byla jednou "ostře kritická k Izraeli". Izrael nemá nárok na německé reparace, ohradila se v roce 1953, pokud odmítá odpovědnost za přemístěné Palestince: "Morálka nemůže být takto flexibilní". Přesto téměř okamžitě po červnové válce se stala "vášnivou podporovatelkou Izraele", když ho oslavovala jako "společný vzor pro ideální obraz Židů v moderním světě".**24**

Oblíbeným postojem sionistů znovuzrozených po roce 1967 bylo mlčky srovnávat jejich otevřenou podporu domněle sužovaného Izraele se zbabělostí amerických Židů během Holocaustu. Ve skutečnosti dělali to, co dělávali američtí Židé vždy: kráčeli v jedné řadě s americkou mocí. Třída vzdělanců prokazovala zvláštní schopnost v zaujímání hrdinských postojů. Vezměme prominentního levicového liberálně socialistického kritika Irvinga Howeho. V roce 1956 odsuzoval jím řízený časopis *Dissent,* "kombinovaný útok na Egypt jako nemorální". Ačkoliv ve skutečnosti byl sám, Izrael byl obviněn z "kulturního šovinismu", "kvazi-mesiášského smyslu pro vyvolenost" a "spodní proud expanze".**25** Po válce v říjnu 1973, kdy americká podpora Izraeli vrcholila, Howe publikoval osobní prohlášení., že je "naplněn tak intenzivní obavou" o obranu izolovaného Izraele. Nežidovský svět, jak lamentoval v parodii ve stylu Woody Allena, je naplněn antisemitismem. "Dokonce na Horním Manattanu", bědoval, nemá již Izrael "žádný šmrnc": kdokoliv, kromě jeho samotného, je v područí Maa, Fanona a Guevary.**26**

Jako americká strategická výhoda nebyl Izrael bez kritiky. Kromě sílící mezinárodní kritiky jeho odmítnutí schválit dohodu s Araby v souhlase s resolucí OSN a jeho sveřepou podporou amerických globálních ambicí,**27** Izrael musel rovněž zvládnout i domácí americký disent. V amerických vládních kruzích namítali tzv. arabisté, že když kladou všechna vejce do Izraelského košíku a ignorují arabské elity, podkopávají Američané své národní zájmy.

Někteří argumentovali, že podřízení Izraele americké moci a okupace sousedních arabských států není špatná jen z principu, ale škodí i jeho vlastním zájmům. Izrael se stane extrémně militarizovaným a odcizí se od arabského světa. Pro nové americké židovské podporovatele Izraele se však taková slova stala kacířská: nezávislý Izrael v míru se svými sousedy by jim neposloužil k ničemu; Izrael spojený se stávajícím arabským světem a hledající nezávislost na Spojených státech by byl pohromou. Pouze izraelská Sparta podřízená americké moci by vyhovovala, protože pouze potom by se stali američtí židovští vůdci mluvčími amerických imperiálních ambicí. Noam Chomsky**28** navrhl, aby tito "zastánci Izraele" byli spíše nazýváni "zastánci další degenerace a úmyslné destrukce Izraele".

Aby zachránili své strategické pozice, americké židovské elity si "vzpomněly" na Holocaust.**29** Obvykle vysvětlují, že si vzpomněly proto, že v čase červnové války věřily, že Izrael je v morálním nebezpečí a byly postiženy strachem z "druhého Holocaustu". Takové tvrzení nesnese bližší zkoumání.

Vezměme prvou arabsko-izraelskou válku. V předvečer nezávislosti v roce 1948 se zdálo nebezpečí pro palestinské Židy mnohem horší. Davig Ben-Gurion uvedl že "700 000 Židů" bylo "stálo proti 27 milionům Arabů - jeden proti čtyřiceti". Spojené státy se připojily k embargu tohoto regionu upevňujícího ostré rozhraní se výzbrojí arabských armád. Strach z nového Konečného řešení strašil americké Židy. Litovali, že arabské státy byly nyní "vyzbrojeny Hitlerovým kolaborantem Muftim, zatímco Spojené státy dodržovaly své zbrojní embargo", AJC se obávalo "masové sebevraždy a konečného holocaustu v Palestině".

Dokonce ministr zahraničí George Marshall a CIA otevřeně předvídali židovskou porážku v případné válce.**30** I když "silnější strana ve skutečnosti vyhrává" (historik Benny Morris), nebyla to pro Izrael procházka růžovým sadem. Během prvých měsíců války, na začátku roku 1948, a speciálně když byla v květnu vyhlášena nezávislost, byly šance Izraele podle Yiagela Yadina, operačního velitele Haganahu, "fifty - fifty". Bez tajných dodávek zbraní z Čech by Izrael nejspíše nepřežil.**31** Po roce války Izrael utrpěl 6000 obětí, jedno procento populace. Proč se tedy Holocaust nestal ohniskem zájmu amerických Židů po válce v roce 1948?

Izrael rychle prokázal, že je v roce 1967 méně zranitelný než při svém boji za nezávislost. Izraelští a američtí vůdci věděli předem, že Izrael by lehce zvítězil ve válce s arabskými státy. Tato skutečnost se stala překvapivě zřejmou, když Izrael přemohl své arabské sousedy za pár dní. Jak píše Novick, "existovalo překvapivě málo přímých odkazů na Holocaust během mobilizace amerických Židů ve prospěch Izraele před válkou".**32** Holocaustový průmysl byl spuštěn až *po* Izraelské ohromující ukázce vojenské dominance a extrémně okázalé oslavě Izraelského triumfu.**33** Obvyklá interpretace nemůže vysvětlit tyto anomálie.

Šokující počátky Izraele a podstatné ztráty na životech v jeho průběhu, rostoucí mezinárodní izolace po nich, arabsko - izraelská válka v říjnu 1973 - v obvyklém smyslu - obnovilo obavy amerických Židů o Izraelskou zranitelnost. Vzpomínka na Holocaust se tedy stala ústřední záležitostí. Novick typicky píše: "Mezi americkými Židy . . . se začala zdát situace zranitelného a izolovaného Izraele tak hrozná jako situace evropských Židů před třiceti lety..... Pojem Holocaustu nejen 'odstartoval' v Americe, ale stal se [sic!] více institucionalizovaným".**34** Přesto že Izrael byl mnohem blíže hrany srázu a v relativních i absolutních pojmech utrpěl více obětí na životech v roce 1948 než v roce 1973.

Je pravdou, že kromě spojenectví s USA ztratil Izrael po říjnové válce 1973 mezinárodní podporu. Ovšem ve srovnání se suezskou válkou v roce 1956. Izrael a organizovaní američtí Židé tvrdí, že v předvečer sinajské invaze Egypt ohrožoval samu existenci Izraele a že úplné izraelské stažení ze Sinaje by fatálně ohrozilo izraelské vitální zájmy: jeho přežití jako státu.**35** Mezinárodní společenství nicméně odolávalo. Při líčení svého skvělého vystoupení na Valném shromáždění OSN Abba Eban ovšem smutně vzpomíná, že "po ocenění mé řeči silným a vytrvalým potleskem následovalo hlasování, kde jsme prohráli velkou většinou".**36** . Spojené státy hráli v této dohodě význačnou roli. Nejen že Eisenhower donutil Izrael se stáhnout, ale americká veřejná podpora Izraele zaznamenala "děsivý pokles" (historik Peter Grose).**37** Naopak, bezprostředně po válce v roce 1973 USA poskytly Izraeli masivní vojenskou pomoc, mnohem větší než za poslední čtyři roky dohromady, zatímco americké veřejné mínění silně podpořilo Izrael.**38** A v tomto okamžiku "debata o Holocaustu . . . 'odstartovala v Americe", v době, kdy byl Izrael méně izolován než v roce 1956.

Ve skutečnosti se Holocaustový průmysl nestal ústředním tématem vzhledem k nečekaným překážkám Izraele během války z jeho postavení vyvrhele po ní., i když říjnová válka 1973 .přivolávala vzpomínky na Konečné řešení. Byly to spíše Sadatovy působivé vojenské předvádění během říjnové války, co přesvědčilo izraelské a americké vojenské elity další diplomatická dohoda s Egyptem, včetně egyptského území obsazeného v červnu 1967, není již dále možná. Ke zvýšení izraelských vyjednávacích nástrojů, Holocaustový průmysl zvýšil svou produkci. Kritickým bodem je, že po válce v roce 1973 nebyl Izrael izolován od Spojených států: tento vývoj nastal v rámci americko izraelského spojenectví, které zůstalo plně nedotčeno.**39** . Historie silně naznačuje, že kdyby byl Izrael skutečně osamocen po říjnové válce, americké židovské elity by si již nikdy nevzpomněly na nacistický holocaust stejně jako po válkách v letech 1948 a 1956.

Novick uvádí vysvětlení, která jsou ještě méně přesvědčivá. Citací židovských náboženských autorit např. tvrdí "šestidenní válka odpovídá lidovému náboženství o 'Holocaustu a spáse'". "Světlo" vítězství v červnu 1967 odstraňuje "temno" nacistické genocidy: "tím dal Bůh novou příležitost". Holocaust se objevil v americkém životě až po červnu 1967, protože "zničení evropského židovstva dospělo - když ne ke šťastnému, přinejmenším přijatelnému - konci". Ale podle obvyklých židovských přístupů nepřinesla spasení šestidenní válka, ale založeni Izraele.. Proč musel Holocaust čekat až na "*druhé* spasení"? Novick tvrdí, že "obraz Židů jako válečných hrdinů" v červnové válce "působí výmaz stereotypu Židů jako pasivních obětí, který . . . předtím bránil židovské diskusi o Holocaustu".**40** A ještě pro zvýšení odvahy, válka v roce 1948 byla izraelskou nejlepší hodnotou. Navíc smělá a brilantní 100-hodinová sinajská kampaň Moshe Dayana v roce 1956 překonává bleskové vítězství v červnu 1967. Proč tedy potřebují američtí Židé červnovou válku k "vymazání stereotypu"?

Novickovo zdůvodnění toho, jak americké židovské elity došli k instrumentalizaci nacistického holocaustu, není přesvědčivé. Vezměme tyto representativní stránky:

Jak se američtí židovští představitelé pokoušeli porozumět důvodům izraelské izolace a zranitelnosti - důvodů, které mohou přivést k nápravě - vysvětlení, které má nejširší podporu byla ztráta paměti o nacistických zločinech na Židech, a to, že přišla na scénu generace ignorující Holocaust, mělo za následek ztrátu podpory Izraele, kterou kdysi požíval.

Pokud by americké židovské organizace neudělaly nic proto, aby změnily nedávnou minulost Středního východu, a trochu zlepšily jeho budoucnost, *měly by* se snažit obnovit vzpomínky na Holocaust. Tak vysvětlení pomocí "ztráty paměti" nabízí program akce. (zdůraznění podle originálu)**41**

Proč argumentace "ztrátou paměti" pro nesnáze Izraele po roce 1967 "vyžaduje co nejširší podporu"? To je jistě nepravděpodobné vysvětlení. Novick sám hojně dokumentuje, že podpora zpočátku poskytovaná Izraeli má málo co dělat s "pamětí o nacistických zločinech",**42** a, v každém případě, tato paměť vymizela dávno před tím, než Izrael ztratil mezinárodní podporu. Proč by měly židovské elity dělat "to málo, aby ovlivnily" budoucnost Izraele? Zajisté ovládají impozantní organizační strukturu. Proč je "oživení paměti na Holocaust" jediným programem akce? Proč nepodpořit mezinárodní dohodu, která vyžaduje *jak* izraelské stažení z území okupovaných v červnové válce, *tak* "okamžitý a trvalý mír" mezi Izraelem a jeho arabskými sousedy (resoluce OSN číslo 242)?

Mnohem logičtější, i když méně charitativní, je vysvětlení, že americké židovské elity si vzpomněly na nacistický holocaust před červnem 1967 jen tehdy, když se jim to politicky hodilo? Izrael, jejich nový patron, už kapitalizoval nacistický holocaust při procesu s Adolfem Eichmanem.**43** Jak bylo právě dokázáno, organizovaní američtí Židé zneužili nacistický holocaust po červnové válce. Holocaust (kapitalizovaný, jak jsem dříve uvedl) se ukázal jako perfektní zbraň k odvádění kritiky od Izraele. Jak ukáži, přesně stejně, jako v současnosti. Co si ale zaslouží zdůraznění je fakt, že pro současné americké židovské elity má Holocaust stejnou funkci jako Izrael: jiná nedocenitelná maličkost přesilové hře vysokou holí. Přiznaný zájem o paměť Holocaustu přináší stejný efekt jako přiznaný zájem o osud Izraele.**44** A tak organizované americké židovstvo rychle odpustilo a zapomnělo zmatené prohlášení Ronalda Regana z roku 1985 na Bitburgském hřbitově, že "tam pohřbení němečtí vojáci (včetně členů SS Waffen) byli obětí nacismu stejně, jako oběti koncentračních táborů". V roce 1988 byl Regan vyznamenán cenou "humanista roku" jednou z nejprominentnějších Holocaustových

institucí, Střediskem Simona Wiesenthala, za svoji "horlivou podporu Izraele" a v roce 1994 cenou "Pochodeň svobody" od proizraelské ADL. **45**

To dřívější výlev reverenda Jesse Jacksona z roku 1979, že je "churav a unaven když slyší o Holocaustu" nebyl ovšem tak rychle odpuštěn a zapomenut. A tak útoky amerických židovských elit na Jacksona nikdy neustaly, i když ani ne kvůli jeho "antisemitským poznámkám", jako spíše kvůli jeho "obhajobě palestinských názorů" (Seymour Martin Lipset a Earl Raab).**46** . V Jacksonově případě zapracoval dodatečný faktor: představoval americké volební obvody, se kterým byli organizovaní američtí Židé na štíru již od konce 60-tých let. I v těchto konfliktech se Holocaust osvědčil jako mocná ideologická zbraň.

Ale nebyla to domnělá slabost a izolace Izraele ani strach z "druhého Holocaustu", ale spíše jeho ověřená síla a strategické spojenectví se Spojenými státy, co vedlo židovské elity k odstartování Holocaustového průmyslu po červnu 1967. I když bezděčně, Novick poskytuje nejlepší důkaz na podporu tohoto tvrzení. Jako důkaz že mocenský přístup, ne nacistické Konečné řešení, určovalo americkou politiku k Izraeli, napsal: "Tehdy, když Holocaust byl nejčerstvější v mínění amerických představitelů - prvých pětadvacet let po konci války - .Spojené státy *méně* podporovaly Izrael.... To nebylo tehdy, kdy se Izrael jevil jako slabý a zranitelný, ale po šestidenní válce, co vedlo Američany ke změně pomoci Izraeli od stružky na povodeň." (zdůraznění podle originálu).**47** Stejný argument lze stejnou silou použít pro americké židovské elity.

Existují i domácí zdroje Holocaustového průmyslu. Hlavní interpretace ukazují na nedávný objev "politiky identity" na jedné straně a "kultury utlačování" na druhé straně. Ve skutečnosti, každá identita je založena na specifické historii útlaku; Židé v souhlase s tím hledají svou identitu v Holocaustu.

Dokonce, na rozdíl od skupinam kritizujících své utlačování, jako jsou černí, Hispánci, nativní Američané, ženy, gayové a lesbičky, Židé samotní nejsou v americké společnosti znevýhodněni. Ve skutečnosti politika identity a Holocaust sehrály mezi americkými Židy svou roli kvůli utlačování, ale protože *nejsou* utlačovaní.

Protože po Druhé světové válce rychle padly antisemitské bariéry, Židé se ve Spojených státech stali výtečníky. Podle Lipseta a Raaba, příjmy Židů na hlavu jsou téměř dvojnásobné než u Gojů; šestnáct nejbohatších Američanů jsou Židé; 40 procent amerických nositelů Nobelovy ceny ve vědě a ekonomii jsou Židé, stejně jako 20 procent profesorů na hlavních universitách; též 40 procent vedoucích právních firem v New Yorku a Washingtonu.

Jejich seznam narůstá.**48** Zdaleka už není překážkou k úspěchu, naopak židovská identita se stala korunou tohoto úspěchu. Stejně jako si mnoho Židů drželo si Izrael daleko od těla když vznikal a byl nevýhodou a stali se znovuzrozenými sionisty když to bylo výhodné, drželi svou etnickou identitu daleko od těla když to bylo nevýhodné a stali se znovuzrozenými Židy když se to stalo výhodné.

. A opravdu, příběh světského úspěchu amerického židovstva potvrzuje podstatu - asi jedinou - podstatu jejich nově přijaté židovské identity. Kdo bude nadále rozebírat, že Židé byli "vyvolení" lidé? V knize Charlese Silbermana *A Certain People: American Jews and Their Lives Today* (Někteří lidé: Američtí Židé a jejich dnešní život) - sám znovuzrozený Žid - typicky tvrdí: "Židé by se měli více než jiní lidé vyvarovat jakékoliv zmínky o své vlastní nadřazenosti" a "je zvláště obtížné pro americké Židy vymazat pocit vlastní nadřazenosti, ale

mnozí ho v sobě mohou potlačit". Co zdědí americký Žid, podle novelisty Philipa Rotha: "žádný zákon, žádné učení nebo jazyk, nakonec ani Boha ... ale určitý druh psychologie, který lze přeložit do třech slov: 'Židé jsou lepší'".**49** Jak je nyní vidět, Holocaust je negativní verzí jejich vychvalovaného světového úspěchu: slouží k ospravedlnění židovské vyvolenosti.

Od 70-tých let již není antisemitismus charakteristickým prvkem amerického života. Nicméně, židovští představitelé začínají zvonit na poplach, že americké židovstvo je ohroženo zhoubným "novým antisemitismem".**50** Hlavní argumenty prominentní studie ADL ("pro ty, kteří zemřeli protože byli Židé") zahrnuji Broadwayskou show *Jesus Christ Superstar* a nekulturní plátek, který "portrétoval Kissingera jako servilního pochlebníka, zbabělce, rváče, lichotníka, tyrana, šplhouna, zlého manipulátora, nebezpečného snoba, který bezcharakterně podléhá moci" - tedy nic moc.**51**

Organizovaným americkým Židům posloužila tato umělá hysterie o novém antisemitismu k několika účelům. Zvedla kurs Izraelských akcií jako posledního útočiště, kdyby američtí Židé nějaké potřebovali. Navíc pomohla požadavkům židovských organizací na zvýšení finanční podpory pro údajný bojuj s antisemitismem, aby našly vnímavější uši. "Antisemita je v nešťastné pozici", pozoroval jednou Sartre, "protože vitálně potřebuje skutečného nepřítele, proti kterému má bojovat".**52** Pro tyto židovské organizace je opak stejně pravdivý. Při nedostatku antisemitismu vznikají mezi organizacemi na obranu Židů hrdelní pře - speciálně mezi ADL a Centrem Simona Wisenthala v nedávných letech propukl.**53** Abych nezapomněl, ke zvýšení finanční podpory slouží podobně i domnělé hrozby ohrožující Izrael. Při návratu z cesty do Spojených států prohlásil respektovaný izraelský novinář Danny Rubinstein: "Podle většiny lidí z židovských organizací je důležité strašit stále a stále o vnějším nebezpečí, které ohrožuje Izrael.... Židovské organizace v Americe potřebuje Izrael pouze jako oběť krutých arabských útoků. Pro takový Izrael mohou získat podporu, sponzory, peníze.... Každý zná oficiální pohádku o příspěvcích sebraných v Americe pro Spojenou židovkou výzvu, kde je použito jméno Izrael, ale asi polovina sumy nejde do Izraele, ale pro židovské instituce v Americe. Je to velký cynismus?" Jak uvidíme, zneužití "potřebných obětí Holocaustu" Holocaustovým průmyslem je poslední a patrně nejotrlejší projev tohoto cynismu.**54**

Hlavní skrytý motiv pro spuštění antisemitského poplachu je ale jinde. Američtí Židé se těší s velkého světského úspěchu a tak se neustále posouvají politicky doprava. Zatímco v kulturních otázkách jako je sexuální morálka a interrupce jsou stále nalevo od středu, stávají se Židé stále konzervativnější v politice a ekonomii.55 Tento obrat doprava je doplněn obratem do nitra, protože Židé již nedbají na své bývalí spojence mezi nemajetnými a stále více se věnují interním židovským věcem. Tuto novou orientaci amerických Židů **56** bylo jasně vidět v rostoucím napětí mezi Židy a černými. Tradičně byli spojenci s černými lidmi proti kastovní diskriminaci ve Spojených státech, ale koncem 60-tých let přerušili spojenectví s Občanskými právy, jak se zmiňuje Kaufman: "cíle hnutí za občanská práva se posunuly z požadavků na občanskou rovnost a rovnost před zákonem k požadavkům na politickou rovnost". "Když se hnutí za občanská práva posunulo na sever, do okolí těchto liberálních Židů", připomíná podobně Cheryl Greenberg, "otázka integrace dostala jiný tón. Když začali vyjadřovat své názory spíše v třídních než rasových termínech, Židé se ocitli na okraji stejně rychle jako bílí křesťané, aby se vyhnuli tomu, co pokládali za znehodnocení svého vzdělání a postavení". Význačným vrcholem byla vleklá stávka učitelů v New York City v roce 1968, která postavila velkou židovskou odborovou organizaci proti černým aktivistům, kteří chtěli získat kontrolu nad špatnými školami. Stávka bývá vysvětlována jako frakční antisemitismus. Výbuch židovského rasismu - před stávkou těsně pod povrchem - je připomínán méně často. Později židovští publicisté a organizace prominentně figurovali ve snahách o odbourání

programu proti diskriminaci v zaměstnání. Při jednání Nejvyššího soudu - případy *DeFunis* (1974) a *Bakke* (1978) — AJC, ADL, a Americký židovský kongres, zřejmě reflektující hlavní židovské pocity, napsali všichni dopisy proti této aktivitě.**57**

Při agresívní obraně svých společenských a třídních zájmů označovaly židovské elity veškerou opozici vůči jejich nové konzervativní politice jako antisemitskou. A tak hlava ADL Nathan Perlmuttertvrdil, že "reálný antisemitismus" v Americe spočívá v politických iniciativách "ničících židovské zájmy", jako je program proti diskriminaci v zaměstnání, škrty v rozpočtu obrany, nový isolacionismus stejně jako opozice proti jaderné energii a dokonce reforma systému volitelů.**58**

V tomto ideologickém útoku sehrál Holocaust kritickou roli. Obvykle připomenutí historické persekuce brání současné kritice. Židé se dokonce dovolávali "přídělového systému", podle kterého jejich utrpení v minulosti je důvodem pro odmítání programu proti diskriminaci v zaměstnáni. Navíc ovšem v kontextu Holocaustu označovali antisemitismus jako přísně iracionální odpor Gojů k Židům. To vylučuje možnost, že animosita k Židům může být založena na skutečném konfliktu zájmů (více o této věci dále). Holocaust byl využíván k ospravedlnění nelegitimnosti veškeré kritiky Židů: taková kritika může vzniknout z patologické nenávisti.

Stejně jako si organizovaní Židé připoměli když izeaelská moc vrcholila, tak si připoměli Holocaust když vrcholila moc amerických Židů. Záměrem bylo ovšem tvrzení, že Židé jsou tam i zde vystaveni hrozbě "druhého Holocaustu". Tak se mohly židovské elity stavět do hrdinské pózy, púodle níž jsou vystaveny hanebnému ponižování. Norman Podhoretz např. uvádí, jak se Židé rozhodli po červnoví válce roku 1967 "odporovat komukoliv, kdo jakýmkoliv způsobem, v jakémkoliv stupni a s jakéhokoliv důvofu se jakkoliv pokoušel působil nám škodu ... Na tom bychom od nynějška měli stavět." **59** Stejně jako Izraelití vyzbrojení po zuby Spojenými státy odvážně drží nezkrotné Palestince v jejich místech.

Panování nad těmi, kteří jsou nejméně schopní se bránit: to je pravý obsah znovuzískané odvahy amerických Židů.

Poznámky:

1 Gore Vidal, "The Empire Lovers Strike Back (Milovníci říše oplácejí)," v časopise *Nation (22* Březen 1986).

2 Rochelle G. Saidel, *Never Too Late to Remember (Nikdy není pozdě si vzpomenout)* (New York 1996),32.

3 Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil (Eichman v Jeruzalémě, zpráva o banalitě zla),* (Eichman v Jeruzalémě, zpráva o banalitě zla) upravení a rozšířené vydání (New York: 1965), 282. Situace v Německu nebyla jiná. Např. přímo oslavný životopis Hitlera, publikovaný v Německu v roce 1973, věnuje jen čtyři ze 750 stránem vyhlazení Židů a sotva paragraf Auswitzu a ostatním likvidačním táborům. Joachim C. Fest, *Hitler* [New York: 1975], 679-82)

4 Raul Hilberg, *The Politics of Memory (Politika paměti)*(Chicago: 1996), 66, 105 - 37. Vzhledem ke stipendiu je ovšem kvalita nových filmů o nacistickém Holocaustu velmi působivá. Úžasný Stanleyho film *"Kramer's Judgement at Nuremberk (Kramerův norimberský rozsudek)"* (1961) explicite vypráví o rozhodnutí soudce Nejvyššího soudu Olivera Wendella Holmese z roku 1927, trastající sterilizaci "mentálně nezdravých" jako o předchůdci nacistické eugeniky; Winstona Churchila a jeho chválu Hitlera až do roku 1938; vyzbrojení Hitlera šmelícími americkými průmyslníky a oportunistické zproštění viny německých průmyslníků americkým vojenským tribunálem.

5 Nathan Glazer, *American Judaism (Americký judaismus)*(Chicago: 1957), 114. Stephen J. Whitfield, "The Holocaust and the American Jewish Intellectual (Holocaust a američtí židovští intelektuálové)," v časopise Judaism (podzim 1979)

6 Pro citlivý komentář těchto dvou kontrastních typů těch, kteří přežili, viz Primo Levi, *The Reawakening (Znovuprobuzení),* s novým doslovem (New York: 1986),207

7 V tomto textu termín *židovské elity*označuje jednotlivce prominentní v organizačním a kulturním životě hlavní židovské komunity.

8 Shlomo Shafir, *Ambiguous Relations: The American Jewish Community and Germany Since 1945 (Dvojznačné vztahy: Americká židovská komunita a Německo od roku 1945)*(Detroit 1999), 88, 98, 100 - 1, 111, 113, 114, 177, 192, 215, 231,251.

9 Ibid., 98,106,123-37,205,215-16,249. Robert Warshaw, "The 'Idealism' of Julius and Ethel Rosenberg (Idealismus Julia a Ethel Rosenbergových)," v časopise *Commentary* (listopad 1953). byla *to* náhodné shoda okolností, že v téže době hlavní židovské organizace křižovaly Hannah Arendtovou za poukazováni na kolaboraci většiny židovských elit za nacistické éry? Připomenutím proradné role policejních sil židovské rady připomněl Yitzhak Zuckerman, představitel varšavského gheta, že "Neexistovali žádní 'decentní' policisté, protože decentní muži si svlékli unifirmu a stali se obyčejnými Židy" *A Surplus of Memory (Nadbytečná vzpomínka)*[Oxford 1993], 244).

10 Novick, *The Holocaust, (Holocaust)*98-100. Kromě studené války hrály vedlejší roli v poválečné bagatelizaci nacistického holocaustu americkými Židy - např. strach z antisemitismu, americký asimilační ethos v 50-tých letech. Novick tyto věci vykládá v kapitolách 4-7 knihy *The Holocaust.*

11 Zřejmě jediným autorem, kretý popírá tento spojení, je Elie Wiesel, který tvrdí, že obrození Holocaustu v americké životč je převážě jedo práce. (Saidel, *Never Too Late (Nikdy není příliš pozdě),* 33-4)

12 Menahem Kaufman, *An Ambiguous Partnership (Dvojznačné partnerství)*(Jerusalem 1991), 218, 276 - 7.

13 Arthur Hertzberg, *Jewish Polemics (Židovské polemiky)*(New York: 1992), 33; ač klamně smířlivý, cf. Isaac Alteras, "Eisenhower, American Jewry, and Israel (Eisenhower, američtí Židé a Izrael),» in *American Jewish Archives* (November 1985), and Michael Reiner, "The Reaction of US Jewish Organizations to the Sinai Campaign and *Its* Aftermath (Reakce amerických židovských organizací na sinajskou kampaň a její následky)," v časopise *Forum* (zima 1980 - 1).

14 Nathan Glazer, *American Judaism (Americký judaismus)* (Chicago: 1957), 114. Glazer continued: "Izrael neznamenal pro americký judaismus téměř nic. Idea že Izrael má jakýkoliv vážný vliv na judaismus v Americe *je* pokládána za iluzorní. (115).

15 Shafir, *Ambiguous Relations (Dvojznačné vztahy), 222.*

16 Viz např. Alexander Bloom, *Prodigal Sons (Marnotratní synové)*(New York: 1986).

17 Lucy Dawidowicz and Milton Himmelfarb (eds), *Conference on Jewish Identity Here and Now (konference o židovské identitě tady a teď)*(American Jewish Committee: 1967).

18 Po emigraci z Německa v roce 1933 se Arendtová stala aktivistou francouzského sionistického hnutí; během Druhé světová války až do založení Izraele rozsáhle psala o sionismu. Jako syn prominentního amerického hebrejisty se Chomsky přidal k sionistům, a krátce po vyhlášení izraelské nezávislosti strávil nějaký čas v Kibucu. Obě veřejné pomlouvačné kampně proti Arendtové na počátku 60-tých let a proti Chomskému v 70-tých letech byly vedeny ADL. (Elisabeth Young-Bruehl, *Hannah Arendt* [New Haven 1982], 105 - 8,138 - 9, 143 - 4,182 - 4,223 - 33, 348; Robert F. Barsky, *Noam Chomsky* [Cambridge 1997], 9 - 93; David Barsamian (ad.), *Chronicles of Dissent (Kronika disentu)*[Monroe, ME: 19921, 38)

19 Jako pravzor tohoto mého argumentu viz Hannah Arendt, "Zionism Reconsidered (Přehodnocený sionismus" (1944), v Ron Feldman (ed.), *The Jew as Pariah* (New York: 1978),159.

20 *Making It (Jak to udělat)*(New York: 1967),336.

21 *Breaking Ranks (Prolomení mezí)*(New York: 1979),335.

22 Robert I. Friedman, "The Anti-Defamation League Is Spying on You (Protipomlouvačná společnost vás špehuje)," in *Village Voice* (11 May 1993). Abdeen Jabara, "The Anti-Defamation League: Civic Rights and Wrongs," in *Covert Action* (Summer 1993). Matt Isaacs, "Spy vs Spite (Špeh versus nenávist)," in *SF Weekly* (2 - 8 February 2000).

23 Elie Wiesel, *Against Silence (Proti tichu),* selected and edited by Irving Abrahamson (New York: 1984), v. i, 283.

24 Novick, *The Holocaust,* 147. Lucy S. Dawidowicz, *The Jewish Presence (Židovská přítomnost*(New York: 1977), 26.

25 "Eruption in the Middle East (Erupce na středním východě)," in *Dissent* (Winter 1957).

26 "Israel: Thinking the Unthinkable (Izrael: myslení a nemyslitelné)," in *New York* magazine (24 December 1973).

27 Norman G. Finkelstein, *Image* and *Reality of the Israel — Palestine Conflict (Realita arabsko - izraelského konfliktu)*(New York: 1995), chaps 5-6.

28 Noam Chomsky, *The Fateful Triangle (Neblahý trojúhelník)*(Boston 1983), 4.

29 Kariéra Elie Wiesela osvětluje spojitost mezi Holocaustem a červnovou válkou. Ačkoliv již opublikoval své paměti z Aschwitzu, Wiesel vyhrál veřejnou volbu pouze po napsání dvou dílů oslavujících izraelské vitězství. (Wiesel, *And the Sea (A moře),* 16)

30 Kaufman, *Ambiguous Partnership (Dvojznačné partnerství),* 287, 306 - 7. Steven *L.* Spiegel (Zrcadlo), *The Other Arab Israeli Conflict (Arabsko - izraelský konflikt)*(Chicago: 1985), 17, 32.

31 Benny Morris, *1948 And After (1948 a potom)*(Oxford 1990), 14 - 15. Uri Bialer, *Between East and West* (Cambridge 1990), 180-1

32 Novick, *The Holocaust,* 148.

33 Viz např., Amnon Kapeliouk, *Israel: la fin des mythes (Izrael: konec mýtů)*(Paris: 1975).

34 Novick, *The Holocaust,* 152.

35 *Commentary,* "Letter from Israel" (February 1957). Během suezské krize *Commentary* opakovaně vyhlašoval poplašnou zprávu, že "samo přežití" Israele je ohroženo.

36 Abba Eban, *Personal Witness (Osobní svědectví)*(New York 1992), 272.

37 Peter Grose, *Israel in the Mind of America (Izrael v myšlenkách Ameriky)*(New York 1983), 304.

38 A.F.K. Organski, *The $36 Billion Bargain (36 miliardová dohoda)*(New York 1990), 163, 48.

39 Finkelstein, *Image and Reality (/Obraz a realita),* chap. 6.

40 Novick, *The Holocaust, 149-50.* Novick zde cituje známého židovského badatele Jacoba Neusnera.

41 Ibid., 153, 155.

42 Ibid.. 69-77.

43 Tom Segev, *The Seventh Million (Sedmý milion)*(New York: 1993), part *Vl.*

44 Starost o ty, kteří přežili nacistický holocaust byla stejně závažná před červnem 1967, kdy byli umlčováni, jako po červnu 1967, kdy byli svěceni.

45 *Response* (prosinec 1988). Prominentní šiřitelé Holocaustu a podporovatelé Izraele jako národní ředitel ADL Abraham Foxman, minulý president AJC Morris Abraham a mluvčí Conference presidentů hlavních amerických židovských organizací Heneth Bialkin, nemluvě o Henry Kissingerovi, vystoupili všichni na obranu obranu v průběhu Butsburgské návštěvy, zatímco AJC hostila ministra zahraničí lojálního k západoněmeckému kancléři Helmutu Kohlovi jako čestného hosta na svém výročním zasedáni během téhož týdne. V podobném duchu Michael Barenbaum z Washingtonského památníku Holocaustu charakterizoval

reganův Bitsburský výlet a výroky jako *"naivní projev amerického optimismu"* (Shafir, *Ambiguous Relations (Dvojznačné vztahy),* 302 - *4;* Berenbaum, *After Tragedy, 14)*

46 Seymour Martin Lipset and Earl Raab, *Jews and the New American Scene (Židé a nová americká scéna)*(Cambridge 1995), 159.

47 Novick, *The Holocaust, 166.*

48 Lipset and Raab, *Jews, 26* - 7.

49 Charles Silberman, *A Certain People (Určití lidé)*(New York: 1985), 78, 80, 81.

50 Novick, *The Holocaust,* 170-2.

51 Arnold Forster and Benjamin R. Epstein, *The New Anti-Semitism (Nový antisemitismus)*(New York: 1974, 107.

52 Jean-Paul Sartre, *Anti-Semite and Jew (Antisemita a Žid)*(New York 1965), 28.

53 Saidel, *Never Too Late (Nikdy není připiš pozdě),* 222. Seth Mnookin, "Will NYPD Look to Los Angeles For Latest 'Sensitivity' Training?" in *Forward* (7 January 2000). Článek informuje, že ADL a centrum Simona Wiesenthala soupeří o výsadu progrmu učení "tolerance."

54 Noam Chomsky, *Pirates and Emperors (Piráti a císaři)*(New York 19S6), 29 - 30 (Rubmstein).

55 Pro přehled nedávno sebraných dat o tomto trendu viz Murray Friedman, "Are American Jews Moving to the Right? (Jdou američtí Židé doprava?)" in *Commentary* (April 2000). Ve volbách starosty ZNew York City v roce 1997, kde kandidovala Ruth Messingerová, středová demokretka, proti Rudolphu Giulianimu, republikána ve stylu "zákon a pořádek" např. 75% židovských hlasů bylo pro Giulianiho. Je významné, že aby volili Giulianiho, museli Židé překročit tradiční stranické a etnické hranice (Meisingerová je Židovka).

56 Zdá se též, že tento posuv byl částečně též posuvem kosmopolitního Centra evropských židovských představitelů od kariéristů a šovinistických Židů z východoevropského disentu jako byl starosta New York City Edward Koch a výkonný redaktor *New York Times* A.M. Rosenthal. Z tohoto hlediska stojí za zmínku, že židovský historici kteří opustili dogmatismus Holocaustu obvykle přišli ze Střední Evropy - např. Hannah Arendtová, Henry Friedlander, Raul Hilberg a Arno Myer.

57 See, e.g., Jack Salzman and Cornel West (eds), *Strangers (Cizinci)* in *the Promised Land* (New York: 1997), esp. chaps 6, 8, 9, 14, 15. (Kaufman at 111; Greenberg at 166) Pro jistotu hlučná menšina Židů opustila tento posun doprava.

58 Nathan Perlmutter and Ruth Ann Perlmutter, *The Real Anti-Semitism* in *America* (New York: 1982).

59 Novick, *The Holocaust*, 173 (Podhoretz)

Kapitola 2

MYSTIFIKACE, ČACHROVÁNÍ A HISTORIE

"Povědomí o Holocaustu", jak pozoroval uznávaný izraelský spisovatel Boas Evron, je ve skutečnosti "oficiální propagandistická indoktrinace, stloukání hesel a falešný pohled na svět, jehož reálným podkladem není pochopení minulosti ale manipulace přítomnosti". A sám o sobě není nacistický holocaust není podkladem žádné politické činnosti. Může stejně snadno motivovat k odklonu nebo podpoře izraelské politiky. Při pohledu politickým hranolem "vzpomínka na nacistickou likvidaci" může ovšem sloužit - slovy Evrona - "jako účinný nástroj v rukách izraelského vedení a zahraniční Židy".**1** Nacistický holocaust se stává Holocaustem.

Kostru Holocaustu podepírají dvě ústřední dogmata:

(1)
Holocaust označuje kategoricky jedinečnou historickou událost.
(2)
Holocaust označuje vyvrcholení neracionální, věčně nenávisti Gojů k Židům.
Ani jedno z těchto dogmat vůbec nefigurovalo ve veřejných diskusích před červnovou válkou 1967, a ačkoliv se později staly centrálním námětem literatury o Holocaustu, žádná z nich nefigurovala v žádné studii o nacistickém holocaustu.**2** Na druhé straně sehrála obě dogmata význačnou roli v judaismu a sionismu.

Jako následek Druhé světové války nebyl nacistický holocaust brán jako čistě židovská záležitost - i když byl sám o sobě unikátní. Organizovaní američtí Židé se snažilo brát ho v celkovém kontextu. Ovšem po červnové válce se pohled na nacistické Konečné řešení radikálně změnil. "Prvé a nejdůležitější tvrzení, které vzniklo na základě války v roce 1967 stalo se emblémem amerického judaismu", připomíná Jacob Neusner, bylo, že "Holocaust byl unikátní, bez paralely v lidské historii".**3** Ve své poučné eseji se historik David Stannard vysmívá "malému průmyslu vyznavačů Holocaustu argumentující unikátností židovské zkušenosti s vynalézavostí teologických fanatiků".**4** Dogma o jedinečnosti Holocaustu nakonec nedává žádný smysl.

Ve své základní úrovni je každá historická událost jedinečná, ať už svou podstatou času a místa, a každá historická událost má osobité rysy stejně jako rysy společné s jinými historickými událostmi. Animalita Holocaustu a jeho jedinečnost spočívá v jeho absolutní konečnosti. Která jiná historická událost, můžeme se ptát, je typická zejména svou kategorickou jedinečností? Typicky jedinečné rysy Holocaustu jsou odděleny, aby z něho udělaly z událost zcela zvláštní kategorie. Není ale vůbec jasné, proč nemůže být řada společných rysů podrobena jednoduchému srovnání.

Všichni Holocaustoví autoři souhlasí s jeho jedinečností, ale málo z nich, pokud vůbec některý, souhlasí s tím proč. Pokaždé, když je argument jedinečnosti Holocaustu empiricky vyvrácen, je nahrazen novým argumentem. V konečném důsledku je to, podle Jean-Michaela Chaumonta, několik argumentů, kteří se navzájem vyvracejí: "Znalost se nesčítá. Spíše, aby byl podpořen jeden argument, ten další začíná od nuly." **5** Jinde je řečeno: jedinečnost je

součástí podstaty Holocaustu, a jeho vyvracení je ekvivalentní jeho vyvrácení. Problém proto není v závěru, ale v předpokladu. I kdyby byl Holocaust unikátní, jaký to přináší rozdíl? Jak by to změnilo naše porozumění, kdyby nacistický Holocaust nebyl prvý, ale čtvrtý nebo pátý v řadě srovnatelných katastrof?

Posledním příspěvkem k jedinečnosti Holocaustu je obsažen v práci Stevena Katze *The Holocaust in Historical Context. (Holocaust v historickém kontextu)*. V citaci téměř 5000 titulů v prvním z projektované třídílné studie, Katz provádí v úplnosti probírá lidskou historii, aby ověřil, že "Holocaust je fenomenologicky jedinečný ve své podstatě skutečnosti, že nikdy předtím nebyl určen jako podstata úmyslného principu a skutečné politiky zničení fyzicky každého muže, ženu a dítě patřící ke specifickému lidu". K objasnění této teze Katz vysvětluje: **5a** "Nechť *f* má jedinečnou vlastnost *C*. *f* může sdílet vlastnosti *A, B, D, ... X* se všemi *ℵ* s výjimkou vlastnosti *C*. A opět *f* může sdílet *A, B, D, ... X* se všemi *ℵ* s výjimkou vlastnosti *C*. Vše by se podstatně změnilo, pokud by

i

mělo unikátní *C*

ii

Chybějící *C* není *J* ...

Podle definice není povolena žádná výjimka k tomuto pravidlu. *ℵ* neobsahující *C* nejsou *f*... Ovšem ve své úplnosti *f* je více než *C*, ale není nikdy - bez *C*. Překlad: Kterákoliv historická událost s jedinečnou vlastností je jedinečná historická událost. Aby vyloučil jakoukoliv pochybnost, Katz dále objasňuje, že užívá termín *fenomenologicky* "v ne-Husselianském, ne-Schutzovském, ne-Schelerianském, ne-Heidegerianském, ne-Merleau-Portyanském smyslu". Překlad: Katzovo pojetí je fenomenální nesmysl.**6** I kdyby tento důkaz podporoval Katzovu ústřední tezi, což není pravda, dokázal by pouze to, že Holocaust má jedinečné vlastnosti. Jinak by to byl zázrak. Chaumont soudí, že Katzova studie je ve skutečnosti více méně "ideologie" maskovaná za "vědu". **7**

Pouze bleší skok odděluje tvrzení o jedinečnosti Holocoaustu od tvrzení, že Holocaust nemůže být racionálně pochopen. Pokud je Holocaust historicky bezprecendentní, musí stát nad historií a nemůže být historií pochopen. Tedy, Holocaust je jedinečný protože je nevysvětlitelný a je nevysvětlitelný protože je jedinečný.

Tato mystifikace, nazývaná Novickem "posvěcení Holocaustu", je nejčastěji používána Elie Wieselem. Jak Novick správně zpozoroval, pro Wiesela je Holocaust vlastně náboženská "záhada". Tím Wiesel notuje, že Holocaust "vede do temnot", "neguje všechny odpovědi", "vede mimo historii, pokud ne za ní", "vzdoruje jak znalosti tak popisu", "nemůže být vysvětlena nebo zviditelněna", není "nikdy pochopena ani přenesena", označuje "destrukci historie" a "mutaci kosmického měřítka". Pouze kněz který ho přežil (čti: pouze Wiesel) je kvalifikován, aby odhalil jeho záhadu. A navíc, jak Wiesel doznává, je "nesdělitelná"; "nemůžeme o ní ani mluvit". A tak, za standardní mzdu 25 000 dolarů (plus limusina s řidičem), Wiesel učí, že "tajemství pravdy" Auschwitzu "je v tichu". **8**

Racionální pojetí Holocaustu znamená z tohoto pohledu jeho popření. Protože racionalita popírá jedinečnost a záhadu Holocaustu. A srovnání Holocaustu s utrpením jiných naplňuje, podle Wiesela, "úplnou zradu židovské historie". **9** Před několika lety byla parodie New Yorkských plátků nazvána: "Michael Jackson, 60 milionů jiných zemře během nukleárního Holocaustu." Literární stránka obsahovala zlostný protest Wiesela: "Jak se někdo odvažuje nazývat to, co se stane v budoucnosti, Holocaustem? Existuje jen jeden Holocaust..." Ve

svých pamětech Wiesel, jako důkaz toho že život tropí hlouposti, napomíná Shimina Perese za řeč s "rozpaky o 'dvou holocaustech' dvacátého století: Auschwitz a Hirošima. To by neměl". **10** Oblíbené Wieselovo heslo říká, že "universalita Holocaustu spočívá v jeho jedinečnosti" **11** Ale pokud je nesrovnatelně a nepochopitelně jedinečný, jak potom může mít Holocaust univerzální dimenzi?

Debata o jedinečnosti Holocaustu je sterilní. A opravdu, pochybnosti o jedinečnosti Holocaustu mohou vést k "intelektuálnímu terorismu" (Chaumont). Použití normálních srovnávacích postupů vědeckého výzkumu nutně přináší tisíce výhrad k odvrácení obvinění z "trivializace Holocaustu". **12**

Podtext jedinečnosti Holocaustu tvrdí, že Holocaust je jedinečné zlo. Ať by bylo utrpení jiných jakékoliv, jednoduše není srovnatelné. Zastánci Holocaustu typicky popírají tento závěr, ovšem takové námitky nejsou upřímné.**13**

Ačkoliv tvrzení o jedinečnosti Holocaustu je intelektuálně neplodné a morálně diskreditující, stále přetrvává. Otázka je, proč? Na prvém místě, jedinečnost utrpení vyžaduje jedinečné nároky. Jedinečnost zla Holocaustu podle Jacoba Neusera, nejen odlišuje Židy od ostatních, ale přisuzuje Židům "nároky které nepřísluší jiným".

Pro Edwarda Alexandera je jedinečnost Holocaustu "morální kapitál"; Židé musí "nárokovat suverenitu" prostřednictvím tohoto "cenného vlastnictví".**14**

V důsledku toho jedinečnost Holocaustu - tento "nárok" na jiných, tento "morální kapitál" - slouží Izraeli jako alibi. "Jedinečnost židovského utrpení", jak navrhuje historik Peter Baldwin, "dává morální a emocionální právo Izraeli dělat cokoliv ... jiným národům".**15** A tak podle Nathana Glazera Holocaust, zvláštní *odlišnost* Židů dává Židům "právo pokládat se za zvláště ohrožené a zvláště oprávněné pro jakékoliv úsilí, které je nezbytné pro jejich přežití"**16** (zdůraznění podle originálu). Cituji obvyklý případ: "jakékoliv rozhodnutí Izraele o vývoji jaderných zbraní je důsledkem spektra Holocaustu".**17** Jako by se jinak Izrael nestal nukleárním.

Je tu ještě jeden faktor. Nárok na jedinečnost Holocaustu je nárokem na jedinečnost Židů. Ne utrpení Židů, ale to, že trpěli *Židé* je to, co činí Holocaust unikátním. Nebo: Holocaust je speciální, protože Židé jsou speciální. A tak Ismar Schorsch, kancléř Židovského teologického semináře, se vysmívá nároku na jedinečnost Holocaustu jako "hrůzné světské verzi vyvolenosti".**18** Stejně jako je důrazný ve věci jedinečnosti Holocaustu je Wiesel důrazný ve věci jedinečnosti Židů. "Cokoliv kolem nás je jiné." Židé jsou ontologicky výjmeční.**19** Označením nenávisti Gojů k Židům Holocaust svědčí nejen o jedinečnosti utrpení Židů, ale o jedinečnosti Židů.

V průběhu a po skončení Druhé světové války, jak říká Novick, "by kdokoliv z (US) války - a těžko někdo mimo ní, Žid či Goj, rozuměl frázi 'zřeknutí se Židů'". Opačně je tomu po červnové válce 1967. "Světové mlčení", "nezájem světa", "zřeknutí se Židů", taková témata se stala základem "Holocaustové rozpravy".**20**

Podle židovských dogmat v rámeci Holocaustu se Hitlerovo Konečné řešení změnilo na nenávist Gojů k Židům na přechodu tisíciletí. Židé umírali, protože všichni Gojové, ať už jako pachatelé nebo pasivní kolaboranti, chtěli aby zemřeli. "Svobodný a civilizovaný svět" podle Wiesela hnal Židy "pod katovu sekeru. Byli tu zabijáci - vrahové - a byli tu ti, kteří mlčeli".**21**

Historický důkaz o vražedných choutkách Gojů neexistuje. Těžkopádná snaha Daniela Goldhagena o důkaz jedné z variant jsou tvrzení v práci *Hitler's Willing Executioners (Hitlerovi dobrovolní kati)* se stává spíše komickou.**22** Její politický účel je ovšem jasný. Lze mimochodem poznamenat, že "věčná antisemitská teorie" je pohodlná pro antisemity. Jak říká Arendt v práci *The Origins of Totalitarianism (Původ totalitarismu),* "že tato doktrína byla převzata profesionálními antisemity jako podstatata věci; dává nejlepší možné alibi pro všechny hrůzy. Pokud je pravda že lidstvo požaduje vraždění Židů po více než dva tisíce let, zabíjení Židů je normální, dokonce humánní, okupace a nenávist k Židům jsou oprávněné a nevyžaduje zdůvodnění. Více překvapující aspekt tohoto vysvětlení je fakt, že byl akceptován mnoha nezaujatými historiky a též značným počtem Židů". **23**

Holocaustové dogma o věčné nenávisti posloužilo jak k oprávnění nutnosti židovského státu, tak ke zdůvodnění nepřátelství vůči Izraeli. Židovský stát je jedinou ochranou proti příštímu (nevyhnutelnému) výbuchu vražedného antisemitismu; naopak vražedný antisemitismus je za každým útokem a každým obranným manévrem proti židovskému státu. Aby vysvětlila kritiku Izreale, spisovatelka fantastiky Cynhia Chicková má pohotově odpověď: "Svět chce vymazat Židy ... svět chce opět vymazat Židy". **24** Pokud si celý svět přeje smrt Židů, je div, že jsou stále naživu - a netrpí, jako většina lidstva, hladem.

Toto dogma dávalo též úplné oprávnění Izraeli: Úmyslem Gojů je vždy vraždění Židů, Židé mají plné právo se bránit jakoukoliv formou. Toto dogma též dává plné oprávněná existence Izraele: Cokoliv je pro Židy výhodné je možno použít, včetně mučení a agrese, to vše je součástí legitimné sebeobrany. Boas Evron na základě rozšíření poučení z Holocaustu na věčnou nenávist Gojů konstatuje, že to "skutečnně odpovídá úmyslné formě paranoi... Tato mentalita ... předem přehlíží nelidské zacházení s Gojy, podle převládající mytologie, že 'všichni lidé kolaborovali s nacismem na destrukci Židů', a tedy cokoliv je Židům povoleno v jejich vztahu k jiným lidem."**25**

V rámci filosofie Holocaustu není antisemitismus Gojů jen nevykořenitelný, ale i iracionální. Při sledování analýzy klasických sionistů, nemluvě o standardním výkladu, Goldhagen rozebírá antisemitismus jako "odloučený od skutečných Židů", "v podstatě *není* odpovědí na jakékoliv konkrétní rozbor skutečných židovských aktivit", a "nezávislý na židovské podstatě a aktivitě". Mentální patologie Gojů, jejíž "hostitelská doména" je "v mysli". (zdůraznění podle originálu). Na základě "iracionální argumentace" antisemité podle Wiesela "jednoduše odmítají fakt existence Židů".**26** "Nejenže to co Židé dělají nebo nedělají nemá nic společného s antisemitismem" konstatuje kriticky sociolog John Murray Cuddihy, "ale jakýkoliv *pokus* vysvětlovat antisemitismus je sám o sobě formou antisemitismu!" (zdůrazněno podle originálu)**27** Závěrem samozřejmě není, že antisemitismus je oprávněný, ale že se antisemitismus vyvinul v určitém historickém kontextu a je podřízen hře zájmů. "Nadaná a dobře organizovaná a velmi úspěšná menšina může vyvolat konflikty, které vyplývají ze skutečných meziskupinových napětí." zdůrazňuje Ismar Schorch, tyto konflikty jsou často "zabaleny do antisemitských stereotypů".**28**

Iracionální podstata gojského antisemitismu je důsledkem iracionální podstaty Holocaustu. Rozuměj, Hitlerovo Konečné řešení jednoznačně postrádá racionální jádro - "bylo to zlo samo o sobě", "bezúčelné" masové vraždění; Hitlerovo Konečné řešení je kulminací Gojského antisemitismu; proto Gojský antisemitismus je ve své podstatě iracionální. Samy osobě i v souvislostech nesnesou tyto předpoklady dokonce jakoukoliv diskusi.**29** Politicky je ovšem tento argument vysoce zneužitelný.

Označením Židů za totálně neobvinitelné osvobozuje Holocaust Izrael a americké Židy od zákonné kritiky. Arabské nepřátelství, afro-americké nepřátelství: to "v základě nejsou odpovědi na objektivní vyhodnocení židovských aktivit" (Goldhagen).**30** Wiesel tvrdí o persekuci Židů: " po dva tisíce let ... jsme byli stále pronásledováni... Proč? Z žádného důvodu." O arabském nepřátelství k Izraeli? "Pro to co jsme a co naše vlast Izrael představuje - srdce našeho života, sen našich snů - když se pokoušejí naši nepřátelé nás zničit, dělají to tak, že zkoušejí zničit Izrael". O nepřátelství černých lidí k americkým Židům: "Lidé, kteří se námi nechali inspirovat, ale nemyslí na nás, nýbrž na nás útočí. Nacházíme se ve velmi nebezpečné situaci. Jsme opět obětními beránky z mnoha stran... Pomohli jsme černým; vždy jsme jim pomáhali.... Je mi líto černých. Je jedna věc, kterou by se měli od nás naučit, a to je vděčnost. Nikdo na světě nezná vděčnost tak jako my; jsme vždy vděční."**31** Stále trestáni, stále nevinní: to je zátěž Židovské existence. **32**

Dogma spojené s Holocaustem o věčné gojské nenávisti též ospravedlňuje doplňkové dogma o jedinečnosti. Stejně jako Holocaust označuje nenávist Gojů na přelomu tisíciletí, persekuce Gojů v rámci Holocaustu byla téměř náhodná a persekuce Gojů je v historii pouhou episodou. Z jakéhokoliv hlediska bylo tedy utrpení Židů během Holocaustu jedinečné.

Konečně, utrpení Židů bylo jedinečné, protože Židé jsou jedineční. Holocaust byl jedinečný, protože nebyl racionální. A tedy jeho hybná síla byla převážně iracionální, ne příliš lidská, vášeň. Nežidovský svět nenáviděl Židy ze žárlivosti, ze závisti: *odpor* antisemitismu je podle Nathana a Ruth Ann Perlmutterové vznikl z "Gojské závisti a žárlivosti na židovskou úspěšnost na trhu ve srovnání s křesťany ... velký počet méně dokonalých Gojů nesnáší malý počet dokonalejších Židů." **33** Třebaže neaktivně, Holocaust tak potvrzuje vyvolenost Židů. Protože Židé jsou lepší nebo úspěšnější, trpí zlobou Gojů, kteří je vraždí.

V jedné odbočce Novick uvažuje "čím by bylo řečnění o Holocaustu v Americe!, kdyby Elie Wiesel nebyl jeho "hlavním tlumočníkem"?**34** Není těžké najít odpověď: Před červnem 1967 zněla mezi americkými Židy zpráva Bruna Bettelheima, který přežil koncentrační tábor. Po červnové válce byl Bettelheim odsunut stranou ve prospěch Wiesela. Wieselova význačnost spočívala v jeho ideologické funkci. Jedinečnost židovského utrpení/jedinečnost Židů, vždy vinní Gojové/vždy nevinní Židé, nepodmíněná obrana Izraele/nepodmíněná obrana židovských zájmů: Elie Wiesel - *to je* Holocaust.

Vzhledem k pouhé artikulaci dogmat Holocaustu je většina literatury o Hitlerově Konečném řešení nepoužitelná jako vědecká studie. Opravdu, celá hromada studií Holocaustu je opakováním nesmyslů, pokud to není naprostý podvod. Zvláště odpudivé je kulturní prostředí, ve kterém přežívá literatura Holocaustu.

První velkou Holocaustovou mystifikací byl *The Painted Bird (Nakreslený pták),* polského emigranta Jerzy Kosinskiho.**35** Kniha je "napsána v angličtině", jak vysvětluje Kosinski, takže "mohu psát klidně, bez citových vedlejších významů, které něčí mateřský jazyk vždy obsahuje". Ve skutečnosti, celé části části, které opravdu napsal - nerozřešená otázka - byly napsány polsky. Kniha má údajně být Kosinskiho autobiografickým líčením jeho putování jako osamělého dítěte polským venkovem během Druhé světové války. Ve skutečnosti Kosinski žil během války se svými rodiči. Motivem knihy je sadistické sexuální mučení páchané polskými rolníky. Čtenáři, kteří četli knihu před její publikací, se jí vysmívali jako "pornografii násilí" a "produkt mysli posedlé sadomasochistickým násilím". Ve skutečnosti si Kosinski vymyslel téměř všechny patologické epizody, které popisuje. Kniha zobrazuje polské rolníky se kterými žili jako zhoubné antisemity. Vykřikují "bijte Židy". "Bijte

bastardy". Ve skutečnosti polští rolníci skrývali rodinu Kosinských i když si byli plně vědomi jejich židovství a hrůzných důsledků, kterým se vystavovali, kdyby byli odhaleni.

Ve své recenzi v *New York Times Book Review,* Elie Wiesel označil *The Painted Bird* za "jedno z nejlepších" obžalob nacistické éry, "napsané s hlubokou opravdovostí a citlivostí". Cynthia Ozicková později vychrlila, že "okamžitě" rozpoznala Kosinskiho autenticitu jako "Žida, který přežil, a svědka Holocaustu". Dávno po tom, kdy byl Kosinski odhalen jako suverénní literární podvodník, Wiesel pokračoval ve vršení pochval na jeho "význačný kus práce".**36**

The Painted Bird se stal základním textem Holocaustu. Je to bestseller, který dostává ceny, je překládán do mnoha jazyků, patří k povinné četbě na středních školách a na vysokých školách. V holocaustových kruzích je Kosinski nazýván "zlevněný Elie Wiesel". (ti, kdo si nemohou dovolit Wieselovy řečnické honoráře - "mlčení" nepřijde levněji - se obracejí na něj). I když byl nakonec odhalen investigativními novináři, byl Kosinski rozhodně hájen listem *New York Times,* který uvedl, že se stal obětí komunistického spiknutí. **37**

Pozdější podvod, *Fragments (Fragmenty)* Binjamina Wilkomirskiho, **38** si nevybíravě vypůjčuje z Holocaustového kýče *The Painted Bird.* Stejně jako Kosinski i Wilkomirski portrétuje sám sebe jako osamělé přežívající dítě, které se stane němým, padne do sirotčince a teprve opožděně objeví, že je Žid. Stejně jako u příběhu *The Painted Bird* je hlavní myšlenka vyprávění *Fragments* jednoduchá, jako omezený hlásek naivního dítěte, což umožňuje, aby časový rámec a jména míst zůstala vágní. Stejně jako u vyprávění *The Painted Bird*, vrcholí každá kapitola *Fragments* v orgiích násilí. Kosinski presentuje *The Painted Bird* jako "pomalé rozmrzání mysli"; Wilkomirski presentuje *Fragments* jako "obnovenou paměť".**39**

Jako mystifikace vystřižená s kusu látky jsou *Fragments* nicméně archetypem Holocaustových pamětí. Ty jsou nejprve stavěny na koncentračních táborech, kde každý strážný je pomatené sadistické monstrum, které radostně rozbíjí lebky židovských novorozenců. Avšak klasické paměti z nacistických koncentračních táborů odpovídají zkušenostem veteránky z Auschwitsu Dr. Elly Ligens-Reinerové: "Bylo tam málo sadistů. Ne více než pět nebo deset procent". **40** Vždypřítomný německý sadismus ovšem figuruje v Holocaustové literatuře. Poskytuje tak dvojí službu, jednak "dokumentuje" jedinečnou iracionalitu Holocaustu a zároveň fanatický antisemitismus pachatelů.

Zvláštností *Fragments* je zobrazení života ne během, ale po Holocaustu. Po adopci švýcarskou rodinou malý Binjamin prožije ještě nová trápení. Dostane se do světa odpíračů Holocaustu. "Zapomeň na to - to je zlý sen" říká jeho matka. "To byl pouze zlý sen... Už na to nikdy nesmíš myslet." "Tady v této zemi", rozčiluje se, "každý stále říká, že na to mám zapomenout, že se to nikdy nestalo, pouze se mi to zdálo. Ale vědí o tom!"

Dokonce ve škole "mi chlapci ukazují pěsti a vřískají: 'On blouzní, nic takového není. Lhář! On je blázen, šílenec, idiot.' "(Mezi námi, měli pravdu) Tloukli ho pěstí, zpívali antisemitské popěvky, všechny gojské děti se spojily proti ubohému Bejiminovi, zatímco dospělí se neustále posmívali: Ty si to maluješ!"

Dohnán ubohou beznadějí, Binjamin dosáhne Holocaustového prozření. Koncentrační tábory stále existují - pouze skryté a dobře maskované. Svlékli si uniformy a oblékli si krásné šaty, aby nebyli k rozpoznání.... Jen jim dej tu nejmenší možnou záminku že bys mohl být Žid - a ty to cítíš: jsou to ti samí lidé, jsem si tím jist. Mohou stále zabíjet, i když nemají uniformy."

Fragments jsou spíše než hold dogmatům Holocaustu kouřící pistole. I ve Švýcarsku - neutrálním Švýcarsku - chtějí všichni Gojové zabíjet Židy.

Fragments je široce vychvalovaná klasika Holocaustové literatury. Byla přeložena do spousty jazyků a vyhrála Židovskou národní knižní cenu, cenu *Jewish Quarterly* a cenu Prix de Memoire de la Shoah. Jako hvězda mezi písemnostmi, hlavní téma Holocaustových konferencí a seminářů, zřizovatel fondu pro Pamětní muzeum Holocaustu Spojených Států se Wilkomirski rychle stal výstavním kouskem Holocaustu.

Když prohlásil *Fragments* za malý mistrovský kousek, stal se Daniel Goldhagen hlavním Wilkomirskiho akademickým šampiónem. Více znalí historici jako Raul Hilberg ovšem záhy označil *Fragments* za podvod. Hilberg též položil po odhalení podvodu správné otázky: "Jak se tato kniha dostala jako paměti do několika nakladatelství? Jak to mohlo Wilkomirskému přinést pozvání do US Pamětního muzea Holocaustu a uznávaných universit? Jak se stalo, že jsme neprovedli slušnou kontrolu kvality, když se kniha stala materiálem k hodnocení Holocaustu k publikaci?"**41**

Jak se později ukázalo, Wilkomorski, napůl blázen, napůl šarlatán, strávil celou válku ve Švýcarsku. Není dokonce ani Žid. Poslechněte si ale posmrtné ocenění Holocaustovým průmyslem:

Arthur Samuelson (vydavatel): *Fragments* "je půvabná chytrá kniha. Je to podvod, pouze pokud ji pokládáte za literaturu faktu. Vydám ji znovu, v kategorii fantastiky. Možná že není pravdivá - potom je to skvělý spisovatel!"

Carol Brown Janeway (vydavatel a překladatel): "Jestli se námitky ukáží ... jako oprávněné, potom to co nejsou ve vydání empirické fakty nemůže být ověřováno, ale duchovní fakta musí být uvážena. To, co bude požadováno, je prověřeni duší, a to není možné."

Dále Israel Gutman je ředitel Yad Vashemu a profesor Holocaustu na Hebrejské universitě. Je též bývalým vězněm Auswitzu. Podle Gutmana "není důležité" zda *Fragments* je podvod. "Wilkomirski napsal příběh, který byl hluboce prožit. je někým, komu žije tento příběh dlouho v duši. Bolest je autentická".Takže není podstatné, zda prořil válku v koncentračním táboře nebo ve švýcarské salaši. Wilkomirski není podvodník, pokud jeho "bolest je autentická": to říká vězeň z Auswitzu, ze kterého se stal expert na Holocaust. Ostatní si zaslouží opovržení; pane Gutmane, to je škoda.

List *The New Yorker* nazval své odhalení Wilkomirského podvodu "Krádež Holocaustu". Včera byl Wilkomirsky oslavován za své pohádky o gojském zlu, nyní je tepán jako zlý Goj. Pravda, Wilkomirski zkonstruoval svou Holocaustovou minulost, ale důležitější je pravda, že Holocaustový průmysl, vystavěný na podvodné špatné interpretaci historie pro ideologické účely, byl ochoten oslavovat Wilkomorského konstrukci. Byl Holocaustovým "pozůstalým" čekajícím na své objevení.

Když v říjnu 1999 německý vydavatel Wilkomorského stahoval *Fragments* s knižních obchodů, nakonec veřejně potvrdil, že nejde o židovského sirotka, ale o ve Švýcarsku narozeného muže jménem Bruno Doessekker. Po informaci že hra je skončena, Wilkomorski vzdorovitě zahřímal "Jsem Binjamin Wilkomorski!" Ani ne o měsíc později odstranil americký vydavatel Schocken *Fragments* ze seznamu svých publikací.**42**

Uvažme nyní další typ Holocaustové literatury. Typickým znakem této literatury je prostor daný "arabské propojení". Ačkoliv Mufti z Jeruzaléma nesehrál "žádnou významnou roli v Holocaustu", jak informuje Novick, čtyřdílná *Encyclopedia of the Holocaust (Encyklopedie Holocaustu)* (vydal Israel Gutman) mu dala "hvězdnou roli". Muftimu je též kladena značná vina v Yad Vashemu: "Návštěvník by měl učinit závěr", píše Tom Segev, "že je mnoho společného mezi nacistickými plány na zničení Židů a arabským nepřátelstvím k Izraeli". A ve vzpomínkové tryzně celebrované duchovenstvem reprezentujícím všechna náboženská vyznání Wiesel zaznamenal *pouze* přítomnost muslimského kadi: "Nezapomínáme na ... Muftiho Hajj Amin el-Husseini z Jerusalema, přítele Heinricha Himmlera?" Mimochodem, pokud Mufti figuroval v Hitlerově Konečném řešení, je podivné, že ho Izrael nepohnal ke spravedlnosti jako Eichmana. Po válce žil volně v těsném sousedství v Libanonu.**43**

Speciálně bezprostředně po nešťastném Izraelském vpádu do Libanonu v roce 1982, jak tvrdí oficiální izraelská propaganda, byl spuštěn zničující útok izraelských "nových historiků", kteří zoufale hledali, jak zašpinit Araby nacismem. Známý historik Bernard Lewis dokázal věnovat celou kapitolu své krátké historie antisemitismu a celé tři stránky své "stručné historii posledních 2000 let" středního východu arabskému nacismu. V liberálním extrému Holocaustového spektra připustil Michael Berenbaum, že "kameny házené palestinskou mládeží rozezlených izraelskou přítomností ... nejsou synonymy nacistického násilí proti bezbranným židovským civilistům".**44**

Posledním výztřelkem Holocaustu je práce Daniela Jonaha Goldhagena *Hitler's Willing Executioners (Hitlerovi dobrovolní kati).* Každý významný názorový časoopis oriskl jednu nebo více recenzí během týdne, kdy práce vyšla. *The New York Times* uvedl několik poznámek, které oslavují Goldhagenovu knihu jako "jednu z těch vzácných prací, které si zaslouží označení mezník" (Richard Bernstein). Po prodeji půl milionu výtisků a překladu do 13 jazyků byla kniha *Hitler's Willing Executioners* oslavována v magazínu *Time* jako kniha, o které se "nejvíce mluví" a druhá nejlepší literatura faktu v roce.**45**

Se zdůrazněním "významného výzkumu" a "bohatství důkazů ... s ohromující podporou dokumentů a faktů" Elie Wiesel označil *Hitler's Willing Executioners* za "děsivý příspěvek k porozumění a chápání Holocaustu". Israel Gutman ji pochválil za "formulující nové zřejmě ústřední otázky", které "hlavní proud výzkumu Holocaustu" ignoroval. Po nominaci na Katedru Holocaustu Hardvardské university, ve dvojici s Wieselem v národních mediích se Goldhagen stal rychle v Holocaustovém okruhu vždypřítomným.

Základní tezí Goldhagenovy knihy je standardní dogma Holocaustu: německý lid vedený patologickou nenávistí využil možnosti, kterou mu dával Hitler, k vraždění Židů. Přitom dokonce vůdčí Holocaustový spisovatel Yehuda Bauer, profesor na Hebrejské universitě a ředitel Yad Vashemu, bral občas toto dogma za své. Když zkoumal před několika lety mysl pachatelů, Bauer napsal: "Židé byli zabíjeni lidmi, kteří, do značné míry, k nim ve skutečnosti necítili nenávist.... Němci nemuseli nenávidět Židy aby je zabíjeli". Nyní, v poslední recenzi Goldhagenovy knihy, to vidí Bauer zcela jinak: "Nejradikálnější typy vražd vrcholily od roku 1930 dále.... Po vypuknutí Druhé světové války se ohromná většina Němců identifikovala s režimem a jeho antisemitskou politikou v takovém rozsahu, že nebyl problém naverbovat vrahy." Když byl tázán na tento nesoulad, Bauer odpověděl: "Nevidím žádný roz por mezi těmito dvěma tvrzeními".**46**

I když používá aparát akademické studie, není *Hitler's Willing Executioners* skoro nic jiného než přehled sadistického násilí. Nelze se divit, že Goldhagen důrazně prosazoval

Wilkomirského: *Hitler's Willing Executioners* jsou *Fragments* plus poznámky pod čarou. Je plný špatné interpretace výchozího materiálu a vnitřních rozporů, proto *Hitler's Willing Executioners* nemá badatelskou hodnotu. V práci *A Nation on Trial (Národ před soudem)* Ruth Bettina Birnová a autor této knihy dokazují falešnost Goldhagenova podnikání. Pozdější spory instruktivně osvětlují vnitřní rozpory Holocaustového průmyslu.

Birnová, první vůdčí světová autorita na archivy, na které se Goldhagen odvolával, prvá publikovala kritické připomínky v Cabridgeském *Historical Journal.* Goldhagen odmítl nabídku časopisu k vyvrácení připomínek a místo toho najal výkonnou londýnskou právnickou firmu a žalovali Birnovou a vydavatele Cambridge University Press za "mnoho vážných urážek na cti". Golhagenovi právníci požadovali omluvu, stažení článku a slib od Birnové, že nebude svou kritiku opakovat pod pohrůžkou, že "jakékoliv zveřejnění z vaší strany jako důsledek tohoto dopisu povede k dalšímu ztížení postihu".**47**

Nedlouho potom, kdy autor této knihy publikoval stejně kritické závěry v *New Left Review,* Metropolitan, nakladatelství Henryho Holta, souhlasilo s publikací obou esejí jako knihy. Na úvodní stránce *Forward* varoval, že Metripolitan "právě připravuje vydání knihy Normana Finkelsteina, notorického oponenta státu Izrael". Časopis *Forward* je hlavní hybnou silou "Holocaustové korektosti" ve Spojených státech.

Vedoucí ADL žádal Holta zastavit publikaci knihy, protože "Finkelsteinova křiklavá předpojatost a nerozvážná tvrzení ... jsou nevratně zpochybněna jeho antisionistickýmí postoji". "Otázka není, zda je Gildhagenova disertace pravdivá nebo nepravdivá, ale o tom, co je 'legitimní kritika' a co přesahuje meze". **48**

"V tom, zda Goldhagenova disertace je správná nebo špatná", odpovídá společnice vydavatelství Metropolitan Sara Bershtelová, "je přesně problém".

Leon Wieseltier, literární vydavatel proizraelského časopisu *New Republic,* intervenoval osobně Holtova presidenta Michaela Naumanna. "Vy nevíte, kdo je to Finkelstein. On je jed, je odporný sebe-nenávidící Žid, je něco, co najdete pod kameny." Nazývaje Holtovo rozhodnutí "ostudou", Elan Steinberg, výkonný ředitel Světového židovského kongresu, vyslovil názor "Jestliže chtějí být sběrateli odpadků, měli by si obléct metařské uniformy."

"Ještě nikdy jsem nezažil", připomínal později Naumann, "podobný pokus zainteresovaných stran veřejně vrhat stíny na připravovanou publikaci". Prominentní izraelský historik a novinář Tom Segev konstatoval v listu *Haaretz* že tato kampaň byla na pokraji "kulturního terorismu".

Birnová, hlavní historička Sekce válečných zločinů a zločinů proti lidskosti kanadského ministerstva spravedlnosti, byla vzápětí podrobena útoku kanadských židovských organizací. S tvrzením, že já jsem "prokletím obrovské většiny Židů na tomto kontinentě" Kanadský židovský kongres (CJC) odsoudil spolupráci Birnové při vzniku knihy. Aby přitlačil Birnovou prostřednictvím jejího zaměstnavatele, CJC zaslal protest na Ministerstvo spravedlnosti. Tato stížnost s připojenou zprávou CJC nazývající Birnovou "příslušnicí zločinné rasy" (narodila se v Německu) vedlo k jejímu oficiálnímu vyšetřování.

Dokonce i po publikaci knihy nepřestaly osobní útoky. Goldhagen tvrdil, že Birnová, která učinila z obžaloby nacistických válečných zločinů své celoživotní dílo, byla nositelkou antisemitismu, a že já jsem měl názor, že oběti nacistů, včetně mé vlastní rodiny, a smrti

Goldhagenových kolegů z harvardského Centra evropských studií, Stanley Hoffman a Charles Maier, jsou stejně závažné.**49**

Časopis *The New Republic* označil obvinění z cenzury za "kachnu" a tvrdil, že "je rozdíl mezi cenzurou a dodržováním standardů".ráce *A Nation on Trial (Národ před soudem)* získal podporu hlavních historiků nacistického holocaustu, včetně Raula Hilberga, Christophera Browninga a Iana Kershawa. Stejní učenci jednotně odsoudili Goldhagenovu knihu; Hilberg ji nazval "bezcennou". Standardy, vskutku.

Uvažte konečný obraz: Wiesel a Gutman podpořil Goldhagena, Wiesel podpořil Kosinskiho, Gutman a Goldhagen podpořili Wilkomirskiho. Spojte si ty obrazy, získáte obraz Holocaustové literatury.

Přes rozsáhlou bombastickou reklamu neexistuje žádný důkaz, že popírači Holocaustu mají ve Spojených státech více vlivu, než zastánci ploché Země. Vzhledem k nesmyslům chrleným denně Holocaustovým průmyslem není divu, že je tu *tak málo* skeptiků. Hlavní motiv stojící za tvrzením o široce rozšířeném popírání Holocaustu není těžké najít. Ve společnosti nasycené Holocaustem, jak jinak by ospravedlnili další musea, knihy, studijní plány, filmy a programy, které by vyčarovaly strašáka popírání Holocaustu? A tak uznávaná kniha Deborah Lipstadtové *Denying the Holocaust (Popírání Holocaustu),***50** stejně jako hloupě formulovaný průzkum Americké židovské komise pronikavě odsuzující popírání Holocaustu,**51** byl vydán ve stejném okamžiku, kdy bylo otevřeno washingtonské Pamětní muzeum Holocaustu.

Kniha *Denying the Holocaust* ke aktualizovanou verzí traktů o "novém antisemitismu". Aby dokumentovala šíři popíráni Holocaustu, Lipstadtová cituje plnou hrst kacířských publikací. Jejím *ohniskem odporu* je Arthur Butz, nula která učí elektrotechniku na Severozápadní universitě (Northwestern University) a která publikovala svou knihu *The Hoax of the Twentieth Century (Mystifikace dvacátého století)* v obskurním nakladatelství. Lipstadtová nazývá kapitolu o něm "V hlavním názorovém proudu". Pokud to není z lásky k Lipstadtové, nikdo dosud nokdy neslyšel o Arthurovi Butzovi.

Ve skutečnosti je jediným skutečným popíračem Holocaustu v hlavním proudu Bernard Lewis. Francouzský soud skutečně odsoudil Lewise za popírání genocidy. Ale Lewis popíral tureckou genocidu Arménů, ne nacistickou genocidu Židů, Lewis je proizraelský.**52** Proto tento případ popírání holocaustu nemá ve Spojených státech řádnou odezvu. Turecko je spojencem Izraele, což dále celou záležitost zlehčuje - zmínky o genocidě Arménů jsou tedy tabu. Elie Wiesel a Rabi Arthur Hertzberg stejně jako AJC a Yad Vashem odmítli účast na mezinárodní konferenci o genocidě v Tel Avivu, protože akademičtí sponzoři přes námitky izraelské vlády zahrnuli jednání o arménském případu. Wiesel se též jednostraně rozhodl k bojkotu konference a podle Yehudy Bauera osobně loboval v Kongresu jiné, aby se nezůčastnili.**53** Na požadavek Izraele US Holocaustová komise prakticky eliminoval zmínku o Arménech ve washingtonském Pamětním muzeu Holocaustu a židovští aktivisté v Kongresu zablokovali vzpomínkový den na arménskou genocidu.**54**

Odkaz na svědectví těch, kdo přežili, připomenutí role židovských kolaborantů, zmínka o tom, že Němci trpěli během bombardování Drážďan nebo že kteréhokoliv stát kromě Německa se dopustil zločinů během Druhé světové války - to vše je, podle Lipstadtové, důkazem popíráni Holocaustu.**55** A jakákoliv zmínka o tom, že Wiesel profitoval z Holocaustového průmyslu, nebo jen podobné dotaz, je popíráním Holocaustu.**56**

Nejzákeřnější formou popírání Holocaustu je podle návrhu Lipstadtové, "nemorální ekvivalence": to je popírání jedinečnosti Holocaustu.**57** Tento argument má netušené důsledky. Daniel Goldhagen tvrdí, že srbské akce v Kosovu "jsou, ve své podstatě, odlišné od akcí nacistického Německa, pouze ve stupni." **58** To činí Goldhagena "v podstatě" popíračem Holocaustu. Na druhé straně politického spektra izraelští komentátoři srovnávají srbské aktivity v Kosově s izraelskými akcemi v roce 1948 proti Palestincům.**59** A tak, z Goldhagenova pohledu, Izrael se dopouští Holocaustu. Netvrdí to tesy již jen Palestinci.

Ne všechna revisionistická literatura - ať už je její politická motivace jakkoliv vulgární - je úplně neužitečná. Lipstadtová označuje Davida Irwinga "jedním z nejnebezpečnějších mluvčích popírání Holocaustu"(nedávno prohrál v Anglii svou soudní při s ní kvůli těmto a jiným tvrzením). Ale Irving, notorický příznivec Hitlera a sympatizant a německým nacionálním socialismem, přesto přinesl, jak zdůrazňuje Gordon Craig, "nezanedbatelný"příspěvek k naším znalostem o Druhé světové válce. Jak Bruno Mayer ve své důležité studii o Druhé světové válce, tak Raul Hilberg, citují publikace popírající Holocaust. "Pokud tito lidé chtějí mluvit, ať mluví", říká Hilberg. "To vede ty z nás, kteří provádějí výzkum, k přezkoumání toho, co jsme pokládali za obvyklé. Je to pro nás užitečné."**60**

Výroční Vzpomínkové dni Holocaustu jsou národními událostmi. Všech 50 států sponzoruje vzpomínkové slavnosti, často ve svých zákonodárných sborech. Asociace Holocaustových organizací má přes 100 členských Holocaustových organizací ve Spojených státech. Sedm hlavních Holocaustových muzeí je součástí americké krajiny. Centrem těchto památníků je US Pamětní muzeum Holocaustu ve Washingtonu.

První otázkou je, proč vůbec máme Muzeum Holocaustu s federální působností v národním kapitolu. Jeho přítomnost na washingtonském Mallu je vlastně nesrovnatelná s absencí muzea, které by připomínalo zločiny v průběhu americké historie. Představte si oprávněné obvinění z pokrytectví, kdyby Německo chtělo v Berlíně postavit Národní památník ne nacistické genocidy, ale amerického otrokářství nebo vyhubení nativních Američanů.**61**

"Musíme se úzkostlivě zdržet jakéhokoliv pokusu o indoktrinaci" napsal návrhář Muzea Holocaustu "jakékoliv manipulaci dojmů nebo emocí". Ale od koncepce až po dokončení je muzeum poznamenáno politikou.**62** V rámci kampaně pro znovuzvolení zahájil Jimmy Carter projekt, aby uklidnil židovské poplatníky a voliče, znepokojené presidentovým uznáním "legitimních práv" Palestinců. Předseda Konference presidentů hlavních amerických židovských organizací, Rabbi Alexander Schindler, litující presidentovým uznáním palestinské humanity jako "šokující" iniciativou. Carter ohlásil plány na stavbu musea, zatímco premiér Menachem Begin byl na návštěvě Washingtonu a v Kongresu probíhala krutá bitva o vládou navržené vyzbrojení Saudské Arábie. V Muzeu se projevují i jiné politické vlivy. Potlačuje křesťanský základ evropského antisemitismu aby neurazil významné voliče. Zlehčuje diskriminační americké imigrační kvóty před válkou, zveličuje roli Spojených států při osvobození koncentračních táborů a tiše přechází hromadné americké najímání nacistických válečných zločinců po skončení války. Hlavním poselstvím Muzea je, že "my" si ani nemůžeme představit, ani dopustit, podobné zlé skutky. Holocaust "je porušením základu amerického etosu", říká Michael Berenbaum v doprovodné knize muzea. "Vidíme, že [je] přestoupením a porušením všech základních amerických hodnot." Muzeum ukazuje sionistům, že Izrael je "odpovídající odpovědí nacismu" se závěrečnou scénou židovských vězňů bojujících za vstup do Palestiny.**63**

Politikaření začíná dokonce před tím, než přestoupíme práh muzea. Je umístěno na náměstí Raoula Wallenberga. Wallenberg, švédský diplomat, je oslavován, protože zachránil tisíce Židů a skončil v sovětském vězení. Spřátelený švédský hrabě Folke Bernadotte není oslavován, přestože též zachránil tisíce Židů, ale bývalý izraelský premiér Yitzak Shamir na něj objednal atentát, protože byl příliš pro-arabský".**64**

Jádrem problému politiky Musea Holocaustu je ovšem v tom *koho* připomínat. Byli Židé jedinými obětmi Holocaustu, nebo mají být i ostatní, kteří zahynuli, zahrnuti mezi oběti?**65** Během stadia plánování muzea Elie Wiesel (společně s Yahudou Bauerem z Yad Vashemu) vedl útok, aby byli připomenuti jen Židé. Pokládán za "neoddiskutovatelného experta na období Holocaustu" argumentoval Wiesel houževnatě za výlučnost židovských obětí. "Jako vždy začali s Židy", říkal obvykle, "a jako vždy se nezastavili na samotných Židech." **66** I když to nebyli Židé ale komunisté, kdo byli prvními obětmi, a ne Židé ale handicapovaní, kdo byli prvými obětmi nacismu.**67**

Ospravedlnění přednostní genocidy Cikánů je hlavní problematickou výzvou Muzea Holocaustu. Nacisté systematicky zavraždili až půl milionu Cikánů, což je v proporcích stejná ztráta jako u genocidy Židů.**68** Holocaustoví spisovatelé jako Yehuda Bauer tvrdí, že Cikáni nepatří mezi oběti stejného náporu genocidy jako Židé. Respektovaní historici holocaustu jako Henry Friedlander a Raul Hilberg ovšem tvrdí, že mezi ně patří.**69**

Za marginalizací genocidy Cikánů se skrývá několik důvodů.

Za prvé: nelze jednoduše srovnávat ztrátu cikánského a židovského života. Vysmívaje se požadavku cikánské representace v Americké Holocaustové vzpomínkové radě jako "fanfarónství", výkonný ředitel Rabbi Seymour Siegel pochyboval, zda Cikání vůbec existují jako lidé: "Musí existovat nějaké poznávací znak nebo potvrzení cikánských lidí . . . pokud vůbec taková věc existuje." Ale připouští, že "existovaly za nacistů prvky utrpení". Edwar Linenthal vzpomíná na cikánské zástupce v radě jako na "hlubokou nedůvěru" rady "živené jasným důkazem, že někteří členové rady viděli účast Rómů v radě stejně, jako se rodina dívá na nevítané, problémové příbuzné". **70**

Za druhé: potvrzení cikánské genocidy znamená ztrátu výsadního postavení Židů v souvislosti s Holocaustem s odpovídající ztrátou židovského "morálního kapitálu",

Za třetí: pokud by nacisté perzekuovali Cikány a Židy stejným způsobem, potom by dogma o tom, že Holocaust znamená na přechodu tisíciletí gojskou nenávist k Židům stalo jasně neudržitelným. Rovněž, pokud by gojská závist podpořila genocidu Židů, podporovala by závist i genocidu Cikánů? Ve stálé expozici muzea mají gojské oběti pouze symbolický význam. **71**

Nakonec, politická agenda Muzea Holocaustu byla též zaměřena na arabsko-izraelský konflikt. Než se stal ředitelem muzea, Walter Reich napsal oslavnou recenzi na podvodnou práci *From Time Immemorial (Od pradávných časů)* Joana Pererse, která tvrdí, že Palestina byla před sionistickou kolonizací doslova prázdná.**72** Na nátlak vlády byl Reich donucen resignovat po odmítnutí přivítat Yasira Arafata, nyní servilního spojence USA, při návštěvě muzea. Po nabídce místa zástupce ředitele byl Holocaustový teolog Johm Roth donucen k resignaci kvůli minulé kritice Izraele. Při odmítnutí knihy, kterou muzeum původně podporovalo, protože obsahovala kapitolu Bena Morrise, prominentního izraelského kritika Izraele, se Martin Lerman, šéf muzea, netajil tím, že "Postavit toto muzeum proti Izraeli - to

není myslitelné".73

Bezprostředně po izraelských hrozivých útocích na Libanon v roce 1996, který vyvrcholil masakrem více než sta civilistů v Kaně, si sloupkař listu *Haaretz* Ari Shavit povšiml, že Izrael může cokoliv činit beztrestně, protože "máme Společnost proti pomluvám (ADL), ... a Yad Vashem a Muzeum Holocaustu".74

Poznámky:

1 Boas Evron, "Holocaust: The Uses of Disaster," in *Radical America* (July - August 1983), 15.

2 Pro odlišení Holocaustové literatury od studií nacistického holocaustu viz Finkelstein a Birn, *Nation,* část 1, sekce 3.

3 Jacob Neusner (ed.), *Judaism in Cold War America, 1945 - 1990, v.* ii: *In the Aftermath of the Holocaust* (New York: 1993), viii.

4 David Stannard, "Uniqueness as Denial," in Alan Rosenbaum (ed.), *Is the Holocaust Unique?* (Boulder: 1996), 193.

5 Jean-Michel Chaumont, *La concurrence des victimes* (Paris: 1997), 148 - 9. Chaumontova diskuse o oddělení "jedinečnosti Holocaustu" je husarským kouskem. Přesto jeho základní myšlenka není přesvědčivá, přinejmenším pro americkou scénu. Podle Chaumonta byl fenomén Holocaustu nastartován opožděnou vzpomínkou těch, kdo přežili, na minulé utrpení. Bývalí vězni tse těžko podíleli na jeho počáteční ústřední pozici.

5a Pozn. překladatele: Následující text je přeložen pokud možno doslova tak, jak je uveden v originále; překladatel mu zcela neporozuměl, proto překlad nemusí být přesný. Nepřesnost překladu může vyplývat též z toho, že podkladem byl text získaný prostřednictvím Internetu a pravděpodobně získaný pomocí skeneru a počítačového převodu na text, proto některé symboly nemusí odpovídat originálu. Následující Finkelsteinova interpretace textu by měla být přesná.

6 Steven T. Katz, *The Holocaust in Historical Context* (Oxford: 1994), 28, 58, 60.

7Chaumont, *La concurrence,* 137

8 Novick, *The Holocaust,* 200 - 1, 211 - 12. Wiesel, *Against Silence, v. i,* 158, 211, 239, 272, v. ii, 62, 81, 111, 278, 293, 347, 371, v. iii, 153, 243. Elie Wiesel, *All Rivers Run to the Sea* (New York: 1995), 89. Informace o odměně za Wieselovu přednášku poskytnutá Ruth Wheatovou na Bnai Brith Lecture Bureau. "Slova jsou" podle Wiesela "forma horizontálního přístupu, zatímco mlčení nabízí vertikální přístup. Zapojíte se do toho." Skočil snad Wiesel na tuto přednášku s padákem?

9 Wiesel, *Against Silence, v. iii,* 146.

10 Wiesel, *And the Sea, 95.* Porovnejte si tyto dvě skutečnosti: Ken Livingstone, bývalý člen Labouristické strany, který kandidoval na londýnského starostu jako nezávislý, pobouřil Židy v Británii, když prohlásil, že globální kapitalismus přinesl stejně obětí jako Druhá světová válka. "Každý rok mezinárodní finanční systém zabije více lidí než Druhá světová válka, ale nejméně Hitler byl blázen, jak víte," ... "Je útokem na všechny zavražděné a perzekuované Hitlerem", řekl John Butterfil, konservativní poslanec Parlamentu. Pan Butterfill též sdělil, že Livingstoneova obžaloba globálního finančního systému měla určitě antisemitský podtext.("Livingstone's Words Anger Jews," v *International Herald Tribune,* 13 April 2000)

Kubánský president Fidel Castro ... obvinil kapitalistický systém, že pravidelně způsobuje úmrtí srovnatelná s Druhou světovou válkou tím, že ignoruje potřeby chudých. "Obrazy matek a dětí, které vidíme z celé oblasti Afriky pod bičem sucha a jiných katastrof nám připomínají nacistické koncentrační tábory". Při odkazu na procesy z válečnými zločinci po Druhé světové válce kubánský vůdce řekl: "Postrádáme Norimberk který by odsoudil ekonomický pořádek, ve kterém žijeme, kde každé tři roky umírá hlady a na choroby, u kterých existuje prevence, než zemřelo ve Druhé světové válce." ... V New York City řekl Abraham Foxman, národní ředitel Společnosti proti pomluvám (ADL): "Chudoba je závažná, přináší bolest a může přinést smrt, ale není to Holocaust a nejsou to koncentrační tábory". (John Rice, "Castro Viciously Attacks Capitalism," in *Associated Press,* 13 April 2000)

11 Wiesel, *Against Silence, v. iii,* 156, 160, 163, 177.

12 Chaumont, *La concurrence,* 156. Chaumont též otvírá otázku, zda nepochopitelné zlo Holocaustu je slučitelné s doprovodným tvrzením, že jeho vykonavatelé byli zcela normální. (310)

13 Katz, *The Holocaust, 19,* 22. "Tvrzení že požadavek jedinečnosti Holocaustu *není* formou závistivého srovnání vede k systematickému rozdvojení jazyka", pozoroval Novick, "Věří snad někdo, ... že požadavek jedinečnosti *není nic jiného* něž tvrzení o vyvolenosti?" (zdůraznění podle originálu) Novick si sám se smutkem dopřeje takové závistivé srovnání. Tak tvrdí, že ačkoliv je to v americkém kontextu morálně nepřípustné, "Ve Spojených státech je běžné opakované uplatňování toho, co kdokoliv udělal černým, nativním Američanům, Vietnamcům a jiným bledne ve srovnáni s Holocaustem." *(The Holocaust,* 197, 15)

14Jacob Neusner, "A 'Holocaust' Primer," 178. Edward Alexander, "Stealing the Holocaust," 15 - 16, v Neusner, *Aftermath.*

15 Peter Baldwin (ed.), *Reworking the Past* (Boston: 1990), 21.

16 Nathan Glazer, *American Judaism,* druhé vydání (Chicago: 1972), 171.

17 Seymour M. Hersh, *The Samson Option* (New York: 1991), 22. Avner Cohen, *Israel and the Bomb* (New York: 1998), 10, 122, 342.

18Ismar Schorsch, "The Holocaust and Jewish Survival," in *Midstream* (January 1981), 39. Chaumont přesvědčivě dokazuje, že požadavek jedinečnosti Holocaustu je založen na náboženském dogmatu vyvolenosti a současně jedině tak dává logický smysl. *La concurrence,* 102 - 7, 121.

19Wiesel, Against *Silence, v. i,* 153. Wiesel, *And the Sea,* 133.

__20__ Novick, *The Holocaust, 59,* 158 - 9.

__21__ Wiesel, *And the Sea,* 68.

__22__ Daniel Jonah Goldhagen, *Hitler's Willing Executioners* (New York: 1996). Jeho kritiku viz Finkelstein a Birn, *Nation.*

__23__ Hannah Arendt, *The Origins of Totalitarianism* (New York: 1951), 7.

__24__ Cynthia Ozick, "All the World Wants the Jews Dead," in *Esquire* (November, 1974).

__25__ Boas Evron*, Jewish State or Israeli Nation* (Bloomington: 1995), 226 - 7.

__26__ Goldhagen, *Hitler's Willing Executioners,* 34 - 5, 39, 42. Wiesel, *And the Sea,* 48.

__27__ John Murray Cuddihy, "The Elephant and the Angels: The Incivil Irritatingness of Jewish Theodicy," in Robert N. Bellah and Frederick E. Greenspahn (eds), *Uncivil Religion* (New York: 1987), 24. Dále k tomuto článku, viz jeho "The Holocaust: The Latent Issue in the Uniqueness Debate," in P.F. Gallagher (ed.), *Christians, Jews, and Other Worlds* (Highland Lakes, NJ: 1987).

__28__ Schorsch, *The Holocaust, 39.* Kromě toho, tvrzení že Židé jsou "talentovanou" menšinou je podle mého názoru též "nechutnou světskou verzí vyvolenosti".

__29__ Zatímco úplný výklad této věci by přesáhl rozsah tohoto článku, uvažme pouze prvé tvrzení. Hitlerova válka proti Židům, i pokud by byla iracionální (a to samo o sobě je složité), by se samo těžko stalo jedinečnou historickou událostí. Připomeňme např. ústřední myšlenku pojednání Josepha Schumpetera o imperialismu, který "neracionálně a iracionálně, čistě instinktivně inklinací k válce a výbojům sehrává významnou roli v historii lidstva ... mnohé války - snad většina válek - byly vedeny bez odůvodněných a rozumných zájmů". (Joseph Schumpeter, "The Sociology of Imperialism," in Paul Sweezy (ed.), *Imperialism and Social Classes* [New York: 1951], *83)*

__30__ Nedávná studie Alberta S. Lindemanna o antisemitismu, i když se vyhýbá Holocaustovému rámci, začíná předpokladem "Ať je síla mýtu jakákoliv, ne každá nenávist k Židům, individuální či kolektivní, byla založena na fantastických nebo chimérických představách o nich nebo na představách, které nemají žádný vztah k jakékoliv zjevné skutečnosti. Jako lidské bytosti byli Židé schopni stejně jako jakákoliv jiná skupina vzbuzovat nenávist v každodenním světském životě". *(Esau's Tears* [Cambridge: 1997], xvii)

__31__ Wiesel, *Against Silence, v. i, 255, 384.*

__32__ Chaumont vytváří hledisko, že Holocaustové dogma efektivně činí jiné zločiny přijatelnější. Trvání na zásadní nevinnosti Židů - tj. absence jakýchkoliv rozumných motivů k persekuci nebo dokonce jejich zabíjení - "předpokládá 'normální' status pro persekuci a zabíjení v jiných případech, což činí de facto oddělení bezpodmínečně netolerovatelných zločinů a zločinů a zločinů, s nimiž musíme a dokonce můžeme žít". *(La concurrence, 176)*

__33__ Perlmutters, *Anti-Semitism,* 36, 40.

34 Novick, *The Holocaust,* 351nl9.

35 New York: 1965. Odkazuji na James Park Sloan, *Jerzy Kosinski* (New York 1996), jako základ.

36 Elie Wiesel, "Everybody's Victim," in *New York Times Book Renew* (31 October 1965). Wiesel, *All Rivers,* 335. Ozickovo zd§raznění je podle Sloan, 304-5. Wieselův obdiv Kosinskiho nepřekvapuje. Kosinski chtěl analyzovat "nový jazyk", Wiesel "vytvořit nový jazyk" Holocaustu. Pro Kosinskiho "to, co leží mezi epizodami je jak jejich komentář, tak něco komentovaného epizodami". Pro Wiesela "prostor mezi kterýmikoliv dvěma slovy je větší než vzdálenost mezi nebem a zemí". Je takové polské přísloví pro takovou hloubku: !Od prázdna po vakuum". Oba tréž volně prokládají své ůvahy citacemi z Alberta Camuse, zřejmý příznak šarlatánství.Při vzpomínce, že Camus mu jednou řekl "Závidím vám Auschwitz" Wiesel pokračuje: "Camus si nemůže odpustit, že že nezná tuto majestátní událost, toto mystérium mystérií". (*Wiesel, All Rivers,* 321; Wiesel, *Against Silence,* v. ii., 133)

37 Geoffrey Stokes and Eliot Fremont-Smith, "Jerry Kosinski's Tainted Words," in *Villa,qe Voice* (22 Jume 1982). John Corry, "A Case History: 17 Years of Ideological Attack on a Cultural Target," v *New York Times* (7 November 1982). Na jeho obhajobu, Kosinski prodělal před svou smrtí jakýsi druh obrácení. Několik let mezi svým vystoupením a svou sebevraždou Kosinski litoval vyloučení nežidovských obětí z Holocaustu. "Mnoho severoamerických Židů má tendenci chápat to jako Shoah, jako čistě židovskou katastrofu. ... Ale přinejmenším polovina světových Romů (nekorektně zvaných Cikáni), nějakých 2,5 milionu Polských katolíků, miliony sovětských občanů a různých národností byli též obětí této genocidy ..." Byl též zastáncem "hrdinství Poláků", kteří ho "ukryli" "během Holocaustu" bez ohledu na svoje tzv. antisemitské "pohledy". Jerzy Kosinski, *Passing By* INew York: 1992], 165 - 6, 178 - 9) Na konferenci o Holocaustu na otázku co udělali Poláci pro záchranu Židů se rozhněvaně ptal? "A co udělali Židé pro záchranu Poláků?"

38New York: 1996. Jako podklad k Wilkomirskiho mystifikaci viz esp. Elena Lappin, "The Man With Two Heads," v Granra, no. 66, a Philip Gourevitch, "Stealing the Holocaust," v *New Yorker* (14 June 1999).

39 Jiným důležitým "literárním" vlivem na Wilkomorského je Wiesel. Srovnej tyto pasáže:

Wilkomirski "Viděl jsem její široce otevřené oči, a náhle vše z toho co jsem viděl, *to* viděly tyto *oči* též, uviděly vše co uviděly moje, věděly nekonečně více cokoliv jiného v této zemi. Znal jsem oči jako tyto, vídával jsem je tisíckrát, v koncentráku i později. Byly to Miliny oči. My děti jsme říkávaly jedno druhému těmato očima cokoliv. Ona to také znala, dívala se mi mýma očima přímo do srdce.

Wiesel: "Tyto oči - musím vám říci o jejich očích. Musím začít s tím, protože jejich oči tomu všemu předcházejí a všechno obsahují. Zbytek může počkat. Pouze ty potvrzují co již víte. Ale jejich oči - jejich oči planou typem neoddělitelné pravdy, která hoří a není vyčerpatelná. Tiše se před nimi stydíte a můžete pouze sklonit hlavu a přijmout rozsudek. Jediné co si přejete je vidět svět tak, jak ho vidíte vy. *Jako* dospělý člověk, člověk s moudrostí a zkušeností,jste náhle nemohoucí a strašně ochuzení. Tyto oči vám připomínají vaše dětství, vaší situaci sirotka, působí, že ztrácíte veškerou víru v sílu jazyka. Tyto oči negují hodnotu slov; zbavují vás nutnosti mluvit." *(The Jews of Silence* [New York 1966], 3) Wiesel básní o "očích" na další jed a půl stránce. Jeho literární zručnost se srovnává s jeho ovládnutím

protikladů. Na jednom místě Wiesel doznává, že "na rozdíl od mnohých liberálů věřím v kolektivní vinu", na jiném doznává "Zdůrazňuji, že nevěřím na kolektivní vinu." (Wiesel, *Against Silence, v.* ii, 134; Wiesel, *And the Sea,* 152, 23s)

40 Bernd Naumann, *Auschwitz* (New York: 1966), 91. Viz Finkelstein a Birn, *Nation, 67-8,* pro důkladnější dokumentaci.

41 Lappin, 49. Hilberg vždy klade správné otázky. Z toho vyplývá jeho postavení vyvrhele v Holocaustové společnosti; viz Hilberg, *The Politics of Memory,* místy.

42 "Publisher Drops Holocaust Book," v *New York Times (3* November 1999). Allan Hall and Laura Williams, "Holocaust Hoaxer7" in *New York Post (4* November 1999).

43 Novick, *The Holocaust,* 158. Segev, *Seventh Million,* 425. Wiesel, *And the Sea,* 198.

44 Bernard Lewis, *Semites and Anti-Semites* (New York: 1986), kap. 6; Bernard Lewis, *The Middle East* (New York: 1995), 348 - 50. Berenbaum, *After Tragedy,*84.

45 *New York Times,* 27 March, 2 April, 3 April 1996. *Time,* 23 December 1996.

46 Yehuda Bauer*,* "Reflections Concerning Holocaust History," in *Louis* Greenspan and Graeme Nicholson (ads), *Fackenheim* (Toronto: 1993), 164, 169. *Yehuda Bauer,* "On Perpetrators *of the* Holocaust *and the* Public Discourse," *in Jewish Quarterly Review, no.* 87 (1997), 348-50. *Norman* G. Finkelstein *and Yehuda Bauer, "Goldhagen's Hitler's Willing Executioners: An* Exchange of Views," *in Jewish Quarterly Review,* nos 1-2 (1998), 126.

47 For background and the next paragraphs, see Charles Glass, "Hitler's (un)willing executioners," *in New Statesman* (23 *January* 1998), *Laura Shapiro, "A Battle Over the Holocaust," in Newsweek* (23 March 1998), *and* Tibor *Krause, "The Goldhagen Wars," in Jerusalem Report* (3 *August* 1998). *For these and* related items, cf. *www.NormanFinkelstein.com (with a* link to Goldhagen's web site).

48 Daniel Jonah Goldhagen, "Daniel Jonah Goldhagen comments on Birn," in *German Politics and Society* (Summer 3998), 88, 91n2. Daniel Jonah Goldhagen, "The New Discourse of Avoidance," n25 *(www.Goldhagen.com/nda2html)*

49 Hoffmann byl Goldhagenovým školitelem pro jeho disertaci, kterou se stala práce *Hitler's Willing Executioners.* Přesto, při neslýchaném porušení akademického protokolu, nepíše jen žhavou kritiku Goldhagenovy knihy *Foreign Affairs* , ale též odsoudil *A Nation on Trial* jako šokující v jiné kritice v témž časopise. *(Foreign Affairs,* May/June 1996 and July/August 1998) Maier zaslal rozsáhlou intervenci na webovou stránku H-German *(www2.h-net.msu.edu)*. Nakonec byl jediným aspektem této vzniklé situace bylo, že Maier zjistil, že kritika Goldhagena byla "opravdu ohavná a trestuhodná". A tak se propůjčil k "podpoře další nalezené zloby" v soudní při proti Birnovi a označil mou argumentaci jako "fantastickou a pobuřující" spekulaci". (23 November 1997)

50 New York: 1994. Lipstadt zaujímá pozici vedoucího katedry Holocaustu Emorské university a byl nedávno navržen do Holocaustové pamětní komise Spojených států.

51 Použitím dvojité negace při svém průzkumu veřejného mínění AJC prakticky způsobila zmatek "zdá se možné nebo se vám nezná možné, že nastalo nacistické vyhubení Židů?" Dvaadvacet procent respondentů odpovědělo "to se zdá možné". V následujících průzkumech, které položily přímou otázku, bylo popření Holocaustu téměř nulové. Nedávný přehled 11 zemí sestavený AJC zjistil, že bez ohledu na pravicové extremisty kteří tvrdí opak málo lidí popírá Holocaust. Jennifer Golub a Renae Cohen, *What Do Americans Know About the Holocaust?* [The American Jewish Committee: 1993]; "Holocaust Deniers unconvincing — Surveys," *in Jerusalem Post* [4 February 2000]) Dokonce ve zprávě kongresu o "antisemitismu v Evropě" David Harris z AJC zdůraznil nápadnost popírání Holocaustu v evropské pravici aniž by zmínil vlastní zjištění AJC, že toto popírání nenachází prakticky žádnou odezvu v širší veřejnosti. (Slyšení před Zahraničním výborem Senátu Spojených států, 5. dubna 2000)

52 viz "France Fines Historian Over Armenian Denial," v *Boston Globe* (22 June 1995), a "Bernard Lewis and the Armenians," v *Counterpunch (*16-31 December 1997).

53 Israel Charny, "The Conference Crisis. The Turks, Armenians and the Jews," in *The Book of the International Conference on the Holocaust and Genocide. Book One: The Conference Program and* Crisis (Tel Aviv: 1982). Israel Amrani, "A Little Help for Friends," in *Haaretz* (20 April 1990) (Bauer). Ve svém bizardním vysvětlení resignoval na konferenční křeslo, aby "neurazil arménské hosty". Pravděpodobně se též pokusil ukončit konferenci a žádal ostatní o neúčast kvůli Arméncům. (Wiesel, *And the Sea,* 92)

54 Edward T. Lirlenthal, Presernng *Memory* (New York: 1995), 228ff., 263, 312 13.

55 Lipstadt, *Denying*, 6, 12, 22, 89 - 90.

56 Wiesel *All Rivers,* 333, 336

57 Lipstadt, Denying, kapitola 11.

58 "A New Serbia," v *New Republic (17* May 1999).

59 Viz např. Meron Benvenisti, "Seeking Tragedy," v *Haaretz (16* April 1999), Zeev Chafets, "What Undergraduate Clinton Has Forgotten," in *Jerusalem Report* (10 May 1999), and Gideon Levi, "Kosovo: It is Here," in *Haaretz* (4 April 1999). (Benvenisti limits the Serbian comparison to Israeli actions after May 1948.)

60 Arno Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?* (New York: 1988). Christopher Hitchens, "Hitler's Ghost," in *Vanity Fair Jume* 1996) (Hilberg). Pro vyvážené posouzení Irvinga viz Gordon A. Craig, "The Devil in the Details," in *New York Review of Books (19* September 1996). Craig patřičně odmítal Irvingova tvrzení o nacistickém holocaustu jako "hloupá a snadno diskreditovatelná", nicméně pokračoval: "Ví o Nacionálním socialismu více než jiní profesionální badatelé v tomto oboru, a studenti let 1933-1945 mu vděčí za více než obvykle připouští jeho badatelské energii a rozsahu a ráznosti jeho publokací.... Jeho kniha *Hitler's War ...* zůstává nejlepší studií, kterou máme o německé straně Druhé světové války, a jako taková je nepostradatelná pro všechny studenty tohoto konfliktu... Takoví lidé jako David Irvig jsou tedy nezanedbatelnou částí historické skutečnosti a neodvažujeme se znevažovat jeho pohled."

61 K odmítaným pokusům mezi roky 1984 a 1994 postavit na washingtonském Mallu Národní afroamerické muzeum viz Fath Davis Ruffins, "Culture Wars Won and Lost, Part II The National African-American Museum Project," in *Radical History Review* (zima 1998). Iniciativa Kongresu byla konečně zabita senátorem Jessem Helmsem ze Severní Karolíny. 30 milionů dolarů z jeho rozpočtu mělo být federálně dotováno.

62 Pozadí viz Linenthal, *Preserving Memory,* Saidel, *Never Too Late,* asp. chaps 7, 15, a Tim Cole, *Selling the Holocaust* (New York: 1999), kap. 6.

63 Michael Berenbaum, *The World Must Know* (New York: 1993), 2, 214. Omer Bartov, *Murder In Our Midst* (Oxford: 1996), 180.

64 For detaily viz Kati Marton, *A Death in Jerusalem* (New York: 1994), kap. 9. Ve svých pamětech Wiesel připomíná "legendární 'teroristickou' minulost" skutečného vraha Bernadottové Yehoshua Cohena. Všimněte si uvozovek kolem slova teroristický. (Wiesel, *And the Sea,* 58) Muzeum Holocaustu New York City, ačkoliv již není zašpiněno od politiky (jak starosta Ed Koch tak guvernér Mario Cuomo si předcházejí hlasy a peníze Židů) bylo též hračkou místních židovských stavitelů a finančníků. Na jedné straně se stavitelé snažili zlehčit slovo "Holocaust" v názvu muzea ze strachu, aby nesnížilo cenu majetku v nedalekém luxusním hotelovém komplexu. šprýmaři vtipkovali, že by se komplex mohl jmenovat "Treblinská věž" a okolní ulice "Auschwitzská avenue" a "Birkenauský bulvár". Muzeum získalo dotace od J. Petera Grace bez ohledu na námitky o jeho spojení s usvědčeným válečným zločincem a organizovalo gala představení v Hot Rod - "New Yorkské pamětní Holocaustové muzeum Vás zve na Rock and Roll pod širým nebem (Saidel, *Never Too Late,* 8, 121, 132, 145, 158, 161, 191, 240)

65 Novick to nazývá rozporem "6 milionů" proti "11 milionům". Těch 5 milionů jsou gojské civilní oběti zaznamenané prý známým "lovcem nacistů" Simonem Wiesenthalem. Bez ohledu, že to "nedává žádný historický smysl" píše Novick "pět milionů je buď příliš málo (pro všechny nežidovské civilisty zabité Třetí říší) nebo příliš mnoho (pro nežidovské skupiny předurčené podobně jako Židé k zavraždění)." Spěchají ověem dodat, že "co je sporné samozřejmě nejsou ani tak čísla jako taková, ale co máme na mysli, na co odkazujeme když hovoříme o 'Holocaustu'". Kupodivu, po vznesení této námitku Novick doporučuje vzpomínat pouze na Židy, protože to "popisuje cosi specifického a určitého", zatímco "11 milionů je "nepřijatelně rozmělněné". (Novick, *The Holocaust,* 214 - 26)

66Wiesel, *Against Silence, v.* hi. 162, 166.

67 Pokud jde o invalidy jako prvé oběti genocidy, viz např. Henry Friedlander, *The Origins of Nazi Genocide* (Chapel Hill: 1995). Podle Leona Wieseltiera Gojové kteří zahynuli v Auschwitzu "zemřeli smrtí určenou pro Židy ... oběti 'řešení' určeného pro jiné" (Leon Wieseltier, "At Auschwitz Decency Dies Again," in *New York Times* [3 September 1989]). Naopak mnohé studie badatelů ukazují, že smrt určená německým invalidům byla později uplatněna proti Židům, viz např. Michael Burleigh, *Death and Deliverance* (Cambridge: 1994).

68 See Guenter Lewy, *The Nazi Persecution of the Gypsies* (Oxford 2000), 221 - 2, for various estimates of Gypsies killed.

69 Friedlander, *Origins:* "Spolu s Židy nacisté vraždili evropské Cikány. Byli definováni jako 'barevná" rasová skupina, a cikánští muži, ženy a děti neušli svému osudu nacistické genocidy. ... Nacistický režim systematicky vraždil pouze tři skupiny lidských bytostí: invalidy, Židy a Cikány. (xii - xiii). (Kromě toho, že je výborným historikem, je Friendlander též bývalý vězeň Auschwitzu). Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (New York: 1985) (in three volumes), v. iii, 999-1000. Se svou obvyklou pravdomluvností vysvětluje Wiesel tento rozpor ve svých pamětech že Pamětní Holocaustová rada, které předsedal, nezahrnuje cikánské representanty - jako kdyby býval bezmocný při jejich nominaci. (Wiesel, *And the Sea,* 211)

70Linenthal, *Preserving Memory,* 241 - 6, 315.

71 Ačkoliv je zaměření New Yorkského Muzeua Holocaustu "speciálně pro Židy" (Saidel) ještě známější - gojským obětem nacismu bylo oznámeno, že je "pouze pro Židy" - Yehuda Bauer se rozzlobil kvůli zmínce komise, že by Holocaust měl zahrnovat i nežidovské oběti. "Pokud to nebude okamžitě a zásadne změněno", hrozil Bauer členům komise, "využiji každou příležitost, abych ... napadl tento urážlivý návrh z jakékoliv vežejné platformy, kterou mám." (Saidel, *Never Too Late,* 125 - 6, 129, 212, 221, 224 - 5)

72 Pozadí viz Finkelstem, *Image and Reality,* chap. 2.

73 "ZOA kritizuje expozici Muzea Holocaustu Profesor který srovnával Izrael s nacismem," v *Israel Wire* (5 June 1998). Neal M. Sher, "Sweep the Holocaust Museum Clean," v *Jewish World Review* (22 June 1998). "Scoundrel Time," v *PS—The Intellectual Guide to Jewish Affairs* (21 August 1998). Daniel Kurtzman, "Holocaust Museum Taps One of Its Own for Top Spot," v *Jewish Telegraphic Agency* (5 March 1999). Ira Stoll, "Holocaust Museum Acknowledges a Mistake," v *Forward* (13 August 1999).

74 Noam Chomsky, *World Orders Old and New* (New York: 1996), 293 - 4 (Shavit).

Kapitola 3

DVOJÍ VYDĚRAČSTVÍ

Termín "veterán Holocaustu"**1a** byl původně určen pro ty, kdo utrpěli jedinečné trauma židovských ghet, koncentračních táborů a otrockých pracovních táborů, často jednoho po druhém. Počet těchto veteránů byl ke konci války někde kolem 100 000.**1** Počet žijících veteránů nemůže být v současnosti vyšší než čtvrtina tohoto původního počtu. Protože přežití koncentráků se stalo korunou mučednictví, mnoho Židů kteří strávili válku kdekoliv jinde se pokládají za veterány koncentráků. Jiný silný motive k takové chybné interpretaci je ovšem materiální. Poválečná německá vláda poskytovala náhradu Židům, kteří byli v ghetech nebo koncentračních táborech. Mnoho Židů si upravilo svou minulost tak, aby vyhověli tomuto požadavku.**2** "Jestli každý kdo si nárokuje označení veterán je někdo," obvykle zdůrazňovala má matka, "koho Hitler zabíjel?"

A opravdu, mnoho badatelů zpochybňuje spolehlivost svědectví veteránů. "Vysoké procento chyb, které jsem našel při své práci", připomíná Hilberg, "může být přisouzeno svědectvím". Dokonce v rámci Holocaustového průmyslu např. Deborah Lipstatová křivě zjistila, že Holocaustoví veteráni často tvrdí, že byli osobně vyšetřováni Josefem Mengelem v Auschwitzu.**3**

Kromě slabé paměti mohou být některá svědectví veteránů Hololocaustu zpochybněna i z jiných důvodů. Protože veteráni jsou nyní pokládáni za světské svaté, nikdo se jich neodvažuje na nic ptát. Absurdní tvrzení jim často procházejí bez poznámek. Elie Wiesel vzpomíná ve svých uznávaných pamětech, že když byl právě osvobozen z Buchenwaldua a bylo mu pouhých osmnáct let, "Četl jsem *The Critique of Pure Reason* — nesmějte se! - v Jidiš". I když odhlédneme od Wieselovo přiznání, že v té době "Jsem téměř neznal gramatiku Jidiš", tak *The Critique of Pure Reason* nebyla nikdy do Jidiš přeložena. Wiesel si též vzpomíná ve spletitých detailech na "tajuplného Talmudového badatele", který dosáhl "mistrovství v Maďarštině za dva týdny, aby mne překvapil". Wiesel říká v *Jewish Weekly*, že často ochraptí nebo ztrácí hlas po tom, kdy si čte knihy "nahlas pro sebe". A reportérovi *New York Times* připomněl, jak byl jednou zachycen taxi na Times square. "Letěl jsem celý blok. Byl jsem zachycen na rohu 45 ulice a Broadwaye a sanitka mne sebrala až na 44. ulici." "pravda kterou presentuji je nepřikrášlená", povzdechl si Wiesel, "jinak to nemohu dělat". **4**

V nedávných letech byla definice "veteránů Holocaustu" znovu definována, takže označuje nejen ty kteří přežili persekuci, ale i ty, kterým se podařilo se nacistům vyhnout. Zahrnuje to např. více než 100 000 polských Židů, kteří našli útočiště v Sovětském svazu po nacistické invazi do Polska. Ovšem "na ty, kdo žili v Rusku, nebylo pohlíženo jinak než na občany této země", říká historik Leonard Dinnerstein, zatímco "veteráni koncentračních táborů vypadali jako živé mrtvoly". **5** Jeden přispěvatel Holocaustové webové stránky se pokládá za veterána Holocaustu, protože jeho babička zemřela v Auswitzu. Soudě podle Israela Gutmana je Wilkomirski veterán Holocaustu, protože "jeho bolest je autentická". Úřad izraelského premiéra nedávno stanovil počet "žijících veteránů Holocaustu" téměř na milion. Není opět těžké najít hlavní motiv této inflační opravy. Je těžké tlačit na nové mohutné reparace, pokud už žije pouze hrstka veteránů Holocaustu. Ve skutečnosti byli hlavní Wilkomorského společníci tím či oním způsobem zataženi do sítě Holocaustových reparací. Jeho dětská přítelkyn+ z Auschwitzu, "malá Laura", shromáždila mnoho peněz ze švýcarských fondů, i když ve skutečnosti je v Americe narozenou frekventantkou satanických kultů. Její hlavní

Izraelští sponzoři byli aktivní nebo byli subvencováni organizacemi, které se podílely na Holocaustové kompenzaci.**6**

Otázka reparací poskytuje jedinečný pohled na Holocaustový průmysl. Jak jsme viděli, po spojenectví se Spojenými státy bylo Německo rychle rehabilitováno a nacistický holocaust byl zapomenut. Nicméně na počátku 50-tých let Německo začalo jednat s židovskými institucemi a podepsalo dohodu o odškodnění, Za malého, pokud vůbec nějakého, tlaku zapaltilo dodnes 60 miliard dolarů.

Srovnejme to napřed s americkými dluhy. Nějakých 4 - 5 milionů mužů, žen a dětí zemřelo v důsledku americké války v Indočíně. Po americkém stažení, jak připomínají historikové, Vietnam zoufale potřeboval pomoc. Na jihu bylo zničeno 9000 z 15000 vesniček, 25 milionů akrů zemědělské půdy, 12 milionů akrů lesů, bylo zabito 1,5 milionu hospodářských zvířat; bylo tam 200 000 prostitutek, 879 000 sirotků, 181 000 invalidů a milion vdov; všech šest průmyslových měst na Severu bylo těžce poškozeno, stejně jako provinciálních a okresních měst, a 4000 z 5800 zemědělských družstev. Když ovšem president Carter odmítal platit jakékoliv reparace, tvrdil, že "ztráty byly na obou stranách". Presidentův ministr obrany William Cohen prohlásil, že neviděl žádný důvod pro "jakoukoliv omluvu, zejména pro válku samotnou". Podle jeho názoru "Tím byly poškozeny oba národy. Oni mají své šrámy s války, my naše". **7**

Německá vláda chtěla odškodnit židovské oběti podle tří různých dohod podepsaných v roce 1952. Individuální žadatelé dostali platbu ve smyslu Zákona o odškodnění (*Bundesentschädigungsgesetz*). Zvláštní dohoda s Izraelem subvencovala přijetí a rehabilitaci několika set tisíc židovských uprchlíků. Německá vláda v téže době podepsala finanční vyrovnání s Konferencí o židovských materiálních nárocích od Německa, střechovou organizací Americké židovské komise, Amerického židovského kongresu (AJC), B'nai Brith, Spojená distribuční komise atp. Tato Konference o nárocích měla použít peníze, 10 milionů dolarů ročně po 12 let, nebo miliardu dolarů v současné hodnotě, ke kompenzaci židovských obětí nacistické persekuce, které propadly sítem kompenzačního procesu.**8** Moje matka byla takovým případem. Jako veteránka varšavského ghetta, koncentračního tábora Majdanek, a otrockého pracovního tábora v Czenstochowé a Skarszysko Kamiena dostala jako kompenzaci od německé vlády pouze 3500 dolarů. Jiné židovské oběti (a mnozí, kteří ve skutečnosti obětmi nebyli) ovšem dostali od Německa celoživotní penze, které dohromady dělají stovky tisíc dolarů. Peníze předané Konferenci o nárocích byly určeny pro ty židovské oběti, které dostaly minimální náhradu.

Opravdu, německá vláda se rozhodla explicite vyjádřit v dohodě s Konferencí o nárocích, že peníze budou výhradně pro židovské veterány, přesně definované, kterým nebyla spravedlivě nebo odpovídajícím způsobem určena náhrada německými soudy. Konference vyjádřila pohoršení nad tím, že její dobrá pověst byla zpochybněna. Po podepsání dohody Konference vydala tiskové prohlášení, které podtrhlo, že peníze budou použity pro "Židy perzekuované nacistickým režimem, kterým existující a navržená legislativa nemůže poskytnout náhradu". Konečná dohoda vyžadovala od Konference, aby použila peníze na "ulehčení, rehabilitaci a přesídlení židovských obětí".

Konference o nárocích záhy dohodu anulovala. V prudkém rozporu s jejím zněním i duchem určila Konference peníze ne pro rehabilitaci židovských obětí, ale pro rehabilitaci židovských *společenství*. Skutečně, hlavní princip Konference o nárocích zakázal použití peněz k "přímému přidělení jednotlivcům". Podle klasického principu sledování vlastních zájmů

udělila ovšem konference výjimky pro dvě kategorie obětí: rabíny a "význačné židovské vůdce", kteří dostali osobní platby. Členské organizace Konference o nárocích použily převážnou část peněz k financování různých vlastních oblíbených projektů; ovšem jakýkoliv přínos (pokud vůbec existoval) pro jednotlivé židovské oběti byl nepřímý nebo náhodný.**9** Velké sumy byly zdlouhavě směrovány židovským komunitám v arabském světě a využity k emigraci Židů z východní Evropy.**10**

Také z nich financovaly takové kulturní podniky jako Holocaustová muzea a universitní katedry pro Holocaustové studie stejně jako Yad Vashem, výstavní loď podporující "spravedlivé Goje".

Později se Konference o nárocích rozhodla přivlastnit si vrácený znárodněný židovský majetek v bývalém Východním Německu. v ceně stovek milionů dolarů, který po právu náležel žijícím židovským dědicům. Když na Konferenci zaútočili okradení Židé kvůli tomuto nebo jinému zneužití pozice, Rabbi Arthur Hertzberg hodil špínu na obě strany, když řekl: "To není o spravedlnosti, to je boj o peníze". **11** Když Němci a Švýcaři odmítli platit náhrady, nebesa nemohou pojmout spravedlivější rozhořčení organizovaného židovstva. Ale když židovské elity okrádají židovské veterány, není to žádný etické problém, je to jen o penězích.

Zatímco moje zemřelá matka dostala kompenzaci pouze 3500 dolarů, ostatní kteří se podíleli na procesu reparací dopadli mnohem lépe.

Vykazovaný roční plat Saula Kagana, dlouhodobého výkonného sekretáře Konference o nárocích je 105 000 dolarů. V rámci šetření konference byl Kagan usvědčen z 33 případů úmyslně zneužitých prostředků a úvěrů když vedl New Yorkskou banku. (Rozsudek byl změněn až po četných intervencích). Alfonso D'Amato, bývalý senátor za New York, zastupuje Holocaustové spory proti německým a rakouským bankám za 350 dolarů za hodinu plus náklady. Za prvých šest měsíců práce dostal 103 000 dolarů. Předtím byl D'Amato veřejně pochválen od Wiesela za "citlivý přístup k židovskému utrpení". Lawrence Eagleburger, ministr zahraničí presidenta Bush, dostává roční plat 300 000 dolarů jako předseda Komise pojištění nároků z Holocaustové éry. "Ať už platí kogokoliv" podle názoru Elana Steinberga ze Světového židovského kongresu, "je to absolutní výhra". Kagan dostane každých 12 dní, Eagleburger každé 4 dny a D'Amato každých 10 hodin to, co dostala moje matka za šestiletou nacistickou persekuci.**12**

Cenu za nejlépe placeného Holocaustového podvodníka ovšem nejspíše patří Kennethu Balkinovi. Je desítky let prominentním představitelem amerických Židů, řídí ADL a Konferenci presidentů hlavních amerických židovských organizací. V současnosti Bialkin zastupuje pojišťovnu Generali *proti* Eagleburgerově Komisi za vykazovanou "velkou sumu peněz".**13**

V posledních letech se stal Holocaustový průmysl přímým vyděračským podnikem. Předstírá, že zastupuje všechny Židy, živé či mrtvé, uplatňuje nároky na židovský majetek po celé Evropě. Tato vtipně předezdívaná "poslední kapitola Holocaustu", toto dvojité vydírání evropských zemí i legitimních židovských žadatelů jako prvé postihlo Švýcarsko. Nejprve popíši nároky vznesené proto Švýcarsku. Potom přinesu důkazy a ukáži že mnohé nároky jsou nejen založeny na podvodu, ale přinášejí prospěch spíše těm, kdo požadavky vznášejí, než těm, komu jsou určeny.

Při oslav 50. výročí konce Druhé světové války se švýcarský president formálně omluvil v květnu 1945 za neposkytnutí útočiště Židům během nacistického Holocaustu. **14** Asi v téže době byla znovu otevřena diskuse o dlouho rozebírané otázce židovských vkladů v průběhu Druhé světové války. V široce rozebíraném příběhu izraelští novináři citovali dokument - nesprávně přečtený, jak se později ukázalo - potvrzující, že švýcarské banky dosud udržují židovská konta z doby Holocaustu, kde jsou uloženy miliardy dolarů.**15**

Světový židovský kongres, organizace odumírající po své kampani odsuzující Kurta Waldheima jako válečného zločince, v tom našla novou příležitost k demonstraci své síly. Záhy pochopili, že Švýcarsko je snadná kořist. Málokdo bude sympatizovat s bohatými švýcarskými bankéři proti "potřebným židovským veteránům". Ale je důležitější, že švýcarské banky byly pod ekonomickým tlakem ze Spojených států. **16**

Koncem roku 1995 se Edgar Bronfman, president WJC a syn úředníka židovské Konference o nárocích, a Rabbi Israel Singer, generální tajemník WJC a magnát přes nemovitosti, setkali se švýcarskými bankéři.**17** Bronfman, dědic *Seagram liquor fortune* (jeho osobní bohatství je odhaduje na 3 miliardy dolarů), později skromně informoval Bankovní výbor Senátu, že mluvil "jménem židovského lidu" a rovněž "6 milionů, kteří za sebe mluvit nemohou".**18** Švýcarští bankéři uvedli, že mohou určit pouze 775 anonymních mrtvých účtů s celkovou částkou 32 milionů dolarů. Navrhli tuto sumu jako základ jednání s WJC, který to odmítl jako neadekvátní. V prosinci 1995 se Bronfman spojil se senátorem D'Amatem. Podle průzkumů byly jeho naděje na volbu do Senátu na dně a senátní volby přede dveřmi, proto se D'Amato chopil této příležitosti k posílení pozice u židovské komunity s jejími rozhodujícími hlasy a bohatými politickými sponzory. Než Švýcaři definitivně padli na kolena, mobilizoval WJC, využívající škály Holocaustových institucí (včetně Pamětního Holocaustového muzea a Centra Simona Wiesenthala) celou politickou representaci Spojených států. Od presidenta Clintona, který s D'Amatem zakopal válečnou sekeru (slyšení o případu Whitewater stále probíhala) a dal mu podporu, přes jedenáct agentur federální vlády, rovněž Sněmovnu representantů a Senát, až po státní a lokální vlády po celé zemi, obě politické strany tlačily, aby postavily veřejné činitele do jedné linie k obžalobě zrádných Švýcarů.

Holocaustový průmysl využil Sněmovnu a Senát jako odrazový můstek a rozehrál nestoudnou pomlouvačnou kampaň. Vzhledem k nekonečně vstřícnému a důvěřivému tisku připravenému dát palcové titulky libovolné historce o Holocaustu, jakkoliv směšné, pomlouvačnou kampaň již nešlo zastavit. Gregg Rickman, D'Amatův hlavní legislativní nástroj, se honosí tím, že švýcarští bankéři byli "postaveni před soud veřejného mínění, jehož program je pod naší kontrolou. Bankéři hrají na našem hřišti, a my jsme soudci, porota a kati." Tom Bower, hlavní badatel ve věci protišvýcarské kampaně, předezdívá D'Amatovy požadavky na slyšení jako "požadavek na veřejný proces před klokaním soudem".**19**

Hlásnou troubou protišvýcarské svatyně byl výkonný ředitel WJC Elan Steinberg. Jeho hlavní funkcí bylo rozdělování desinformací. "Teror problímů je" podle Bowera "Steibergovou zbraní, když pronáší proudy obvinění, aby způsobil nepohodlí a otřesy. Zprávy OSS, často založené na šeptandě a nespolehlivých zdrojích, kterými historici po léta opovrhují jako klepy, a kterým je najednou dávána nekritická důvěra a široká publicita", "Poslední co banky potřebují je negativní publicita", jak vysvětluje Rabbi Singer. "Budeme to dělat, dokud banky neřeknou 'Dost! Chceme kompromis'". Rabbi Marvin Hier, děkan Centra Simona Wiesenthala, úskostlivě dbá, aby se nestratil ze světla publicity, okázale uvedl, že Švýcaři věznili uprchlíky v "otrockých pracovních táborech". (Hierův syn a dcera jsou na výplatní listině Centra Simona Wiesenthala, které provozuje jako rodinný podnik, dohromady pobrali

Hierovi v roce 1995 plat 520 000 dolarů. Centrum je proslulé svou expozicí "Disneyland-setkání-v-Dachau" a "úspěšným použitím taktiky strašidelných senzací k získávání dotací".) "Ve světle palby medií a střídání pravdy a domněnek, faktů a fikce", uzavírá Itmar Levin, "je lehké pochopit, proč mnoho Švýcarů věří, že jejich země je obětí nějaké formy mezinárodního spiknutí".**20**

Tato kampaň rychle degenerovala na urážky švýcarského lidu. Ve studii podporované D'Amadovým úřadem a Centrem Simona Wiesenthala Bower popisuje, že "země, jejíž občané ... se honosí svým sousedům svým záviděníhodným bohatstvím, zcela zjevně vydělávala na krvavých penězích"; že "zřejmě uctívaní občané nejmírumilovnějšího národa na světě ... jsou obviněni z bezprecedentní krádeže"; že "nepoctivost je kulturním projevem, ve kterém je každý Švýcar zdokonalován, aby chránil národní pověst a prosperitu", že každý Švýcar byl "instinktivně přitahován zdravou prosperitou" (jen Švýcar?); že "vlastní zájem byl hlavním vodítkem švýcarských bank" (jen švýcarských bank?), že "malá skupinka švýcarských bankéřů se stala chamtivější a nemorálnější než ostatní"; že "zamlčování a podvod byly praktickým uměním švýcarských diplomatů" (Jen švýcarských diplomatů?); že "omluvy a resignace nejsou běžné ve švýcarské politické tradici" (pouze jejich vlastní?); že "švýcarská chamtivost je jedinečná"; že "švýcarský charakter" je kombinací "jednoduchost a dvojakosti" a "za zdánlivou laskavostí se skrývá tvrdohlavost a za tím vším je pevné egoistické nechápání cizích názorů"; že Švýcaři byli "nejen podivně bezbarví lidé, kteří neplodí žádné umělce, žádné hrdiny po Vilému Tellovi a žádné státníky, ale byli nečestnými kolaboranty s nacismem, kteří profitovali z nacistické genocidy" atd. Rickman to označuje za "hlubší pravdu" o Švýcarech "Přehluboká, snad hlubší než si myslí, latentní arogance o sobě a proti jiným, kdo existují, ve svém vnitřním obraze. Vyzkoušejte si, jak to dělají, nemohou skrýt svou výchovu."**21** Mnoho s těchto nadávek je jako ty, které podle nich uplatňují antisemité proti Židům.

Hlavním obviněním je, že existovalo, slovy Bowerových nadpisů podkapitol, "padesát let Švýcarsko-nacistické konspirace, aby ukradli miliardy evropským Židům a Holocaustovým veteránům". To se stalo zaříkadlem Holocaustového restitučního vydírání, z toho sestává "největší loupež v dějinách lidstva". Podle Holocaustového průmyslu patří všechny záležitosti, které se týkají Židů. do zvláštní, superlativové kategorie *nej*horší, *nej*větší....

Holocaustový průmysl nejprve uváděl, že švýcarské banky zásadně odmítaly legálním dědicům obětí Holocaustu přístup k mrtvým kontům z vklady mezi 7 miliardami a 20 miliardami dolarů. "Během posledních 50 let", informoval *Time* na titulní stránce, "trvalou politikou" švýcarských bank "byla kamenná zeď, když se Holocaustoví veteráni ptali na konta jejich mrtvých příbuzných". S odvoláním na důvěrnost legislativně zavedenou v roce 1934, částečně aby zamezili nacistům v přístupu k židovským kontům, D'Amado poučoval Bankovní komisi Sněmovny: "Není ironií, že každý systém povzbuzuje lidi přijít a založit si konto, ale je použita důvěrnost, aby se zabránilo lidem samotným a jejich dědicům v přístupu k jejich dědictví, k jejich právům? To je zvrhlé, zdeformované, překroucené."

Bower udýchaně připomíná objev jednoho klíčového důkazu švýcarské věrolomnosti: "Štěstí a pracovitost přineslo kamínek, který potvrzuje platnost Bronfmanovy stížnosti. Zpravodajská zpráva ze Švýcarska z července 1945 konstatuje, že Jacques Salmonivitz, majitel Societe Generale de Surveillance, notářské a depozitní společnosti v Ženevě se spojením na balkánské země, má seznam 182 židovských klientů, kteří svěřili 8,4 milionů švýcarských franků a asi 90 000 dolarů notáři během svého příjezdu z Balkánu. Zpráva dodávala, že dosud nepožadovali svůj majetek. Rickman a D'Amato byli nadšení." Na svůj vlastní účet se tím

RIckman ohání jako důkazem švýcarské zločinnosti. Nikdo se ovšem nezmiňuje o tom, že Salmonovitz byl Žid. (Skutečná platnost těchto požadavků bude diskutována dále).**22**

Koncem roku 1996 přehlídka starších židovských dam a jednoho muže doručila kongresovému Bankovnímu výboru svědectví o zločinech švýcarských bankéřů. Přesto téměř žádný z těchto svědků podle Itmara Levina, vydavatele hlavních izraelských obchodních novin, "nepřinesl žádný reálný důkaz existence aktiv ve švýcarských bankách". K zvětšení divadelního efektu tohoto svědectví D'Almado požádal Elie Wiesela aby přinesl svědectví. Ve svém dále často citovaném svědectví Wiesel vyjádřil šok - šok! - odhalením, že pachatelé Holocaustu chtěli Židy oloupit před tím, než je zabili: "Zpočátku jsme se domnívali, že konečné řešení bylo motivováno jen jedovatou filosofií. Teď víme, že nejen chtěli Židy zabít, ať to zní jakkoliv strašidelně, ale chtěli židovské peníze. Každý den jsme se o té tragedii dozvídali víc. Copak neexistuje nějaká mez bolesti? Nějaké mez násilí?" Samozřejmě, nacistické plundrování Židů je těžko něčím novým; velká část seminární studie Raula Hilberga *The Destruction of the European Jews,* publikovaná v roce 1961 je věnována nacistickému vyvlastnění Židů.**23**

Bylo též uplatněno, že švýcarští bankéři ukradli vklady obětí Holocaustu a metodicky zničily živé záznamy o nich, a že nejen Židé utrpěli touto sprosťárnou. Když napadala v jednom slyšení Švýcarsko, deklarovala senátorka Barbara Boxerová: "Tento výbor nebude trvat na politikou dvojí tváře části švýcarských bank. Nevykládejte světu, že si vybíráte když drancujete." **24**

Ale běda! "Propagandistická hodnota" (Bower) starších židovských žadatelů dosvědčující švýcarskou věrolomnost se rychle vyčerpala. Holocaustový průmysl tedy našel nové téma. Média se rychle zaměřila na švýcarský nákup zlata, které nacisté vyplenili z ústředních zlatých pokladů Evropy během války. I když to bylo presentováno jako překvapující odhalení, nebyla to žádná nová skutečnost. Autor standardní studie o té věci, Arthur Smith, řekl při sněmovním slyšení: "Celé dopoledne a odpoledne jsem poslouchal o věcech, které byly ve značném rozsahu známy ve své podstatě řadu let; nejsem ani tak překvapen tím, že jsou presentovány, ale tím, že jsou presentovány jako senzace". Smyslem slyšení ovšem nebylo informovat, ale, slovy novinářky Isabely Vincentové, "vytvořit senzační historku".Až bude naházeno dost bláta, jak rozumně předpokládali, Švýcarsko to vzdá.**25**

Jediné opravdové nové tvrzení bylo, že Švýcarsko vědomě kšeftovalo se "zlatem obětí". To znamená, že nakoupili velké množství zlata, které nacisté roztavili a slili do tyčí po odebrání obětem koncentračních a likvidačních táborů. WJC podle Bowerovy zprávy "potřebuje citový závěr, který spojuje Holocaust a Švýcarsko". Toto nové odhalení švýcarské zrady bylo proto přijato jako dar z nebes. "Pár obrázků", říká Bower, "bylo pálivějších než soustavné hledání zubařského zlata, vytrženého z úst židovských těl vytažených z plynových komor ve vyhlazovacích táborech." "Fakta jsou velmi, velmi stresující". zanotoval D'Amato truchlivě při sněmovním slyšení, "protože hovoří o vyloupení pokladů z domovů, z národních bank, s táborů smrti, zlatých hodinek a přívěsků a brýlových obrouček a plomb z lidských zubů".**26**

Kromě blokování přístupu k Holocaustovým účtům a nákup uloupeného zlata byli Švýcaři oviněni z konspirace s Polskem a Maďarskem při okrádání Židů. Podstatou je, že peníze na anonymních účtech polských a maďarských občanů (mnozí z nich, ale ne všichni, byli Židé) byly použity Švýcarskem ke kompenzaci švýcarského majetku znárodněného těmito vládami. Rickman o tom píše jako o "překvapujícím odhalení, jedno z těch, které srazí Švýcarsko na kolena a spustí poplach". Ale všechna fakta byla předem široce známa a popsána v

právnických časopisech z počátku 50-tých let. Navíc, přes všechno mediální haló, celková suma nečiní nakonec více než milion dolarů v současných hodnotách.**27**

Již před prvním senátním slyšení o mrtvých kontech v dubnu 1966 souhlasily Švýcarské banky se sestavením výzkumné komise a podřídit se jejím závěrům. Skládala se ze šesti členů, po třech ze Světové židovské restituční organizace a Švýcarské bankovní asociace, vedl jí Paul Volcker, bývalý předseda US Federální rezervní banky, tato "Nezávislá komise významných osobností" byla formálně ustanovena v květnu 1966 :Memorandem porozumění". Kromě togo Švýcarská vláda jmenovala v prosinci 1966 "Nezávislou komisi expertů" vedenou profesorem Jean-Francoisem Bergierem, jejímž členem byl prominentní izraelský Holocaustový badatel Saul Friedländer, aby prozkoumala švýcarský obchod se zlatem s Německem během Druhé světové války.

Ovšem dříve, než tyto orgány mohly vůbec zahájit práci, Holocaustový průmysl tlačil na finanční vyrovnání se Švýcarskem. Švýcarsko protestovalo, že jakákoliv dohoda musí samozřejmě počkat na nálezy komise; jinak je "donucováním a vydíráním". WJC ovšem zahrálo vždy vyhrávající kartou a vyslovilo obavu o nepříjemnou situaci potřebných obětí Holocaustu". "Mým problémem je čas", řekl Bronfman Sněmovnímu Bankovnímu výboru v prosinci 1966, "a jsou všichni ti veteráni Holocaustu, o které mám starost". Jeden se diví, proč by úzkostný miliardář nemohl na čas sám přispět v jejich nedobré situaci. Při odmítnutí jednoho Švýcarského návrhu na vyrovnání v částce 250 milionů dolarů, Bronfman zavětřil: "Nedělejte nám žádnou laskavost. Dám ty peníze sám." Ale nedal. Švýcarsko potom v únoru 1977 nabídlo jako 200 milionu dolarů jako "speciální fond pro potřebné oběti Holocaustu", ve prospěch "osob, které potřebují pomoc nebo speciální podporu" dokud komise neskončí svou práci. (Tento fond byl solventní ještě tehdy, když Bergierova a Volckerova komise ukončily své zprávy). Tlaky Holocaustového průmyslu na konečné vyrovnání ovšem neochabovaly, spíše pokračovaly v manipulaci. Obnovené švýcarské prosby stále padaly do hluchých uší, přestože to byl nakonec WFC, kdo zpočátku volal pro toto morální opatření. Po pravdě, Holocaustový průmysl by mohlo na jejich nálezu jenom tratit; kdyby se jen nakonec jen několik nároků ukázalo oprávněných, nároky vůči švýcarským bankám by ztratily důvěryhodnost; a kdyby měly být určeny legitimní nároky, i kdyby jich bylo hodně, Švýcaři by byli povinni odškodnit pouze je a ne židovské organizace. Jiné zaklínadlo průmyslu Holocaustu říká, že odškodnění je "o důvěře a spravedlnosti, ne o penězích". "To není o penězích", vtipkují nyní Švýcaři, "to je o 'více peněz'".**28**

Aby popohnal veřejnou hysterii, Holocaustový průmysl koordinoval dvouzubou strategii "terorizování" (Bower) Švýcarska k pokoře: třídně-akční soudní procesy a ekonomický bojkot. Prvý třídně-akční soudní proces byl zahájen v říjnu 1996 Edwardem Paganem a Robertem Swiftem ve věci Gizely Weishausové (její otec hovořil o penězích uložených ve Švýcarsku před svou smrtí v Auschwitzu, ale banka odmítla její poválečné dotazy) a "jiné v podobné situaci" o 20 miliard dolarů. O dva týdny později Centrum Simona Wesenthala, která najalo právníky Michaela Hausfelda a Melvyn Weisovou, zahájili druhý třídně-akční soudní proces, a v lednu 1977 Světový kongres ortodoxních židovských společenství zahájilo ještě třetí. Všechny tři procesy se odehrávaly před soudcem Edwardem Kormanem, soudcem US okresního soudu v Brooklynu, který je sloučil. Přinejmenším jedna strana procesu, torontský právník Sergio Karas, litoval tuto taktiku: "Třídně-akční procesy neudělají nic užitečného, jen provokují masovou historii a švýcarský výprask. Jen podporují mýtus o židovských právnících, kteří nechtějí nic jiného než peníze. Paul Volcker oponoval třídně.akčním procesům z toho důvodu, že "budou narušovat naší práci jako potenciální příčina

neefektivnosti" - z hlediska Holocaustového průmyslu nedůležitý zájem, pokud nepřinese nový podnět.**29**

Hlavní zbraní ke zlomení švýcarského odporu byl ovšem ekonomický bojkot. "Nyní bude bitva mnohem špinavější" varoval Avraham Burg, předseda Židovské agentury a izraelský předák ve kauze švýcarských bank v lednu 1997. "Zatím jsme drželi zpátky mezinárodní židovský tlak". Již v lednu 1996 WJC začal plánovat bojkot. Bronfman a Singer kontaltovali kontrolora New York CIty Alana Hevesiho (jehož otec byl prominentním úředníkem AJC) a kontrolora státu New York Carla McCalla Mezitím oba kontroloři investovali miliardy dolarů do penzijních fondů. Hevesi též předsedá US asociaci kontrolorů, která investovala 30 bilionů dolarů v penzijních fondech. Koncem ledna Singer připravoval strategii s guvernérem Georgem Patakim z New Yorku a rovněž s D'Amatem a Bronfmanem na svatbě své dcery. "Podívejte se, co jsem já za muže", přemítal Rabbi, "když dělám obchody i na svatbě mé dcery".**30**

V únoru 1996 napsali Hevesi a McCall švýcarským bankám o hrozících sankcích. V říjnu jim guvernér Pataki veřejně slíbil podporu. Během několika příštích měsíců lokální a státní vlády v New Yorku, New Jersey, Rhode Islandu a Illinois všichni předložili rezoluci hrozící ekonomickým bojkotem, pokud švýcarské banky nebudou čisté. V květnu 1997 město Los Angeles, které vyzvedlo z účtu sto milionů dolarů z penzijních fondů ze švýcarských bank, zahájilo prvé sankce. Hevesi rychle následoval příkladu se sankcemi v New Yorku, Kalifornii, Massachusetts a Illinois, kteří se přidali v několika dnech.

"Chci 3 miliardy dolarů nebo nic", prohlásil Bronfman v prosinci 1997, "abych to všechno ukončil, třídně-akční soudní procesy, Volckerův proces a to ostatní". Mezitím D'Amato a a bankovní úředníci státu New York se pokoušeli zablokovat nově zformovanou United Bank of Switzerland (Spojená Švýcarská banka) (spojení hlavních švýcarských bank) při operacích ve Spojených státech. "Pokud se Švýcaři nepřestanou bránit, potom budu požadovat od všech akcionářů v USA, aby přerušili své obchody s nimi", varoval Bronfman v březnu 1998. "Je na čase ujasnit, zda to bude vyřešeno nebo se to změní na totální válku". V dubnu začaly Švýcaři pociťovat tlak, ale stále se bránily před bídnou kapitulací. (Během roku 1997 Švýcaři vykázali ztrátu 500 milionů dolarů při odrážení útoků Holocaustového průmyslu.) "Ve švýcarské společnosti je nakažlivá rakovina", nadával Melvyn Weiss, jeden z třídně-aktivních právníků, "Dáme jim příležitost zbavit se toho silnou dávkou radiace za velmi nízkou cenu a oni toho nechají". V červnu svýcarské banky udělaly "konečnou nabídku" 600 milionů dolarů. Předseda ADL Abraham Foxman, šokován *švýcarskou* arogancí, ztěží potlačoval svůj vztek: "Toto ultimatum je urážkou paměti obětí, jejich veteránů a těch z židovské komunity, kdo se v dobré vůli nabídli Švýcarům ke spolupráci k řešení této obtížné záležitosti". **31**

V červenci 1998 Hevesi a McCall pohrozili ještě tvrdšími sankcemi.

New Jersey, Pennsylvania, Connecticut, Florida, Michigan, a Kalifornie se připojili během několika dní. V polovině srpna se Švýcaři s konečnou platností zhroutili. V třídně-akčním vypořádání zprostředkovaném soudcem Kormanem švýcarské banky souhlasily se zaplacením 1,25 miliard dolarů. "Cílem dodatečných plateb", jak potvrdily švýcarské banky v tiskovém prohlášení, "je zabránit hrozbě sankcí, stejně jako nákladnému soudnímu řízení".**32**

"Byli jste skutečnými pionýry v tomto příběhu", gratuloval izraelský premiér Benjamin Netanyehu D'Amatovi". "Výsledkem není jen zisk v hmotné oblasti, ale též vítězství ducha".**33** Škoda že neřekli "Vítězství vůle".

Dohoda o 1,25 miliardách dolarů pokryla v podstatě tři třídy - nároky z mrtvých švýcarských kont, odmítnutých žadatelů o švýcarský asyl a otrocké práce a švýcarského zisku z otrocké práce.**34** Z týchž hledisek, z nichž se Židé oprávněně rozhořčují na "proradné Švýcary" lze ovšem vinit USA, se stejným, ne-li větším oprávněním. Vrátím se teď k záležitosti mrtvých účtů USA. Stejně jako Švýcarsko, USA omítly vstup židovských uprchlíků před nacismem před a v průběhu Druhé světové války. Přesto se americké vládě nezdál požadavek na náhradu, řekněme, židovských uprchlíků z nešťastné lodi *St. Louis*. Představte si reakci, kdyby tisíce haitských uprchlíků a uprchlíků se Střední Ameriky, kteří uprchli před smrtícími komandy financovanými ze Spojených států požadovaly náhradu. A i když Švýcarsko je svou rozlohou a svými zdroji nesrovnatelné se Spojenými státy, přijalo stejně uprchlíků jako USA (asi 20 000) během nacistického Holocaustu.**35**

Jedinou formou odčinění minulých hříchů, jak učí američtí politici Švýcarsko, je poskytnutí materiální kompenzace. Stuart Eizenstat, náměstek ministra obchodu a Clintonův speciální pověřenec pro materiální restituce, pokládal švýcarskou náhradu Židům za "důležitý lakmusový test vůle generace čelit minulosti a napravit její křivdy". Ačkoliv nemohou být "činěni zodpovědnými za to, co se stalo před mnoha lety", jak potvrdil D'Amato během slyšení v Senátu, Švýcarsko má stále "zodpovědnost a povinnost nápravy toho, co je oprávněné v tomto okamžiku". Veřejnou podporou kompenzačních požadavků WJC se president Clinton se podobným způsobem přihlásil k tomuto principu "musíme konfrontovat a jak nejlépe můžeme napravit nespravedlnost minulosti". "Historie nezná promlčení" řekl předseda James Keach během slyšení sněmovní Bankovní komise, a "minulost nesmí být nikdy zapomenuta". "je nutno vyjasnit", vyjádřili kongresoví vůdci obou stran v dopise ministrovi zahraničí, že "reakce za tato restituční záležitost bude vnímána jako test dodržování lidských práv a platnosti práva". A ve výzvě švýcarskému parlamentu, ministryně zahraničí Madeleine Albrightová vysvětlila, že ekonomické náhrady poskytnuté Švýcarskem za zrušená židovská konta "byly požadovány od příští generace, a odpovídá to tomu, jak se svět nyní dívá na švýcarský lid, ne aby vyjádřily zodpovědnost za činnost jejich otců, ale jako velkolepé gesto, které může býrt v této věci uděláno k nápravě minulosti". **36** Vznešená slova, ale nejsou nikde slyšet - pokud se jim přímo nevysmíváme - pokud se jedná o kompenzaci afro-američanů za otroctví".**37**

Zůstává nejasné, jaký prospěch budou mít "potřební veteráni Holocaustu" z této konečné dohody. Gizella Weisshausová, první žadatelka ve věci mrtvých švýcarských kont, propustila svého právního zástupce Edwarda Fagana s obvinením, že jí zneužil. Faganův účet za zastupování u soudu činí dosud 4 miliony dolarů. Celkové náklady právníků činí až 154 milionů dolarů, z běžnou taxou 600 dolarů za hodinu. Jeden právník požaduje 2 400 dolarů za přečtení knihy Toma Bowera *Nazi Gold.* "Židovské skupiny a veteráni", informuje New Yorský *Jewish Week* , "si sundávají rukavičky při zápase o své podíly z náhrad švýcarských bank ve výši 1,25 miliard dolarů". Žalobci a veteráni požadují, aby všechny peníze mají být rozděleny přímo mezi ně. Židovské organizace ovšem požadují svůj podíl na akcích. Greta Beerová, klíčový kongresový svědek proti švýcarským bankám, poukazuje na rostoucí nároky židovských organizací a dožaduje se u Kormanova soudu "Nechci být rozšlápnuta jako obtížný hmyz". Nehledě na "potřebné veterány Holocaustu" požaduje WJC téměř polovinu švýcarských peněz pro židovské organizace a "Holocaustové vzdělání". Centrum Simona Wiesenthala požaduje, aby "hodné" židovské organizace dostaly peníze, "část by měl jít na židovská vzdělávací centra". Jak reformní tak ortodoxní židovské organizace uvádějí jako důvod většího podílu na kořisti, že těch 6 milionů mrtvých by preferovalo jejich větev judaismu. Zatímco Holocaustový průmysl tlačil Švýcarsko k co nejrychlejšímu řešení, protože to byly ve své podstatě peníze "potřebných veteránů Holocaustu, kteří každý den umírají".

Ovšem jakmile jim Švýcaři připsali peníze, naléhavost zázračně zmizela. Ještě po více než pop roce od vypořádání neexistoval žádný plán na rozdělení. Než byly peníze konečně rozděleny, "potřební veteráni Holocaustu" budou nejspíše mrtvi. Ve skutečnosti k prosinci 1999 nebyla ze "Speciálního fondu pro potřebné Holocaustové veterány" založeného v únoru 1997 rozdělena ani polovina skutečným obětem. Po zaplacení poplatků právníkům byly švýcarské peníze rozdělena do pokladen "hodných" židovských organizací. **38**

Nelze obhájit žádné vypořádání", jak napsal Burt Neuborne, profesor práva New Yorkské university a člen třídně-akčního týmu právníků v *New York Times,* "pokud dovolí, aby se Holocaust stal výdělečným podnikem pro švýcarské banky". Edgar Brofman dojemně dokazoval před Bankovní komisí Sněmovny, že Švýcarsku nesmí "být povoleno, aby mělo zisk z popelu Holocaustu". Na druhé straně Bronfman nedávno potvrdil, že pokladna WJC nahrabala ne méně než !asi 7 miliard dolarů" z kompenzačních peněz". **39**

Autoritativní zprávy o švýcarských bankách nebyly dosud publikovány. Lze soudit, že podle Bowerových nároků, "padesátiletá konspirace mezi nacisty a Švýcarskem na ukradení miliard evropským Židům a veteránům Holocaustu".

V červenci 1998 vydala Nezávislá komise expertů (Bergier) svou zprávu *Switzerland and Gold Transactions in the Second World War (Švýcarsko a zlaté transakce za Druhé světové války).* **40** Komise potvrdila, že švýcarské banky nakoupily zlato od nacistického Německa, dohromady v ceně asi 4 miliardy dolarů v současné hodnotě, přestože věděly, že bylo ukradeno z ústředních bank v okupované Evropě. Během slyšení v Kongresu vyjádřili poslanci kongresu vyjádřili svůj šok, že švýcarské banky obchodovaly s ukradeným majetkem, a co je ještě horší, ještě prováděly tyto do nebe volající praktiky. Jeden kongresman, litující, že zkorumpovaní politikové ukládali své neprávem nabyté zisky ve švýcarských bankách, žádal Švýcarsko, aby přijalo legislativu proti "této tajné manipulaci s penězi . . . politickými prominenty nebo vůdci nebo lidmi, kteří své poklady uloupili". Jiný kongresman, když naříkal nad "množstvím mezinárodních, vysoce zkorumpovaných vládních úředníků a obchodníků, kteří našli azyl pro značné bohatství ve švýcarských bankách", se nahlas podivoval, zda "švýcarský bankovní systém slouží zločincům této generace a zemím které představují, způsobem . . . jakým poskytoval azyl nacistickému režimu před *55* lety?"**41** Ten problém si skutečně zaslouží rozbor. Ročně se odhaduje, že 100 - 200 miliard dolarů pocházejících z politické korupce je zasíláno po celém světě přes hranice a ukládáno do soukromých bank. Pokárání Kongresové bankovní komise by ovšem mělo větší váhu, kdyby plná polovina tohoto "ilegálního toku kapitálu" nebyla ukládána v amerických bankách s plnou podporou zákonů USA.**42** Současnými uživateli těchto legálních US "útočišť" jsou i Raul Salinas de Gortari, bratr minulého mexického presidenta, a rodina bývalého Nigerijského diktátora generála Sani Abacha. "Zlato uloupené Adolfem Hitlerem a jeho stoupenci", jak pozoruje Jean Ziegler, švýcarský parlamentář zlostně kritický ke švýcarským bankám, "se ve své podstatě neliší od krvavých peněz" nyní uložených na soukromých švýcarských kontech diktátorů Třetího světa. "Miliony mužů, žen a dětí, které přivedli ke smrti Hitlerovi licencovaní zloději" a "statisíce dětí umírá ročně na nemoci a podvýživu" ve Třetím světě, protože "tyrani vydrancovali své země s pomocí švýcarských finančních žraloků".**43** A s pomocí amerických finančních žraloků rovněž. A pro tuto stranu platí navíc důležitý bod, že totiž mnoho těchto tyranů bylo instalováno a podporováno americkou mocí a pod autorizací USA vyplenili své země.

Pokud jede o specifickou otázku nacistického holocaustu, Nezávislá komise došla k názoru, švýcarské banky kupovaly "tyče obsahující zlato uloupené nacistickými zločinci obětem v

pracovních táborech a likvidačních táborech". Nedělali to ovšem úmyslně: "nemáme žádné informace, že by ti, kdo ve švýcarských centrálních bankách rozhodovali, věděli, že by tyče obsahující takové zloto byly posílány do Švýcarska Říšskou bankou". Komise určila hodnotu "zlata obětí" bezděčně zakoupených Švýcarskem, na 123 428 dolarů, nebo 1 milionu dolarů v současné měně. Tato hodnota zahrnuje "zlato obětí" jak židovských, tak nežidovských vězňů koncentračních táborů.**44**

V prosinci 1999 vydala Nezávislá komise významných osobností (Volcker) svou zprávu *Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks (Zprávu o mrtvých účtech obětí nacistické persekuce ve švýcarských bankách).* **45** Nálezy *zprávy* dokumentují výsledky vyčerpávajícího auditu, který trval tři roky a stál ne méně než 500 milionu dolarů.**46** Její hlavní závěr o "zacházení s mrtvými účty obětí nacistické persekuce" si zaslouží rozsáhlou citaci:

U obětí nacistické persekuce nebyl shledán žádný důkaz systematické diskriminace, obstrukcí při přístupu, zneužití nebo porušení požadavků švýcarského práva na časovou platnost dokumentů. Ovšem Zpráva též kritizuje aktivity některých bank v jejich zacházení s účty obětí nacistické persekuce. Slovo "některých" v předchozí větě musí být zdůrazněno, protože kritizované aktivity se týkají pouze těch specifických bank při jejich zacházení s individuálními účty v kontextu vyšetřování 254 bank pokrývající období asi 60 let. Pokud jde o kritizované akce, Zpráva též uznává, že pro vedení bank, které se na tom podílely, existují polehčující okolnosti. Zpráva nicméně potvrzuje, že existují rozsáhlé důkazy případů, ve kterých banky aktivně hledaly chybějící držitele účtů nebo jejich dědiců, včetně obětí Holocaustu, a zaplatili zůstatky na mrtvých účtech odpovídajícím stranám.

Odstavec smírně shledává, že "Komise věří, že kritizované aktivity jsou dostatečné důležitosti, že bylo v této sekci žádoucí dokumentovat špatně prováděné věci, aby bylo možné se spíše poučit z minulosti, než opakovat tyto chyby".**47**

Zpráva dále zjistila, že, ačkoliv komise nemohla sledovat všechny bankovní záznamy z rozhodného období (1933-45), destrukce záznamů bez jejího zjištění "by bylo obtížné, ne-li nemožné", a tedy "ve skutečnosti nebyl nalezen důkaz systematické destrukce účetních záznamů s účelem zakrytí jejich minulosti". Uzavírá, že procento obnovených záznamů (60 procent) bylo "opravdu mimořádné" a "opravdu stojící za zmínku", zvláště když švýcarský zákon nevyžaduje uchování záznamů na více než 10 let".**48**

Ještě si srovnáme ztvárnění závěrů Volckerovy komise v *New York Times*. Pod redakčním záhlavím "The Deceptions of Swiss Banks (Podvody švýcarských bank),"**49** *Times* informují, že Komise nenašla "žádný rozhodný důkaz", že švýcarské banky zmanipulovaly mrtvá židovská konta, přestože *Zpráva* kategoricky říká "žádný důkaz". *Times* dále tvrdí, že Komise "zjistila, že švýcarské banky nějak zmanipulovaly záznamy, aby se ztratily stopy po překvapivě velkém počtu těchto účtů". Zatímco *Zpráva* zjistila, že švýcarské banky zachovaly záznamy o "skutečně mimořádném", "skutečně významném" počtu. Ovšem *Times* informují, že podle Komise "mnoho bank krutě a klamně odmítlo rodinné příslušníky, kteří se pokoušeli znovu získat nabyté jmění". Ve skutečnosti *Zpráva* zdůrazňuje, že jen "některé" banky se zachovaly špatně, a že pro tyto případy existovaly "polehčující okolnosti", navíc zdůrazňuje, že tu bylo rovněž "mnoho případů", ve kterých banky aktivně hledaly legitimní klienty.

Zpráva obviňuje švýcarské banky, že by nebyly "přímočaré a otevřené" při dřívějších mrtvých účtech z éry holocaustu. Nicméně dává zodpovědnost nedostatkům těchto auditů spíše

technickým faktorům než zneužití.**50** *Zpráva* identifikuje 54 000 účtů s "pravděpodobnou nebo možnou vazbou s obětmi nacistické persekuce". Ale soudí, že pouze polovin z tohoto počtu - 20 000 - byla pravděpodobně tato vazba natolik významná, abys tálo za to opublikovat jména účtů. Odhadnutá současná hodnota 10 000 těchto účtů, k nimž byla dostupná nějaká informace, bylo 170 až 260 milionů dolarů. Ukázalo se nemožné odhadnout současnou hodnotu zbývajících účtů.**51** Celková hodnota současných mrtvých účtů Holocaustové éry bude lehce přesahovat 32 milionu dolarů., jak odhadují švýcarské banky, ale pořád bude významně nižší než 7 - 20 miliard požadovaných WJC. V následujícím kongresovém šetření zjistil Volcker, že počet švýcarských kont "pravděpodobně nebo vůbec" vztažených k obětem Holocaustu bylo ?několikrát vyšší, než vyplývalo z předchozích šetření". Ovšem pokračoval "Zdůrazňuji slova 'pravděpodobně nebo vůbec', protože, až na relativně málo případů, po polovině století, jsme nebyli schopni identifikovat s jistotou nezvratný vztah mezi obětmi a držiteli účtů".**52**

Nejvýbušnější nález Volckerovy komise zůstal bez ohlasu v amerických mediích. Jak zjistila Komise, byly *také* USA vedle Švýcarska prvotním bezpečným útočištěm pro převoditelné židovské majetky v Evropě:

V očekávání válečné a ekonomické nouze, stejně jako persekuce Židů a jiných menšin nacisty před a v průběhu Druhé světové války mnozí lidé, včetně obětí této persekuce, převedli své majetky do zemí, o kterých se domnívali, že poskytnou bezpečná útočiště (zejména zahrnující Spojené státy a Spojené království) ... Vzhledem k bezpečným švýcarským hranicím se zeměmi Osy a zeměmi okupovanými Osou byly švýcarské banky a jiné švýcarské finanční zprostředkovatelny příjemci části majetku při hledáni bezpečnosti.

Důležitý dodatek uvádí "oblíbené cíle" židovského převoditelného majetku v Evropě. Hlavními uváděnými cíli jsou USA a Švýcarsko. (Velká Británie má roli "malé třetí" mezi uváděnými cíli.)**53**

Obligátní otázkou je: Co se stalo s mrtvými účty z Holocaustové éry v *amerických* bankách? Sněmovní Bankovní výbor nezavolal jediného experta k prozkoumání této věci. Seymor Rubin, v současnosti profesor Americké university, sloužil jako náměstek šéfa US delegace ve švýcarských rozhovorech po Druhé světové válce. Pod záštitou amerických židovských organizací pracoval Rubin také během 50-tých let se "skupinou expertů na židovský společenský život v Evropě", aby našel mrtvé účty z Holocaustové éry v amerických bankách. Ve své zprávě pro Sněmovnu Rubin konstatoval, že po tom nejpovrchnějším a nejzákladnějším auditu pouze New Yorkských bank byla hodnota těchto účtů stanovena na 6 milionů dolarů. Židovské organizace žádaly tuto sumu pro "potřebné veterány" od Kongresu (opuštěné mrtvé účty jsou v USA převedeny na stát podle doktríny připadnutí majetku státu). Rubin potom odpověděl:

Počáteční odhad 6 milionů byl odmítnut mocnými Kongresovými předkladateli potřebné legislativy na 3 miliony dolarů, které figurovaly v původním legislativním návrhu. ... Nakonec byla částka 3 miliony dolarů snížena na slyšení výboru na 1 milion. Legislativní aktivita nakonec snížila částku na 500 000 dolarů. Přestože byla částka oponována Vžborem pro rozpočet, který navrhl limit 250 000 dolarů, nakonec prošel zákon s 500 000 dolary.

"Spojené státy", uzavřel Rubin, "přijmuly pouze velmi omezená opatření k identifikaci majetků bez dědice v USA a daly k dispozici ... pouhých 500 000 dolarů v protikladu k 32 000 000 dolarům schválených švýcarskými bankami ještě před Volckerovým šetřením".**54**

Jinými slovy, *historie náhrad USA je mnohem horší než Švýcarska*. Stojí za to zdůraznit, že kromě Eizenstatovy letmé poznámky nebyla mrtvá americká konta během slyšení Bankovního výboru Sněmovny a senátu zmíněna. Navíc, přestože Rubin hraje klíčovou roli v mnoha druhotných záležitostech souvisejících se švýcarskými konty, - Bower věnuje mnoho stránek tomuto "křižákovi Ministerstva zahraničí" - nezmiňuje se o tom ve své zprávě pro Sněmovnu. Během Sněmovního slyšení Rubin též vyjádřil "určitý skepticismus vzhledem k velkému počtu [mrtvých švýcarských kont] o kterých je řeč". Nemluvě o tom, že Rubinovy přesné pohledy na tuto záležitost byly záměrně ignorovány.

Kde byl pokřik Kongresu o zrádných amerických bankéřích? Jeden poslanec po jiném slyšení senátního a sněmovního bankovního výboru vykřikoval na Švýcary"tak konečně zaplaťte". Nikdo ovšem nekřičel nic podobného na americké bankéře, aby zaplatili. Raději člen Bankovního výboru Sněmovny nestydatě tvrdil - se souhlasem Brofmana - že "pouze" Švýcarsko "ztratilo odvahu při konfrontaci se svou vlastní historií". **55** Není překvapením, že Holocaustový průmysl nespustil kampaň k vyšetřováním amerických bank. Audit našich vlastních bank v rozsahu švýcarského auditu by nestál americké daňové poplatníky miliony, ale miliardy dolarů.**56** V momentě, kdy by byl skončen, američtí Židé by asi museli hledat asyl v Mnichově. Každá odvaha má své meze.

Již koncem 40-tých let, když USA tlačily Švýcarsko k identifikaci mrtvých židovských kont, Švýcaři protestovali, aby napřed věnovali pozornost vlastní polovině hřiště.**57** V polovině roku 1997 New Yorkský guvernér Pataki ohlásil vytvoření Státní komise restituce majetku obětí Holocaustu, která by se zabývala nároky vůči švýcarským bankám. Nezaujal ho švýcarský návrh, že by bylo užitečnější, kdyby se komise zabývala nároky vůči US a izraelským bankám. **58** A vskutku, Bower připomenul, že izraelští bankéři "odmítli zveřejnit seznam mrtvých židovských kont" po válce v roce 1948, a nedávno bylo publikováno, že "na rozdíl od evropských zemí, izraelské banky a sionistické organizace odolávají tlaku k ustavení nezávislé komise, která by zjistila, jaké množství majetku a kolik mrtvých kont patřilo veteránům Holocaustu a jak byli jejich držitelé vyhledáváni". *(Financial Times)*. (Evropští Židé si zakoupili pozemky a otevřeli si bankovní konta v Palestině za britské vlády, aby podpořili sionistické podniky nebo se připravovali na příští imigraci). V říjnu 1998 WJC a WJRO "přijaly rozhodnutí, že se v principu zdržují jednání o majetku obětí Holocaustu v Izraeli, založeném na zodpovědnosti izraelské vlády za něj". *(Haaretz)*. Obvinění těchto židovských organizací je proto směrováno na Švýcarsko, ale ne na židovský stát. Nejsenzačnější je obvinění z toho, že švýcarské banky požadovaly od dědiců potvrzení o úmrtí majitelů účtů. Ovšem izraelské banky je požadovaly též. Marné je ovšem hledat obviňování "zrádných Izraelitů". Aby demonstrovali, že "není morální ekvivalence mezi bankami v Izraeli a ve Švýcarsku", *New York Times* citovaly bývalého izraelského zákonodárce: "Tady to byla přinejhorším nedbalost; ve Švýcarsku to byl zločin."**59** Komentáře není třeba.

V květnu 1998 byl Kongresem pověřen Presidentské poradní výbor pro Holocaustové majetky v USA k "provedení prvotního průzkumu osudu majetku odebraného obětem Holocaustu, který se dostal do držení federální vlády" a o "radu Presidentovi o politických opatřeních, která mají být přijata pro restituci oprávněných vlastníků ukradeného majetku a jejich dědiců". V květnu 1998 byla pověřena Presidentská poradní komise pro Holocaustový majetek ve Spojených státech k "provedení původního výzkumu o osudu majetku odebraného obětem Holocaustu, který přešel do držení US federální vlády" a k "radě,presidentovi, jaká politická opatření mají být přijata k restituci oprávněných majitelů ukradeného majetku nebo jejich dědice". "Práce komise nezvratně dokázala", prohlásil předseda komise Brofman, "že

my ve Spojených státech máme vůli se řídit stejnými standardy pravdy o Holocaustovém majetku, kterými se řídily jiné národy". Přesto Presidentská poradní komise s celkovým rozpočtem 6 milionů dolarů je značně jiná, než odpovídající externí audit za 500 milionů dolarů v celonárodním bankovním systému s neomezeným přístupem ke všem bankovním záznamům.**60** K rozptýlení všech trvajících pochyb že USA stojí v přední řadě těch, kdo chtějí nahradit ukradený židovský majetek z Holocaustové éry James Leach, předseda Sněmovního Bankovního výboru, hrdě oznámil v únoru 2000, že Severokarolínské muzeum vrátilo dokonce jeden obraz rakouské rodině. "To podtrhuje zodpovědnost Spojených států . . . a myslím, že něco takového jsme chtěli vynutit".**61**

Pro Holocaustový průmysl se záležitost švýcarských bank - podobně jako poválečné trápení překonávané "veteránem" švýcarského Holocaustu Binjaminem Wilkomorskim - bylo dalším důkazem nevykořenitelné a neracionální gojské zlé vůle. Aféra zdůraznila značnou necitlivost dokonce i "liberálně - demokratických evropských zemí", jak uzavírá Itmar Levin, k "těm, kdo způsobili fyzické i citové šrámy nejhoršího zločinu v historii". V dubnu 1997 studie Tel Avivské university informovala o "nepochybném vzrůstu" švýcarského antisemitismu. Přesto by prý tento hrozivý vývoj neměl být spojován s vydíráním Švýcarska Holocaustovým průmyslem. "Židé nevytvářejí antisemitismus", zavětřil Bronsman, "Amtisemitismus vytvářejí antisemité".**62**

Materiální kompenzace Holocaustu "je největší morální zkouškou pro Evropu na konci dvacátého století" tvrdí Itmar Levin. "To bude reálná zkouška přístupu tohoto kontinentu k židovskému lidu".**63** A opravdu, posílen úspěchem při vydíráni Švýcarska si Holocaustový průmysl pospíšil vyzkoušet Evropu. Další na řadě bylo Německo.

Když Holocaustový průmysl skončil se Švýcarskem v srpnu 1998, rozšířil svou vítěznou strategii proti Německu již v září 1998. Stejné týmy právníků (Hausfeld — Weiss, Fagan Swift a Světová rada ortodoxních židovských organizací) zahájily třídně-akční soudní procesy proti něměckém soukromým společnostem s požadavkem nejméně 20 miliard dolarů náhrady. Kontrolór New York City Hevesi začal "monitorovat" dohodu v dubnu 1999. Senátní Bankovní komise uspořádala v září slyšení. Kongresmanka Carolyn Maloneyová prohlásila, že "uběhlý čas nesmí být ospravedlněním nespravedlivého obohacení". (V žádném případě, na rozdíl od židovské otrocké práce, to ovšem neplatí pro otrockou práci afro-američanů, to je jiná historie), zatímco předseda výboru Leach přečetl se stejného papíru, že "historie nezná promlčecí lhůty". "Německé firmy obchodující v USA", řekl komisi Stuart Eizenstat, "prohlašují svou dobrou vůli a budou chtít pokračovat v té formě dobré spolupráce s USA, jakou Německo vždy vykazovalo". Kongresman Rick Lazio zapomněl na diplomatickou zdvořilost a nepokrytě nutil výbor, aby "se soustředil na soukromé německé společnosti, zejména ty, které obchodují v USA".**64** K vybičováni protiněmecké hysterie otiskl Holocaustový průmysl v říjnu několik celostránkových inzerátů. Protože nestačila sama hrůzná pravda, byly spuštěny všechny Holocaustové nástroje. Inzeráty pomlouvající německý farmaceutický koncern Bayer ze spolupráce s Mengelem, přestože pro to neexistovaly žádné důkazy, že Bayer "řídil" jeho experimenty. Když poznali, že Holocaustová svatyně je nezdolatelná, Němci ke konci roku navrhli podstatnou finanční náhradu.

Londýnský list *The Times* ocenil tuto kapitulaci jako "Holocash" (cash=hotovost) kampaň ve Spojených státech. "Nedosáhli bychom dohody", řekl později Eisenstat Sněmovnímu Bankovnímu výboru "bez osobního zapojení a vedení presidenta Clintona . . . stejně jako ostatních vyšších úředníků" americké federální vlády.**65**

Holocaustový průmysl obvinil Německo, že má "morální a zákonnou povinnost" nahradit bývalé židovské otrocké pracovníky. "Tito otročtí pracovníci si zaslouží alespoň malou míru spravedlnosti", prosil Eizenstat, "pro těch málo let, které zbývají z jejich života". Přesto, jak je dokázáno výše, není jednoduše pravda, že nikdy nedostali žádnou náhradu. Židovští otročtí pracovníci byli zahrnuti do původní smlouvy, která kompenzovala vězně koncentračních táborů. Německá vláda odškodnila bývalé německé nuceně nasazené za "zbavení svobody" a za "poškození na životě a na těle". Nebyly formálně kompenzovány jen nevyplacené mzdy. Všichni ti, kdo utrpěli vážná zranění dostali značnou celoživotní penzi. **66** Německo též dotovalo Konferenci o židovských nárocích miliardou dolarů v současné hodnotě pro ty bývalé židovské vězně, kteří dostali minimální náhrady. Jak bylo dokázáno výše, tato konference narušila smlouvu s Německem a použila peníze na různé své zamilované projekty. Ospravedlňuje to tím, že toto (zne)užití německé náhrady na základě toho, že "i před tím, než byly prostředky z německé kompenzace k dispozici . . . byly potřeby 'potřebných' obětí nacismu již do značné míry uspokojeny".**67** Ještě po padesáti letech Holocaustový průmysl požaduje peníze pro "potřebné oběti Holocaustu", které žily v chudobě, protože Němci je zrádně nikdy nenahradili.

Co je "férovou" náhradou pro bývalé židovské nuceně nasazené je prostě těžké odpovědět. D8 se ovšem říci toto: Podle podmínek nové dohody je pro každého židovského nasazeného pracovníka navržena náhrada 7 500 dolarů. Kdyby Konference o nárocích řádně rozdělila původní německé peníze, mnohem více bývalých židovských otrocky nazazených by dostalo více peněz mnohem dříve.

Ovšem zda "nebohé oběti Holocaustu" vůbec někdy uvidí něco z nových německých peněz je otevřená otázka. Konference o nárocích požaduje značné množství ponechat stranou pro své vlastní "speciální fondy". Podle listu *Jerusalem Report* má Konference "mnoho důvodů pro to, aby veteráni nedostali nic". Poslanec izraelského Knessetu Michael Kleiner (Herut) kritizoval Konferenci jako "Židovskou radu, pokračující v práci nacistů jinými prostředky". Je to "nečestný orgán řídící se služebním tajemstvím a poskvrněný ošklivou veřejnou a morální korupcí", obviňuje, "orgán temnot, který podvádí veterány židovského Holocaust a jejich dědice, zatímco sedí na ohromné hromadě peněz patřících soukromým osobám, ale dělá vše pro to, aby je zdědil [peníze] dokud jsou ještě naživu".**68** Mezi tím Stuart Eizenstat během svědectví před sněmovním Bankovním výborem nepřestává pět chválu o "transparentním procesu, který židovská Komise hmotných nároků používá v průběhu posledních asi 40 let". Ovšem pokud jde o cynismus, nevyrovná se Rabbi Israel Singerovi nikdo. Kromě jeho postu Generálního tajemníka Světového židovského kongresu (JWC) slouží Singer jako vicepresident Konference o nárocích a je hlavním vyjednavačem v rozhovorech o otrocké práci v Německu. Zbožně zdůrazňoval před sněmovním Bankovním výborem, po švýcarském a německém vyrovnání, že "by to byla ostuda", kdyby peníze za Holocaustové náhrady "byly vyplaceny spíše dědicům než veteránům". "Nechceme peníze vyplácet dědicům. Chceme peníze vyplácet obětem". Přesto, jak informuje *Haaretz,* Singer byl hlavním navrhovatelem, aby peníze za Holocaustovou náhradu "všeho židovského lidu, ne jen těm, kdo se štěstím přežili Holocaust a dožili se vysokého věku".**69**

V publikaci Pamětního muzea Holocaustu Henry Friedlander, uznávaný historik nacistického Holocaustu, a bývalá vězeň z Auschwitz načrtl číselné obraz vztažený ke konci války:

Pokud bylo v koncentračních táborech okolo 715 000 vězňů počátkem roku 1945, nejméně jedna třetina - to je okolo 238 000 - zahynulo během jara 1945, takže můžeme uvažovat, že nejméně 475 000 vězňů přežilo. Vzhledem k tomu, že Židé byli systematicky vražděni, a jen

ti vybraní pro práci - v Auschwitz okolo 15 procent - mělo šanci přežít, a musíme počítat, že Židé tvořili ne více než 20 procent populace v koncentračních táborech.

"Můžeme tak odhadnout", uzavírá, "že počet Židů kteří přežili není vyšší než 100 000". Toto Friendlanderovo číslo pro otrocké židovské pracovníky na konci války je náhodou na nejvyšším konci odhadu badatelů. V autoritativní studii Leonard Dinnerstein píše: "Šedesát tisíc Židů . . . vyšlo z koncentračních táborů. Během týdne více než 20 000 z nich zahynulo".**70**

Na brífinku Ministerstva zahraničí Stuart Eizenstat, když citoval počty "skupin, které je representují", uvedl počet všech otrockých pracovníků, židovských i nežidovských, kteří stále žijí, jako 70 - 90 000."**71** Eisenstat byl hlavním americkým vyslancem v německých jednáních o otrocké práci a těsně spolupracoval s Konferencí o nárocích.**72** Tomu odpovídá celkový počet ještě žijících židovských otrockých pracovníků 14 000 - 18 000 (20 ,procent z 70 - 90 000). Přesto na začátku jednání s Německem Holocaustový průmysl požadoval náhradu pro 135 000 ještě žijících bývalých židovských pracovníků. Celkový počet stále žijících otrockých pracovníků, Židů i nežidů, mělo být 250 000. **73** Jinými slovy, počet bývalých židovských otrockých pracovníků kteří ještě žijí drasticky narostl od května 1999 téměř desetkrát a poměr mezi žijícími židovskými a nežidovskými otrockými pracovníky se drasticky změnil. Ve skutečnosti, kdybychom věřili Holocaustovému průmyslu, žije teď více bývalých židovských otrockých pracovníků než před půl stoletím. "Jak spletitou pavučinu upleteme", napsal Walter Scott, "když se prvně pokoušíme podvádět".

Jak si Holocaustový průmysl pohrává s čísly aby nafoukl své požadavky na náhradu, antisemité se radostně vysmívají "židovským lhářům", kteří si jen vymysleli jejich smrt. Žongléřství Holocaustového průmyslu s těmito čísly očišťuje, i když nechtěně, nacismus. Raul Hilberg, přední autorita na nacistický Holocaust, stanoví počet zavražděných Židů na 5,1 milionů.**74** Přesto, kdyby 135 bývalých židovských otrockých pracovníků žilo ještě dnes, nějakých 600 000 by muselo přežít válku. To je přinejmenším o půl milionu více než standardní odhad. Pokusme se nyní tento půl milion odvodit z čísla 5,1 milionu zabitých. Nejenže číslo 6 milionů s stává neudržitelným, ale čísla Holocaustového průmyslu se blíží těm, kteří popírají Holocaust. Uvažme, že nacistický představitel Heinrich Himmler stanovil celkovou populaci koncentračních táborů na něco přes 700 000, a že podle Friendlandera kolem jedné třetiny z tohoto počtu bylo zabito během května. Přesto pokud se Židé podíleli z 20 procent na přežívající populaci koncentračních táborů, a kdyby podle závěrů Holocaustového průmyslu 600 000 židovských vězňů přežilo válku, potom by muselo přežít celé 3 miliony vězňů. Podle výpočtů Holocaustového průmyslu by podmínky v koncentračních táborech vůbec nebyly kruté; museli bychom vlastně předpokládat značně vysokou fertilitu a významně malou mortalitu. **75**

Standardní nároky tvrdí, že Konečné řešení byla ojediněle účinná průmyslová likvidace na běžícím páse. Ale pokud přijmeme podle návrhy Holocaustového průmyslu, mnoho stovek tisíc Židů přežilo a Konečné řešení by nemohlo být vůbec účinné. Musela by to být nahodilá záležitost - přesně to, co tvrdí popírači Holocaustu. *Les extremes se touchent. (Protivy se přitahují.)*

V nedávném Interview Raul Hilberg podtrhl, že tato čísla zcela mění chápáni nacistického Holocaustu. **76**

Konference o nárocích skutečně revidovala radikálně čísla, když vzala v úvahu své vlastní chápání. Podle jejího "pozičního článku" o otrocké práci při svém jednání s Německem: "Otrocká práce byla jednou z tří hlavních metod použitých nacisty k zabíjení Židů - ty ostatní metody bylo střílení a zplynování. Jedním z účelů otrocké práce bylo bylo upracovat jednotlivce k smrti. . . . Termín otrok je v tomto kontextu nepřesné slovo. Obecně mistři otroků měli zájem uchovat život a podmínky svých otroků. Ale nacistické plány pro 'otroky' byly takové, aby jejich práce byla případně využita a 'otroci' měli být zlikvidováni. Kromě odpíračů Holocaustu dosud nikdo nerozebíral, že nacisté předurčovali otrocké pracovníky pro trnto strašlivý osud. Jak máme ale smířit s těmito fakty, pokud připustíme, že mnoho set tisíc židovských otrockých pracovníků přežilo koncentrační tábory? Nerozbořila Konference o nárocích zeď, která dělí strašnou pravdu o nacistickém holocaustu od popíračů Holocaustu?**77**

V celostránkové reklamě v *New York Times* Holocaustový průmysl a jeho světlonoši jako Elie WIesel, Rabbi Marvin Hier a Stevaen T. Katz odsuzují "Syrské popírání Holocaustu". Jeho text odsuzuje úvodník oficiálního syrského vládního listu, který tvrdil, že Izrael "si vymýšlí historky o Holocaustu", aby "získal více peněz z Německa a jiných západních režimů". Bohužel syrské obvinění je oprávněné. Přesto je ironií, které si nevšimla syrská vláda ani signatáři reklamy, že tyto historky o mnoha stech tisících veteránů jsou formou popření Holocaustu.**78**

Vydírání Švýcarska a Německa bylo pouze předehrou k velkému finále: vydírání Východní Evropy. S kolapsem sovětského bloku se odkryly lákavé vyhlídky k bývalému centru evropského židovstva. Holocaustový průmysl se zahalil do svatouškovského pláště "potřebných obětí Holocaustu" a pokouší se vyždímat miliardy dolarů z těchto již ochuzených zemí.Provádějí to s bezstarostnou a bezohlednou bezstarostností a vytvářejí tak hlavní zdroj antisemitismu v Evropě.

Holocaustový průmysl se postavil do role jediného legitimního žadatele všeho společenského i individuálního majetku těch, kdo zahynuli během nacistického holocaustu. "Bylo to odsouhlaseno s vládou Izraele" řekl Edgar Bronfman Bankovnímu výboru, "že bezprizorní majetek by měl připadnout Světové židovské restituční organizaci". S použitím tohoto "mandátu" Holocaustový průmysl vyzývá bývalé země sovětského bloku k předání veškerého předválečného židovského majetku nebo poskytnutí finanční náhrady.**79** Na rozdíl od případu Švýcarska a Německa ovšem vznáší tyto požadavky mimo světlo publicity. Veřejné míněná není dosud proti vydírání švýcarských bankéřů a německých průmyslníků, ale může vypadat méně dobrosrdečně při vydírání vyhladovělých polských zemědělců. Židé kteří ztratili své rodinné příslušníky během nacistického Holocaustu mohou též pohlížet se záští na pletichy WJRO. Když se vydávají za legitimní dědice těch kdo zahynuli, aby si přivlastnili jejich majetek, může být snadno chápáno jako vykrádání hrobů. Na druhé straně Holocaustový průmysl nepotřebuje mobilizovat veřejné mínění. S podporou oficiálních představitelů USA mohou snadno zlomit odpor již pokořených národů.

"Je důležité pochopit, že naše snahy o restituce společenského majetku", řekl Stuart Eizenstat sněmovní komisi, "je integrální částí znovuzrození a obnovení židovského života" ve východní Evropě. Údajně pro "podporu a obnovu" židovského života v Polsku požaduje WJRO přes 6000 předválečných židovských společenských majetků, včetně těch, které jsou dnes využívány jako nemocnice a školy. Předválečná židovská populace v Polsku byla okolo 3,5 milionů, současná populace je několik tisíc. Skutečně vyžaduje obnova židovského života jednu synagogu a jednu školní budovu na jednoho polského Žida? Organizace si též činí nárok na stovky tisíc parcel polské země oceněných na desítky miliard dolarů. "Poláci se

oficiálně bojí", informuje *Jewish Week*, že tento požadavek "přivede národ k bankrotu". Když polský parlament navrhl limity náhrad aby předešel nesolventnosti, Elan Steinberg z WJC odsoudil tento zákon jako "v zásadě antisemitský čin".**80**

Průmysl Holocaustu utáhl šrouby proti Polsku a právníci zahájili třídně-akční proces u Kormanova soudu, aby nahradili "stárnoucí a umírající veterány Holocaustu". Obžaloba vinila poválečnou polskou vládu, že "pokračovala za posledních padesát pět let" v genocidní politiky "vyhánění a vyhynutí" proti Židům. Členové New Yorkské městské rady se do nich pustili s jednomyslnou rezolucí požadující od Polska, aby "přijalo kompletní legislativu, která zajistí kompletní restituci židovského majetku", zatímco 57 členů Kongresu (vedených kongresmanem Anthony Wienerem z New Yorku) odeslalo dopis polskému parlamentu požadující "komplexní legislativu, která vrátí 100% veškerého majetku zabaveného během Holocaustu". "Vzhledem k tomu, že tito lidé jsou každý den starší", říká dopis. "vypršel čas k náhradě těch poškozených". **81**

Stuart Eizenstat při svědectví před senátním Bankovním výborem litoval zpomalení soudních vystěhování ve Východní Evropě: "Vzniklo množství problémů při vracení majetků. Např. v některých zemích, když se jednotlivci nebo společenství pokoušeli získat zpět svůj majetek, byli někdy žádáni, aby . . . povolili současným nájemníkům zůstat po dlouhou dobu regulované nájemné".**82** Zločinnost v Bělorusku byla speciálně zkoumána Eizenstatem. Bělorusko je "velmi, velmi pozadu" v předávání předválečného židovského majetku, jak řekl sněmovnímu Zahraničnímu výboru.**83** Průměrný měsíční příjem v Bělorusku je 100 dolarů.

K vynucení pokory neposlušných vlád průmysl Holocaustu používá klacku amerických sankcí. Eizenstat urgoval na Kongresu "vytažení" Holocaustové kompenzace vysoko na seznam požadavků na tyto východoevropské země, které chtějí vstoupit do OECD, WTO, Evropské unie, NATO, Rady Evropy: "Budou poslouchat co požadujete.... Budou mít důvod." Israel Singer z WJC žádal kongres, aby "pokračoval v prohlížení seznamu nákupů" aby "otestoval", zda každá ze zemí platí. "Je extrémně důležité, aby země zahrnuté do té záležitosti rozuměly" řekl kongresman Benjamin Gilman ze sněmovního Zahraničního výboru, "a že jejich odpověď . . . je jedním z několika standardů, podle kterých USA posuzuje své bilaterální styky". Avraham Hirchson, předseda Výboru izraelského Knessetu pro restituce a izraelský zástupce v JWRO, vzdal hold spoluúčasti Kongresu na vyděračství. Hirchson připomenul svůj souboj s rumunským premiérem a svědčil: "Vprostřed souboje jsem řekl jednu poznámku, která změnila celou atmosféru. Řekl jsem mu, aby věděl,že během dvou dní jdu na kongresové slyšení. Co chcete, abych jim na tom slyšení řekl? Atmosféra se změnila." Světový židovský kongres (WJC) již "vytvořil celý Holocaustový průmysl", varoval právník veteránů, a je "vinen podporou . . . velmi ošklivé formy antisemitismu v Evropě".**84**

"Netýkat se to Spojených států", jak si správně všiml Eizenstat při svém díkuvzdání v Kongresu, "velmi málo, pokud vůbec nějaké z těchto aktivit by dnes probíhaly". K ospravedlnění tlaků aplikovaných na Východní Evropu, vysvětloval, že poncem evropské morálky je "navrácení nebo zaplacení společenského a soukromého majetku získaného neprávem". Pro "nové demokracie" ve Východní Evropě bude dodržování těchto standardů "úměrné jejich přechodu od totalitního k demokratickému stavu". Eizenstat je vyšším úředníkem US vlády a prominentním podporovatelem Izraele. Přesto, soudě podle odpovídajících požadavků nativních Američanů a Palestinců, neprošly ani USA ani Izrael ještě tímto přechodem.**85**

Hirchson ve svém sněmovním svědectví předvedl melancholické představení kolem "potřebných obětí Holocaustu" z Polska, "které za mnou chodí do mého úřadu v Knessetu každý den . . . a prosí, aby dostaly zpět to, co jim patří . . . aby dostaly zpět domy, které opustily, aby dostaly zpět obchody, které tam nechaly." Mezi tím Holocaustový průmysl otvírá válku na druhé frontě. Místní židovské komunity ve východní Evropě odmítají mandát Světové židovské restituční organizace (WJRO) a uplatňují vlastní nároky na židovské majetky. Aby měli výhodu z takového požadavku, Židé musí formálně patřit k místní židovské komunitě. A tak vytoužené obnovení židovského života začíná přicházet s tím, jak východoevropští Židé zapouštějí své nově objevené kořeny do svého krajíce z Holocaustové kořisti.**86**

Holocaustový průmysl se vychloubá směrováním peněz na náhrady pro charitativní židovské záležitosti. "Zatímco charita je vznešená záležitost", tvrdí právník zastupující skutečné oběti, "je špatné dělat jí z cizích peněz". Jedním takovým oblíbeným případem je "Holocaustové vzdělávání" - "největší odkaz našeho úsilí" podle Eizenstata. Hirchson je též zakladatelem organizace nazvané "March of the Living" (Pochod života), vrchol programu Holocaustového vzdělávání a hlavní cíl peněz získaných jako náhrady. V tomto sionisty inspirovaném představení obsazeném tisíci se židovská mládež z celého světa setkává v táborech smrti, aby dostala z první ruky instruktáž o gojském zlu před tím, než jsou dopraveni ke spasení v Izraeli. List *Jerusalem Report* zachycuje tento Holocaustový kýčový okamžik pochodu: "'Jsem tak vystrašená, už nemohu pokračovat, už už chci být v Izraeli,' opakuje stále a stále mladá žena z Conecticutu. Její tělo se chvěje.... Náhle její přítel vytahuje velkou izraelskou vlajku. Ovíjí jí okolo nich dvou a oba pokračují". Izraelská vlajka: neopouštějte bez ní domov.**87**

David Harris z AJC, když hovořil na Washingtonské konferenci o Holocaustové éře, zaměřil svou výřečnost na "hluboký vliv" poutí po nacistických táborech smrti na židovskou mládež. List *Forward* si všiml episody zvláště zatížené pathosem. Pod titulkem "Izraelští teenageři skotačí se striptérkami po návštěvě Auswitzu" list vysvětluje, že podle expertů studenti z kibuců "si najímají striptérky, aby se zbavili nepříjemných pocitů, které v nich probudil výlet". Stejná muka zřejmě postihují židovské studenty na výletě do US Pamětního muzea Holocaustu, jak tvrdí *Forward,* "kde běhají všude okolo, tráví báječný čas, cítí se spolu dobřen apod."**88** Kdo může zpochybnit moudrost rozhodnutí Holocaustového průmyslu určit peníza na náhrady pro Holocaustové vzdělávání místo "vyhození fondů" (Nahum Goldman) pro veterány nacistických táborů smrti?**89**

V lednu 2000 se úředníci z téměř padesáti států, včetně premiéra Ehuda Baraka z Izraele, zúčastnili hlavní Holocaustové vzdělávací konference ve Stockholmu. Závěrečné prohlášení konference zdůrazňuje "posvátnou zodpovědnost" mezinárodního společenství v boji proti zlu genocidy, etnického očišťování, rasismu a xenofobie. Švédský reportér se potom tázal Baraka o palestinských uprchlících. V principu, odpověděl Barak, jsem proti i jedinému uprchlíkovi, který přichází do Izraele: "Nemůžeme přijmout morální, zákonnou či jinou zodpovědnost za uprchlíky." Jednoduše konference měla grandiózní úspěch. **90**

Oficiální příručka Židovské konference o nárocích *Guide to Compensation and Restitution for Holocaust Survivors (Průvodce k náhradám a restituci těch, kdo přežili Holocaust)* uvádí seznam stavů svých organizačních poboček. Ohromné množství zazobaných úředníků skokem vzrostl. Pojišťovny, banky, umělecká muzea, soukromý průmysl, nájemníci a zemědělci jsou drženi pod pistolí Holocaustového průmyslu. Ale "potřebné oběti Holocaustu", jejichž jménem vznáší své požadavky jsou podrobeni "permanentnímu vyvlastňování". Mnoho z nich

zahájilo soudní spory proti Konferenci o nárocích. Holocaust se přesto může změnit na "největší loupež v historii lidstva".**91**

Když Izrael poprvé zahájil jednání s Německem o poválečných reparacích, jak informuje historik Ilan Pape, ministr zahraničí Moshe Sharett navrhl převod části náhrad Palestinským utečencům, "aby byla napraveno to, co nazývali malou nespravedlností (Palestinská tragedie), způsobenou jinou hroznější (Holocuast)".**92** Nic z tohoto návrhu se nevyplnilo. Prominentní izraelské university navrhly použití některých fondů od švýcarských bank a německých firem pro "náhradu palestinských arabských uprchlíků". **93** Vzhledem k tomu, že téměř všichni veteráni nacistického holocaustu odtud odešli, zdálo se to být citlivým návrhem.

Podle typického stylu WJC učinil Israel Singer "překvapující oznámení" 13 března 2000, že nedávno odtajněný US dokument odhalil, že v Rakousku existjí židovské majetky z éry Holocaustu bez dědiců za dalších 10 miliard dolarů". Singer též obvinil, že "padesát procent veškerého amerického umění bylo uloupeno Židům".**94** Holocaustový průmysl se zřejmě splašil.

Poznámky:

1a Poznámka překladatele: Termín "Holocaust survivor" používaný autorem označuje doslova "ty, kteří přežili Holocaust". Vzhledem k vysoké četnosti tohoto termínu v této kapitole je překládán stručně jako "veteráni Holocaustu", přestože tento termín ne zcela přesně vystihuje autorovu anglickou předlohu.

1 Henry Friedlander, "Darkness and Dawn in 1945 The Nazis, the Allies, and the Survivors," v *US Holocaust Memorial Museum, 1945—the Year of Liberation* (Washington 1995), Il-35.

2 See, for example, Segev, *Seventh Million,* 248.

3 Lappin, *Man With Two Heads, 48.* D.D. Guttenplan, "The Holocaust on Trial," v *Atlantic Monthly* (February 2000), 62 (ale srovnej text výše, kde Lipstadt klade rovnítko mezi zpochybňování svědectví těch kdo přežili s popíráním Holocaustu).

4 Wiesel, *AR Rivers,* 121 - 30, 139, 163 - 4, 201 - 2, 336. *Jewish Week,* 17. září 1999. *New York Times*, 5. březen 1997.

5 Leonard Dinnerstein, *America and the Survivors of the Holocaust* (New York: 1982), 24.

6 Daniel Ganzfried, "*Binjamin Wilkomirski und die verwandelte Polin*," v *Weltwoche* (4 listopad 1999).

7 Marilyn B. Young, *The Vietnam Wars* (New York: 1991), 301 - 2. "Cohen: US Not Sorry for Vietnam War," v *Associated Press* (11. březen 2000).

8 For background, see esp. Nana Sagi, *German Reparations* (New York: 1986), and Ronald W. Zweig, *German Reparations and the Jewish World* (Boulder: 1987). Oba díly jsou oficiální historií objednanou Konferencí o nárocích.

9 Jako odpověď na otázku nedávno položenou poslancem německého parlamentu Martinem Hohmannem (CDU) německá vláda potvrdila (třebaže značně šroubovaným jazykem), že pouze okolo 15 procent peněz odevzdaných Konferenci o nárocích bylo skutečně předáno židovským obětem nacistické persekuce. (osobní sdělení, 23 únor 2000)

10 Ve své oficiální historii Ronald Zweig explicite potvrdil, že Konference o nárocích porušila podmínky smlouvy: "Příliv konferenčních prostředků umožnil Spojené [distribuční komisi] pokračovat na programu v Evropě, který by byl jinak ukončen, a zahájit programy, které by jinak z nedostatku peněz nebyly zahájeny pro nedostatek prostředků. Ale nejvýznamnější změnou rozpočtu JDC vyplývající ze zaplacení reparací bylo alokace prostředků pro muslimské země, kde aktivity Komise byly zvětšeny o 68 procent během prvních tří let konferenčních alokací. Bez ohledu na formální omezení na použití reparačních fondů podle smlouvy s Německem byly peníze použity tam, kde byla jejich potřeba největší. Moses Leavitt [vyšší úředník Konference o nárocích] ... pozoroval: 'Náš rozpočet byl založen na prioritách potřeb uvnitř a vně Izraele, v muslimských zemích, všechno dohromady.... Nepokládali jsme prostředky konference za nic jiného než část obecných prostředků, které nám byly dány k dispozici, aby přesunuli oblast židovských zájmů za které jsme byli odpovědni do oblastí s nejvyšší prioritou'". *(German Reparations,* 74).

11 Viz např. Lorraine Adams, "The Reckoning," in *Washington Post Magazine* (20 April 1997), Netty C. Gross, "The Old Boys Club," a "After Years of Stonewalling, the Claims Conference Changes Policy," v listě *Jerusalem Report (15* May 1997, 16 August 1997), Rebecca Spence, "Holocaust Insurance Team Racking Up Millions in Expenses as Survivors Wait," v listě *Forward* (30 July 1999), a Verena Dobnik, "Oscar Hammerstein's Cousin Sues German Bank Over Holocaust Assets," in *AP Online* (20 listopad 1998) (Hertzberg).

12 Greg B. Smith, "Federal Judge OKs Holocaust Accord," in *Daily News* (7 January 2000). Janny Scott, "Jews Tell of Holocaust Deposits," in *New York Times* (17 October 1996). Saul Kagan přednášel koncept této sekce Konferenci o nárocích. Konečná verze zahrnuje všechny jeho faktické korekce.

13 Elli Wohlgelernter, "Lawyers and the Holocaust," v listě *Jerusalem Post* (6 červenec 1999).

14 Jako základ této sekce viz Tom Bower, *Nazi Gold* (New York: 1998), Itamar Levin, *The Last Deposit* (Westport, Conn.: 1999), Gregg J. Rickman, *Swiss Banks and Jewish Souls* (New Brunswick, NJ: 1999), Isabel Vincent, *Hitler's Silent Partners* (New York: 1997), Jean Ziegler, *The Swiss, the Gold and the Dead* (New York: 1997). I když jsou poznamenány výslovnou protišvýcarskou zaujatostí obsahují tyto knihy množství užitečných informací.

15 Levin, *Last Deposit,* kapitoly 6 - 7. Chybnou Izraelskou zprávu viz (I když se o tom nezmínil, Levin byl jejím autorem), see Hans J. Halbheer, "To Our American Friends," *American Swiss Foundation Occasional Papers* (n.d.).

16 Třináct poboček švýcarských bank operovalo ve Spojených státech. Švýcarské banky půjčily americkému obchodu 38 miliard dolarů v roce 1994 a spravovaly stovky miliard dolarů v investicích v amerických akciích a bankách pro své klienty.

17 VB roce 1992 vytvořila WJC novou organizaci, Světovou židovskou restituční organizaci (WJRO), která požadovala zákonnou jurisdikci, týkající se majetku Holocaustových veteránů,

živývh nebo mrtvých. Pod vedením Bronfmana *je* WJRO formálně deštníková organizace židovských organizací zastoupených na Konferenci o nárocích.

18 Slyšení před Výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus US Senátu, 23. dubna 1996. Bronfmanova obrana "židovských zájmů" je značně výběrová. Je hlavním obchodním partnerem pravicového německého tiskového magnáta Leo Kirche, který v posledních letech notoricky vyhodit vydavatele německých novin, který podpořil rozhodnutí nejvyššího soudu zakazující křesťanské kříže ve veřejných školách. *(www.Seagram.com/company_info/history/main.html;* Oliver Gehrs, "Einfluss aus der Dose," v *Tagesspiegel* [l2. září 1995])

19 Rickman, *Swiss Banks, 50 - 1.* Bower, *Nazi Gold,* 299 - 300.

20 Bower, *Nazi Gold,* 295 ("mouthpiece"), 306 - 7; srov. 319. Alan Morris Schom, "The Unwanted Guests, Swiss Forced Labor Camps, 1940 - 1944," Zpráva připravená pro Centrum Simona WIesenthala, leden 1998. (Schom tvrdí že to byly "ve skutečnosti tábory s otrockou prací.") Levin, *Last Deposit,* 158, 188. Střízlivý rozbor švýcarských táborů pro uprchlíky viz Ken Newman (ed.), *Swiss Wartime Work Camps: A Collection of Eyewitness Testimonies, 1940 - 1945* (Zurich: I 999), and International commission of Experts, Switzerland - Second World war, *Switzerland and Refugees in the Nazi Era* (Bern: 1999), kapitola 4.4.4. Saidel, *Never Too Late,* 222 3 ("Dachau", "sensationalistic"). Yossi Klein Halevi, "Who Owns the Memory?" in *Jerusalem Report* (25. února 1993). Wiesenthal propůjčuje své jméno centru za 90 000 dolarů ročně.

21 Bower, *Nazi Gold, xi, xv,* 8, 9, 42, 44, 56, 84, 100, 150, 219, 304. Rickman, *Swiss Banks,* 219.

22 Thomas Sancton, *"A* Painful History," in *Time,* 24. února 1997. Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby Sněmovny representantů 25. červen 1997. Rower, *Nazi Gold,* 301 2. Rickman, *Swiss Banks,* 48. Levin stejně mlčí o tom, že Salmanovitz je Žid (cf. s, 129, 135).

23 Levin, *Last Deposit, 60.* Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby Sněmovny representantů, 11. prosinec 1996 (cituje svědectví Wiesela z 16. října 1996 před Bankovním výborem Senátu). Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (New York: 1961), kap. 5.

24 Slyšení před výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus, US Senát, 6. květen 1997.

25 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby Sněmovny representantů, 11. prosince 1996. Smith si stěžoval tisku, že dokumenty které odkryl dávno před tím byly předkládány D'Amatem jako nové objevy. V bizardní obraně odpověděl Rickman, který mobilizoval velké množství badatelů z US Muzea Holocaustu pro kongresové slyšení: "Jakmile jsem se dozvěděl o Smithově knize, rozhodl jsem se jí nečíst abych nemohl být obviněn z toho, že používám jeho dokumenty" (113). Vincent, *Silent Partners, 240.*

26 Bower, *Nazi Gold,* 307. Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, *25* červen 1997.

27 Rickman, *Swiss Banks, 77.* Definitivní rozbor této věci viz Peter Hug and Marc Perrenoud, *Assets in Switzerland of Victims of Nazism and the Compensation Agreements with East Bloc Countries* (Bern *1997).* Dřívější diskuse ve Spojených státech viz Seymour J. Rubin and Abba P. Schwartz, "Refugees and Reparations," in *Law and Contemporary Problems* (Duke University School of Law, 1951), 283.

28 Levin, *Last Deposit,* 93, 186. Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 11. prosinec 1996. Rickman, *Swiss Banks,* 218. Bower, *Nazi Gold,* 318, 323. Týden po ustanovení Speciálního fondu byl švýcarský president "vyděšen z vytrvalého nepřátelství Američanů" (Rower), když bylo oznámeno vytvoření Nadace solidarity s 8 miliardami dolarů "k redukci chudoby, beznaděje a násilí" globálně. Vytvoření nadace ovšem vyžadovalo referendum, jak rychle požadovala domácí opozice. *Její* osud je dosud nejistý.

29 Bower, *Nazi Gold,* 315. Vincent, *Silent Partners,* 211. Rickman, *Swiss Banks,* 184 (Voleker).

30 Levin, *Last Deposit,* 187 - 8, 125.

31 Levin, *Last Deposit,* 218. Rickman, *Swiss Banks,* 214, 223, 221.

32 Hickman, *Swiss Banks,* 231.

33 Ibid. Rickman fittingly entitled this chapter of his account, "Boycotts and Diktats."

34 Kompletní text "Třídně-akčního vypořádání" Independent Committee of Eminent Persons, *Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks* (Bern: 1999), Appendix O. Navíc 200 milionů dolarů Speciálního fondu a 1,25 miliard dolarů třídně-akčního vyrovnání získal Holocoustový průmysl podvodně dalších 70 milionů dolarů od Spojených států a jejich spojenců během londýnské konference o švýcarském zlatě v roce 1977.

35 Pokud jde o US politiku k židovským uprchlíkům, viz David S. Wyman, *Paper Walls* (New York: 1985), and *The Abandonment of the Jews* (New York: 1984). Švýcarskou politiku viz Independent Commission of Experts, Switzerland — Second World War, *Switzerland and Refugees in the Nazi Era* (Bern: 1999). Podobně smíšené faktory - ekonomické, pokles, xenofobie, antisemitismus a později bezpečnost - byly vzaty v úvahu jak pro restriktivní americkou politiku, tak švýcarské kvóty. S odvoláním na "pokrytectví v přístupu ostatních národů, speciálně Spojených států, které neměly žádný zájem o liberalizaci svých imigračních zákonů", Nezávislá komise, i když byla krutě kritická ke Švýcarsku, informuje, že jeho politika vůči uprchlíkům byla "jako u vlád většiny jiných států". (42, 263) Nenašel jsem žádnou zmínku o tomto bodě při extenzívním průzkumu zpráv US medií o kritických nálezech komise.

36 Slyšení před Výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus, US senát, 15 květen 1997 (Eizenstat and D'Amato). Slyšení před Výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus, US senát, 23 duben 1996 (Bronfman citující Clintona a další kongresové lídry). Slyšení před Výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus, US senát, 11 prosinec 1996 (Leach). Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 25 červen 1997 (Leach). Rickman, *Swiss Banks,* 204 (Albright).

37 Jedinou nesouhlasnou poznámku během mnoha kongresových slyšení o Holocaustových náhradách pronesl kongresman Maxine Watersová z Kaliformie. Zatímco potvrdila "1000 procentní" podporu "k dosažení spravedlnosti pro všechny oběti Holocaustu", Watersová se též otázala "jak má přijmout tuto formu a užívat jí při posuzování otrocké práce mých předků tady ve Spojených státech. Je podivné tu sedět ... bez podivu co bych měl dělat ... k potvrzení otrocké práce ve Spojených státech.... Reparace afro-americké komunity bylo v základě odsouzeno jako základní myšlenka, ale mnozí z těch . . . kdo zkoušeli tak tvrdě dostat tuto věc před Kongres dosáhli pouze výsměchu". Speciálně ona navrhla, aby vládní agentury by měly být vedeny k tomu, aby bylo dosaženo náhrady "domácí otrocké práce". "Ta jemná dáma vznáší zvláště obtížný návrh" odpověděl Jame Leach z Bankovního výboru, "a předsednictvo to vezme jako doporučení.... Obtížnost této věci, kterou vznášíte na americkou historii stejně jako na lidská práva je hluboká." Tato věc nesporně zapadne hluboko do paměťové díry Výboru. (Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 9 únor 2000). Randal Robinson, který v současnosti vede kampaň za kompenzaci afro-amerického otroctví, postavil vedle sebe "ticho" vlády o této krádeži "i když US náměstek ministra zahraničí Stuart Eizenstat pracoval na tom, aby 16 německých společností kompenzovalo Židy využívané k otrocké práci během nacistické éry". (Randall Robinson, "Compensate the Forgotten Victims of America's Slavery Holocaust," v listu *Los Angeles Times* [11 únor 2000]; cf. Randall Robinson, *The Debt* [New York: 2000], 245)

38 Philip Lentz, "Reparation woes," v *Crain's* (15. - 21. listopad 1999). Michael Shapiro, "Lawyers in Swiss Bank Settlement Submit Bill, Outraging Jewish Groups," v *Jewish Telegraphic Agency* (23. listopad 1999). Rebecca Spence, "Hearings on Legal Fees in Swiss Bank Case," v *Forward* (26. listopad 1999). James Bone, "Holocaust Survivors Protest Over Legal Fee," v *The Times* (London) (1. prosinec 1999). Devlin Barrett, "Holocaust Assets," v *New York Post* (2. prosinec 1999). Stewart Ain, "Religious Strife Erupts In Swiss Money Fight," v *Jewish Week* (14. ledna 2000) ("angle"). Adam Dickter, "Discord in the court," v *Jewish Week* (21. ledna 2000). Swiss Fund for Needy victims of the Holocaust/Shoa, "Overview on Finances, Payments and Pending Applications" (30. listopad 1999). Veteráni Holocaustu v Izraeli nikdy nedostali peníze ze Speciálního fondu určené pro ně, viz Yair Sheleg, "surviving Israeli Bureaucracy," v listě *Haaretz* (6. únor 2000).

39 Burt Neuborne, "Totaling the sum of Swiss Guilt," v *New York Times* (24. červen 1998). Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 11. leden 1996. "Holocaust-Konferenz in Stockholm," v *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (26. leden 2000) (Bronfman).

40 Independent commission of Experts, Switzerland - Second World war, *Switzerland and Gold Transactions in the Second World War, Interim Report* (Bern: 1998).

41 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 11 prosince 1996. Gerhard L. Weinberg z Univerzity Severní Karolíny byl zavolán jako svědek-expert svatouškovsky dosvědčil, že "/pozice švýcarské vlády během války a v letech bezprostředně po ní byla vždy taková, že loupež *je* legální" a že "prioritou číslo jedna" švýcarských bank bylo "vydělat tolik peněz, kolik to jde . . . a dělat to bez ohledu na legislativu, morálku a slušnost nebo cokoliv jiného". (Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby Sněmovny representantů, 25 června 1997)

42 Raymond W. Baker, "The Biggest Loophole in the Free-Market system," v *Washington Quarterly* (Podzim 1999). Ačkoliv to není sankcionováno US zákony, je více než 500 miliard

dolarů až 1 bilion dolarů "vypráno" z drogového obchodu a "bezpečně uloženo v US bankách". (tamtéž.)

43 Ziegler, *The Swiss,* xii; srov. 19, 26s.

44 *Switzerland and Gold Transactions in the Second World War,* IV, 48.

45 Independent Committee of Eminent Persons, *Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks* (Bern 1999). (dále *Report)*

46 "Externí cena" auditu byla stanovena na 200 millionú dolarů. *(Report, str. 4, paragraf 17)* Cena pro švýcarské banky byla stanovena na dalších 300 millionů dolarů. (Swiss Federal Banking commission, tiskové prohlášení, 6 prosinec 1999)

47 *Report,* Annex s, p. 81, paragraph 1 (cf. Part I, pp. 1 3 - 1 5, paragraphs 41-9).

48 *Report:* Část I, str. 6, paragraf 22 ("bez důkazu"); Část I, str. 6, paragraf 23 (bankovní zákony a procenta); Dodatek 4, str. s8, paragraf s ("skutečně mimořádný") and Dodatek s, str. 81, paragraf 3 ("skutečně pozoruhodný") (srov. Část I, str. 15, paragraf 47, Část I, str. 17, paragraf s8, Dodatek 7, str. 107, paragrafy 3, 9)

49 "The Deceptions of Swiss Banks," in *New York Times* (7. prosinec 1999).

50 *Report,* Dodatek s, str. 81, paragraf 2. *Report,* Dodatek s, str. 87 - 8, paragraf 27 "Existuje spousta vysvětlení pro podstatné nižší údaj v dřívějších zprávách, ale některé z hlavních příčin mohou být vztaženy k tomu, že švýcarské banky používají užší definice 'mrtvých' účtů; vyloučení určitých typů účtů při vyhledávání nebo neadekvátní průzkum; v jejich chybě při zkoumáni účtů pod určitou minimální hodnotou nebo jejich chyba při posuzování, zda držitelé účtů jsou obětmi nacistického násilí, pokud jejich příbuzní o to banku nepožádali."

51 *Report,*str. 10, paragraf 30 ("možný nebo pravděpodobný"); str. 20, paragrafy 73-5(významná pravděpodobnost pro 25,000 účtů). *Repon,* Dodatek 4, str. 65-7, paragrafy 20-6, a str. 72, paragrafy 40-3 (současné hodnoty). V souhlase s doporučením *Repon* , které Fedeální výbor švýcarských bank odsouhlasil v březnu 2000, aby publikovali jména 25 000 kont. ("Swiss Federal Banking Commission Follows Volcker Recommendations," tiskový výstup, 30 březen 2000)

52 Slyšení před Výborem pro bankovní a finanční služby, Sněmovna representantů, 9 únor 2000 (citováno s Volekerova připravovaného svědectví). Srovnej námitky Švýcarského federálního výboru, že "všechny údaje o možných současných hodnotách stavu identifikovaných kont jsou v podstatě založena na předpokladech a projekcích", a že "pouze v případě okolo 1200 kont . . . byl nalezen skutečný důkaz založený na současných interních bankovních zdrojích, že majitelé účtů jsou skutečnými obětmi Holocaustu". (tiskové prohlášení z 6. prosince 1999)

53 *Repon, str.* 2, paragraf 8 (srov. str. 23, paragraf 92). *Report,* Dodatek S. str. A134; pro přesnější specifikaci, srov. str. A-135ff.

54 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 25. června 1997 (citováno s Rubinova připravovaného svědectví). Jako podklad viz Seymour J.

Rubin and Abba P. Schwartz, "Refugees and Reparations," ve sborníku *Law and Contemporary Problems* [Duke University School of Law 1951], 286 - 9)

55 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 25. června 1997.

56 Švýcarsko mělo 4 miliony obyvatel v relevantním období 1933 - 45 ve srovnání se 130 miliony obyvatel USA. Volcerova komise prozkoumala každý účet ve švýcarských bankách otevřený, uzavřený nebo mrtvý během těchto let.

57 Levin, *Last Deposit,* 23. Bower, *Nazi Gold,* 256. Bower považuje tento *švýcarský* požadavek za "neodvolatelně rétorický." Neodvolatelně nepochybně, ale *proč* rétorický?

58 Rickman, *Swiss Banks,* 194 - 5.

59 Bower, *Nazi Gold,* 350-1. Akiva Eldar, "UK: Israel Didn't Hand Over Compensation to Survivors," v *Haaretz* (21. únor 2000). Judy Dempsey, "Jews Find It Hard to Reclaim wartime Property In Israel," v listu *Financial Times* (1. duben 2000). Jack Katzenell, "Israel Has WWII Assets," v *Associated Press* (13. duben 2000). Joel Greenberg, "Hunt for Holocaust victims' Property Turns in New Direction: Toward Israel," v listě *New York Times* (15. duben 2000). Akiva Eldar, People and Politics," v listě *Haaretz* (27. duben 2000).

60 Informace o Výboru viz *www.pcha.gov* (Bronfman cituje tiskové prohlášení z 21. listopadu 1999).

61 Slyšení před Výborem pro banovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 9. února 2000.

62 Levin, *Last Deposit,* 223, 204. "Swiss Defensive About WWII Role," v *Associated Press (15* March 2000). *Time* (24. únor 1997) (Bronfman).

63 Levin, *Last Deposit,* 224.

64 Slyšení před Výborem pro banovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 14. září 1999.

65 *Yair* Sheleg, "Not Even Minimum *Wage,"* v *Haaretz* (6. říjen 1999). William Drozdiak, "Germans Up Offer to Nazis' Slave Laborers," v *Washington Post* (18. listopad 1999). Burt Herman, "Nazi Labor Talks End Without Pact," v *Forward* (20. listopad 1999). "Bayer's *Biggest* Headache," v *New York Times* (5. říjen 1999). Jan Cienski, "Wartime Slave-Labour Survivors' Ads Hit Back," v *National Post* (7. říjen 1999). Edmund L. Andrews, "Germans To Set Up $5.1 Billion Fund For Nazis' Slaves," v *New York Times* (15. prosinec 1999). Edmund L. Andrews, "Germany Accepts $5.1 billion Accord to End Claims of Nazi Slave Workers," v *New York Times* (18. prosinec 1999). Allan Hall, "Slave Labour List Names 255 German Companies," v *The Times* (London) (9. prosinec 1999). Slyšení před Výborem pro banovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 9. únor 2000 (citováno z Eizenstatova připravovaného svědectví).

66 Sagi, *German Reparations,* 161. Přibližně čtvrtina dosud žijících židovských otrockých pracovníků dostalo takovou penzi, můj zesnulý otec (vězeň z Auschwitzu) mezi nimi. Ve

skutečnosti jsou počty podle Konference o nárocích v současných jednáních o dosud žijících židovských otrockých pracovnících založeny na těchto již pobíraných penzích a náhradách z Německa! (Německý Parlament, 92. schůze, 15. březen 2000)

67 Zweig, *German Reparations and the Jewish World,* 98; srov. 25.

68 Conference on Jewish Material Claims Against Germany, "Position Paper — Slave Labor. Proposed Remembrance and Responsibility Fund" (15. červen 1999). Netty C. Gross, "$5.1-Billion Slave Labor Deal Could Yield Little Cash For Jewish Claimants," v *Jerusalem Report* (31. ledna 2000). zvi Lavi, "Kleiner (Herut) Germany Claims Conference Has Become Judenrat, Carrying on Nazi ways", v *Globes* (24. únor 2000). Yair Sheleg, "Kleiner The Claims Conference Does Not Transfer Indemnifications to Shoah survivors," v *Haaretz* (24. únor 2000).

69 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 9. únor 2000. Yair Sheleg, "Staking a Claim to Jewish Claims," v Haarerz (31. březen 2000).

70 Henry Friedlander, "Darkness and Dawn in 1945 The Nazis, the Allies, and the Survivors," v *US Holocaust Memorial Museum, 1945 — The Year of Liberation* (Washington: 1995), 11-35. Dinnerstein, *America and the Surnvors of the Holocaust,* 28. Izraelský historik Shlomo Shafir uvádí "odhad těch, kdo přežili, na konci války v Evropě je mezi 50 000 a 70 000" *(Ambiguous Relations,* 384nl). Friedlanderův celková počet otrockých pracovníků, kteří přežili, židovských i nežidovských, je standardní, viz Benjamin Ferencz, *Less Than Slaves* (Cambridge: 1979) — "bylo nalezeno přibližně půl milionu lidí, více méně, v koncentračních táborech osvobozených armádami Spojenců" (xvii; cf. 240n5).

71 Stuart Eizenstat, Undersecretary of State for Economic, Business and Agricultural Affairs, Chief US Envoy in German Slave-Labor Negotiations, State Department Briefing, 12. květen 1999.

72 Viz Eizenstatovy "poznámky" v: the Conference on Jewish Material Claims Against Germany and Austria Annual Meeting (New York: 14. červenec 1999).

73 Toby Axelrod, "$5.2 Billion Slave-Labor Deal Only the Start," v *Jewish Bulletin* (12. prosinec 1999; citující *Jewish Telegraphic Agency*).

74 Hilberg, *The Destruction* (1985), v. iii, Appendix B.

75 V interview pro *Die Berliner Zeitung,* Zpochybňuji počty 135,000 Konference o nárocích, cituje Friedlandera. Konference o nárocích stručně prohlašuje ve své oponentuře, že počet 135 000 byl "založen na nejlepších a nejdůvěryhodnějších zdrojích a je tedy přesný". Žádný z těchto zdrojů není ovšem identifikován. ("Die Ausbeutung jüdischen Leidens," in *Berliner Zeitung,* 29, 30. leden 2000; "Gegendarstellung der Jewish Claims Conference," v *Berliner Zeitung,* 1. únor 2000) V odpovědi na mou kritiku v interview pro *Der Tagesspiegel,* Konference o nárocích uvedla, že nějakých 700 000 židovských otrockých pracovníků přežilo válku, 350 000 - 400 000 na území Říše a 300 000 v koncentračních táborech jinde. Nátlak aby uvedla odborné odkazy Konference o nárocích rozhořčeně odmítla. Stačí říci, že tato čísla nejsou podobná ničemu v kterémkoliv odborném odkaze v této věci. (Eva Schweitzer, "Entschaedigung für Zwangsarbeiter," v *Tagesspiegel,* 6. březen 2000)

76 "Ještě nikdy v historii" říká HGilberg "nebyli lidé zabíjeni jako na výrobní lince". *(Destruction, v. iii,* 863). Klasický přístup k této věci viz Zygmunt Bauman *Modernity and the Holocaust.*

77 Guttenplan, "Holocaust on Trial." (Hilberg) Conference on Jewish Material Claims Against Germany, "Position Paper — Slave Labor," 15. červen 1999.

78 "We Condemn Syria's Denial of the Holocaust," v *New York Times* (9. únor 2000). K dokumentaci "sílícího antisemitismu" v Evropě David Harris z AJC poukázal na tvrzení, že "Židé zneužívají vzpomínky na nacistickou likvidaci Židů k vlastním účelům". Též uvádí "extrémně negativní způsob, jakým německý tisk informují o židovské Konferenci o nárocích . . . během nedávných jednáních o náhradě otrocké a nucené práce. Mnoho článků líčí samu Konferenci a většinu židovských právníků jako chamtivce, kteří slouží sami sobě. V hlavních tiskovinách vznikly též bizardní diskuse kde se bere tak mnoho židovských obětí, které uvádí Konference. (Slyšení před Zahraničním výborem US Senátu, 5. duben 2000). Ve skutečnosti jsem shledal jako téměř nemožné otvírat tuto otázku v Německu. I když toto tabu bylo nakonec zlomeno liberálním německým deníkem *Die Berliner Zeitung*, díky odvaze, kterou projevil jeho vydavatel Martin Sueskind a US korespondent Stefan Elfenhain, a která našla jen malou odezvu v německých mediích, z větší části díky morálním hrozbám a vydírání Konference stejně jako německé nechuti k otevřené kritice Židů.

79 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 11. prosinec 1996. J.D Bindenagel (ed.), *Proceedings, Washington Conference on Holocaust-era Assets: 30 November - 3 December 1998 (US* Government Printing Office: Washington, DC), 687, 700-1, 706.

80 Slyšení před Výborem pro bankovnictví a finanční služby, Sněmovna representantů, 6. srpen 1998. Bindenagel, *Washington Conference on Holocaust-Era Assets,* 433. Joan Gralia, "Poland Tries to Get Holocaust Lawsuit Dismissed," v *Reuters* (23. prosinec 1999). Eric J. Greenberg, "Polish Restitution Plan Slammed," v *Jewish Week* (14. leden 2000). "Poland Limits WWII Compensation Plan," v *Newsday* (6. leden 2000).

81 *Theo Garb et al. v. Republic of Poland* (United States District Court, Eastern District of New York, June 18,1999). (Třídně-akční soudní proces byl zahájen Edwardem E Kleinem a Melem Urbachem, z nich ten druhý se podílel na švýcarských a německých ujednáních. K "upravenému podání" podanému 2. března 2000 se připojila řada dalších právníků, ale vynechalo některá barcitá obvinění polské vlády). "Dear Leads NYC Coumcil in Call to Polish Government to Make Restitution to Victims of Holocaust Era Property Seizure," v *News From Council Member Noach Dear* (29. listopad 1999). (Text je citován ze skutečnéhio rozhodnutí česlo 1072, přijaté 23. listopadu 1999.) [Anthony D.] Weiner urges Polish Government To Repatriate Holocaust Claims," US House of Representatives (tiskové prohlášení 14. říjen 1999). (Text je citován z tiskového výstupu a skutečného dopisu datovaného 13. říjen 1999.)

82 Slyšení před Výborem pro bankovnictví, bydlení a urbanismus, Us Senát, 23. dubna 1996.

83 Slyšení před Zahraničním výborem Sněmovny representantů, 6. srpen 1998

84 Slyšení před Zahraničním výborem Sněmovny representantů, 6. srpen 1998. Isabel Vincent, "Who Will Reap the Nazi-Era Reparations7" v *National Post* (20. únor 1999).

85 Slyšení před Zahraničním výborem Sněmovny representantů, 6. srpen 1998. V současnosti byl jako čestný konzul Amerického židovského výboru (AJC) Eizenstat prvním předsedou Ústavu AJC pro vztahy amerických Židů a Izraele.

86 Slyšení před Zahraničním výborem Sněmovny representantů, 6. srpen 1998. Marilyn Henry, "Whose Claim Is It Anyway7" v *Jerusalem Post* (4. červenec 1997). Bindenagel, *Washington Conference on Holocaust-Era Assets,* 705. Redakční úvodník, "Jewish Property Belongs to Jews," v *Haaretz* (26. říjen 1999).

87 Sergio Karas, "Unsettled Accounts," v *Globe and Mail* (1. září 1998). Stuart Eizenstat, "Remarks," Conference on Jewish Material Claims Against Germany and Austria Annual Meeting (New York: 14. července 1999). Tom Sawicki, "6,000 Witnesses," *in Jerusalem Report* (5. květen 1994).

88 Bindenagel, *Washington Conference on Holocaust-Era Assets,* 146. Michael Arnold, "Israeli Teens Frolic With Strippers After Auschwitz Visit," v *Forward* (26. listopad 1999). Manhattanská kongresmanka Carolyn Maloneyová hrdě informovala Bankovní výbor Sněmovny o jí navrženém zákoně, the Holocaust Education Act (Zákon o Holocaustovém vzdělávání), který "poskytne dotace Ministerstva vzdělání Holocaustovým organizacím pro školení učitelů a poskytne materiály školám a komunitám, které posílí Holocaustové vzdělávání. Vzhledem k tomu, če zastupuje město s veřejným vzdělávacím systémem, který má neustálý nedostatek základních učitelů a učebnic by mohla Maloneyová mít jiné priority pro nepatrné prostředky Ministerstva vzdělání. (Slyšení před Výborem pro Bankovnoctví a finanční služby Sněmovny representantů, 9. únor 2000)

89 Zweig, *German Reparations and the Jewish World,* 118 Goldmann byl zakladatelem Světového židovského kongresu (WJC) a prvým presidentem Konference o nárocích.

90 Marilyn Henry, "International Holocaust Education Conference Begins," v *Jerusalem Post* (26. leden 2000). Marilyn Henry, "PM We Have No Moral Obligation to Refugees," v *Jerusalem Post* (27. ledna 2000). Marilyn Henry, "Holocaust 'Must Be Seared in Collective Memory'", in *Jerusalem Post* (30. leden 2000).

91 Claims Conference, *Guide to Compensation and Restitution of Holocaust Survivors* (New York: n.d.). Vincent, *Hitler's Silent Partners,* 302 ("expropriation"); srov. 308-9. Ralf Eibl, "Die Jewish Claims Conference rings um ihren Leumund. Nachkommen jüdischer Sklaven....," v *Die Welt* (8. březen 2000) (soudní procesy). Průmysl Holocaustových náhres je přísným tabu ve Spojených státech. H-Holocaust webová stránka, např. *(www2.h-net.msu.edu),* je blokována kritickou poštou, přestože je plně podložena listinnými důkazy. (osobní korespondence s členem rady Richardem S. Levym, 19. - 21. listopad 1999).

92 Ilan Pappe, *The Making of the* Arab *Israeli Conflict, 1947 - 51* (London: 1992), 268.

93 Clinton Bailey, "Holocaust Funds to Palestinians May Meet Some Cost of Compensation," v *International Herald Tribune;* přetisknuto v *Jordan Times* (20. červen 1999).

94 Elli Wohlgelernter, "WJC: Austria Holding $10b. In Holocaust Victims' Assets," v *Jerusalem Post* (14. března 2000). Ve svém následném kongresovém svědectví Singer zdůraznil obvinění Rakouska, ale - typicky - zachoval diskrétní mlčení o obviněních proti USA. (Slyšení před Zahraničním výborem US Senátu 6 dubna 2000)

ZÁVĚR

Zbývá zvážit vliv Holocaustu na Spojené státy. Chci při tom použít Novickovy vlastní kritické poznámky o této věci.

Kromě památníků Holocaustu nařídilo nebo doporučilo celých sedmnáct států zavedení Holocuastových programů do svých škol a mnoho universit a vysokých škol podporuje Katedry Holocaustových studií. Stěží uplyne týden, aniž by se v *New York Times* neobjevila velká Holocaustová historka. Počet vědeckých studií zaměřených na nacistické Konečné řešení je střízlivě odhadováno na 10 000. Uvažme pro srovnání stipendia na velké oběti v Kongu. Během let 1891 a 1911 zahynulo nějakých 10 milionů Afričanů v důsledku využití konžské slonoviny a gumovníku. Přesto první a jediná studie o této záležitosti byla publikována v angličtině před dvěma lety. **1**

Díky obrovskému množství institucí a profesionálů, kteří mají udržovat vzpomínky na Holocaust, je Holocaust pevně zakotven v americkém životě. Novick ovšem vyslovuje obavy, zda je to dobře. Za prvé uvádí mnohé příklady jeho hrubé vulgarizace. A opravdu, člověka to tvrdě tlačí, aby nezmínil jednotlivé politické záležitosti, ať už jsou to ochrana (nenarozeného?) života, svoboda volby, práva zvířat nebo právo států (v rámci federace), které by nebyly inspirovány Holocaustem. Elie Weisel odmítal takové laciné postupy založené an Holocaustu a prohlásil "Přísahám, že se vyhneme ... vulgárním výjevům".**2** Přesto Novick uvádí, že "Holocaustová fotografie mající nejvíc smyslu a důvtipu vznikla v roce 1996, když Hillary Clintonová, právě když byla pod ostrou palbou nejrůznějších přestupků, se objevila na galerii Sněmovny, právě když její manžel přednášel svou Zprávu o stavu Unie, doprovázena svou dcerou Chelsea a Elie Weiselem."**3** Podle Hillary Clintonové Kosovští uprchlíci donuceni k útěku ze Srbska během bombardování vojáky NATO připomínali Holocaustové scény v *Schindlerově seznamu*. "Lidé, kteří studovali historii z Spielbergových filmů," odpověděli kysele srbští disidenti, "nám nebudou říkat, jak máme žít".**4**

"Doměnky, že Holocaust je americkou pamětí", argumentuje později Novick, je morální vytáčka. Ta "vede k odmítání zodpovědnosti, která *skutečně* přísluší Američanům, když konfrontují svou minulost, svou přítomnost a svou budoucnost". (Zdůrazněno v originále) **5** Zdůrazňuje důležitou věc. Je jednodušší odsoudit zločiny jiných než se kriticky podívat na sebe. Je ovšem také pravda, že byla vůle, abychom se poučili sami o sobě na základě zkušenosti s nacisty. Manifest Destiny (Osud) přijal téměř všechny ideologické a programové prvky Hitlerovy politiky *životního prostoru (Lebensraum).* Ve skutečnosti Hitler koncipoval své výboje na Východ na podkladě amerických výbojů na Západ.**6** Během prvé poloviny tohoto století většina amerických států zavedla sterilizační zákony a desítky tisíc Američanů bylo nedobrovolně sterilizováno. Nacisté přímo použili tento americký precendens když zaváděli vlastní sterilizační zákony. **7** Notoricky známé Norimberské žákony z roku 1935 zbavily židy volebního práva a zakázali míšení mezi židy a ne-židy. Černí na americkém jihu trpěli stejnými zákonnými omezeními a byli podrobeni horšímu spontánnímu a obecně schvalovanému násilí než Židé v předválečném Německu.**8**

Ke zdůraznění odhalených zločinů v zahraničí USA často vyvolávají vzpomínky na Holocaust. Více ale odhalí fakt, *kdy* USA připomínají Holocaust. Zločiny oficiálních nepřátel, jako je krvavá lázeň Rudých Khmerů v Kambodži, sovětský invaze do Afganistánu, Irácká invaze v Kuvajtu, srbské etnické čištění v Kosovu připomínají Holocaust; zločiny, za které jsou zodpovědné USA.

Právě když byla odhalena zvěrstva Rudých Khmerů v Kambodži, zlikvidovala Američany dosazená vláda jednu třetinu populace Východního Timoru. Přesto, na rozdíl od Kambodže nebyla genocida na Jižním Timoru nikdy srovnávána s Holocaustem; dokonce se téměř neobjevovala ve zprávách. **9** Právě když se Sovětský svaz dopouštěl "jiné genocidy" v Afganistanu, jak to nazvalo Středisko Simona Wiesenthala, dopustil se Američany dosazený režim v Guatemale toho, co později Guatemalský Výbor pravdu nazval "genocidou" domorodého Mayského obyvatelstva. President Regan odmítl obvinění guatemalské vlády jako "vandrácké klepy". Jako ocenění přínosu Jeane Kirkpatrickové jako hlavní obhájkyně odhalovaných zločinů Reganovy administrativy ji Středisko Simona Wiesenthala ocenilo cenou Humanista roku. **10** Simon Wiesenthal byl před slavnostním předáním ceny soukromně požádán, aby to znovu uvážil. Odmítl. Elie Wiesel byl soukromě požádán o intervenci u izraelské vlády, hlavním dodavatelem zbraní pro Guatemalské řezníky. I on odmítl. Carterova administrativa vyvolávala vzpomínky na Holocaust v souvislosti s vietnamskými "lodičkáři" prchajícími před komunistickým režimem. Naopak Clintonova administrativa si nevzpoměla na Holocaust, když vracela Haitské "lodičkéře" prchající před komandy smrti podporovanými USA. **11**

Vzpomínky na Holocaust se hrozivě vynořily při bombardováním Srbska paktem NATO pod vedením USA zahájeném na jaře 1999. Jak jsme viděli, Daniel Goldhagen srovnával srbské zločiny v Kosovu s Konečným řešením, a na příkaz presidenta Clintona Elie Wiesel odcestoval do kosovských uprchlických táborů v Makedonii a v Albánii. Již před tím Elie Wiesel odjel prolévat slzy na podnět obyvatel Kosova, ovšem, indoneský režim dosazený USA pokračoval tam, kde přestal koncem 70-tých let a dopouštěl se dalších zločinů na Východním Timoru. Holocaust se nicméně ztratil z paměti, když Clintonova administrativa souhlasila s proléváním krve. Jsou to "vnitřni záležitosti Indonézie", jak vysvětlovali západní diplomaté, a ne "Východního Timoru". **12**

Novick poukazuje na pasivní americkou spoluvinu na humanitárních katastrofách ne nepodobných a v mnohých ohledech rozsahem srovnatelných nacistické likvidaci. Připomíná například milion dětí zabitých během Konečného řešení a konstatuje, že američtí presidenti nedělají o mnoho víc než pietní projevy, zatímco celosvětově stejné množství dětí každý rok "umírá na podvýživu a nemoci, proti kterým existuje prevence". **13** Je možné též zmínit určité případy *aktivní* americké spoluúčasti. Po koaliční devastaci Iráku vedenou USA v roce 1991 k potrestání "Saddama-Hitlera", Spojené státy a Británie vynutily vražedné americké sankce proti této nešťastné zemi při pokusech o jeho sesazení. Stejně jako při nacistickém holocaustu zahynuly podobně miliony dětí.**14** Když byla tázána v národní televizi na tuto strašlivou smrtící sankci v Iráku, ministryně zahraničí Madelaine Albrightová odpověděla, že "cena tomu odpovídá".

"Značný extrémní charakter Holocaustu", tvrdí Novick, "vážně omezují jeho možnosti poskytovat poučení použitelné v našem každodenním životě". Jako "kritérium útlaku a krutosti" vede k "trivializaci zločinů menšího rozsahu".**15** Nacistický holocaust též může posílit naší citlivost k těmto bezprávím. Pod optikou Auschwitzu, jak bylo pokládáno za samozřejmé, už nikdy nemůže nastat náboženský fanatismus. **16** Ve skutečnosti to byl nacistický holocaust, který zdiskreditoval vědecký rasismus, který byl tak pronikavým rysem amerického intelektuálního života před druhou světovou válkou.**17**

Pro ty oddané zlepšení lidstva prubířský kámen zla nevylučuje, ale vítá srovnání. Otrokářství zaujímá zhruba stejné místo v morálním vesmíru konce devatenáctého století jako nacistický holocaust dnes. Podle toho bylo často užíváno k ilustraci zcela nevítaného zla. John Stuart

Mill srovnával podmínky žen k té nejposvátnější viktoriánské instituci, v rodině, k otrokářství. Dokonce si dovolil tvrdit, že podle rozhodujících hledisek byly horší. "Jsem dalek předstírání, že s ženami se obecně nezachází hůř než s otroky; ale žádný otrok není otrokem tak dlouho a v tak plném smyslu slova jako žena".**18** Pouze ti, kdo používají termín zlo ne jako morální kritérium, ale jako ideologický klacek, odmítnou takové analogie. "Nesrovnávejte" je zaříkadlem morálních vyděračů.**19**

Organizované americké židovstvo zneužilo nacistický holocaust k odražení kritiky Izraele a jeho morálně neobhájitelné politiky. Napadání této politiky dostalo Izrael a americké židy do strukturálně stejného postavení: osudy obou nyní na tenké nitce vedoucí k americkým vládnoucím elitám. Pokud se tyto elity jednou rozhodnou, že Izrael je nepříjemným závazkem nebo američtí židé postradatelní, tato nitka se může přetrhnout. Nepochybně to není spekulace - snad přehnaně alarmující, snad ne.

Předpověď, že by americké židovské elity připustily takové možnosti je nicméně dětskou hrou. Pokud Izrael ztratí přízeň Spojených států, mnozí s těchto vůdců, kteří dnes rozhodně brání Izrael, by s odvahou vyhlásili svou nespokojenost s židovským státem a tlačili by americké židy, aby se odvrátili od Izraele k náboženství. A pokud americké vládnoucí kruhy se rozhodnou obětovat židy, byli bychom překvapeni, až by američtí židovští vůdci sehráli stejnou roli, jako jejich předchůdci při nacistickém holocaustu. "Nepočítali jsme s tím, že by Němci vsadili na židovské elementy", připomíná Yitzak Zuckerman, organizátor povstání ve Varšavském ghettu, "že židé povedou židy k smrti".**20**

Během série veřejných změn v osmdesátých letech mnoho prominentních německých i neněmeckých badatelů vystupovalo proti "normalizaci" hanebností nacismu. Obávali se, že normalizace povede k morálnímu uspokojení. **21** Ovšem ať už jsou tyto argumenty jakkoliv platné, už nepůsobí přesvědčivě. Enormní rozsah Hitlerova Konečného řešení je již nyní dobře znám. A není snad "normální" historie lidstva plna strašlivých kapitol nelidskosti? Zločiny nesmí být podporovány zárukou odpuštění. Výzvou současnosti je vrátit nacistický holocaust jako normální subjekt vědeckého zkoumání. Jen tak se z něj můžeme skutečně poučit. Abnormalita nacistického holocaustu nevyplývá ze skutečnosti samotné, ale z vydřidušského průmyslu kolem něj. Holocaustový průmysl již zbankrotoval. Zbývá je to otevřeně vyhlásit. Dávno nastal čas k zastavení takového obchodu. Nejušlechtilejším gestem těch, kdo přežili, je zachovat jejich památku, poučit se z Jejich utrpení a nakonec je nechat odpočívat v pokoji.

Poznámky:

1 Adam Hochschild, *King Leopold's Ghost* (Boston: 1998).

2 Wiesel, *Against Silence, v.* iii, 190; cf. v. i, 186, v. ii, 82, v. iii, 242, a Wiesel, *And the Sea,* 18.

3 Novick, *The Holocaust,* 230 - 1.

4 *New York Times* (25 May 1999).

5 Novick, *The Holocaust, 15.*

6 John Toland, *Adolf Hitler* (New York: 1976), 702. Joachim Fest, *Hitler* (New York 1975),214,650. viz též Finkelstein, *Image and Reality,* kap. 4.

7 Viz např. Stefan Kühl, *The Nazi Connection* (Oxford 1994).

8 viz např. Leon F. Litwack, *Trouble in Mind* (New York: 1998), zejména kapitoly 5-6. Ona vychvalovaná západní tradice je rovněž hluboko začleněna do nacismu. Aby ospravedlnili likvidaci invalidů — předchůdce Konečného řešení - nacističtí lékaři rozvinuli koncepci "života nedůstojného žití" *(lebensunwertes Leben).* V knize *Gorgias,* Plato napsal "Nezdá se mi, že stojí za to žít život, pokud je tělo některé osoby ve hrozném stavu". V *Republice* Platon posvěcuje zabití defektního dítěte. V odpovídající části oponuje Hitler v *Main Kampfu* kontrole porodnosti na základě toho, že brání přirozenému výběru, jak to předvídal Rousseau ve své *Rozpravě o původu nerovnosti*. Krátce po druhé světové válce Hannah Arendtová připomínala, že "středozemní proud západní historie nakonec došla na šikmou plochu a vzala důstojnost naší tradici" *(Origins of Totalitarianism, ix).*

9 Viz např. Edward Herman and Noam Chomsky, *The Political Economy of Human Rights, v. i: The Washington Connection and Third World Fascism* (Boston 1979), 129 - 204.

10 *Response* (March 1983 and January 1986).

11 Noam Chomsky, *Turning the Tide* (Boston: 1985), 36 (Wiesel citoval z interview v hebrejském tisku). Berenbaum, *World Must Know,* 3.

12 *Financial Times (8* September 1999).

13 Novick, *The Holocaust, 255.*

14 Viz např. Geoff Simons, *The Scourging of Iraq* (New York: 1998).

15 Novick, *The Holocaust,* 244, 14.

16 V tomto bodě viz zejména Chaumont, *La concurrence,* 316 18.

17 See, for example, Carl N. Degler, *In Search of Human Nature* (Oxford: 1991), 202ff.

18 John Stuart Mill, *On the Subjection of Women* (Cambridge: 1991), 148.

19 Není méně zavrženíhodné používat nacistický holocaust, jak navrhuje Michael Berenbaum, pouze pro "demonstraci požadavku jedinečnosti" *(After Tragedy,* 29).

20 Zuckerman, *A Surplus of Memory,* 210.

21 Odkazuji zde jak na *Historikerstreit* a na korespondenci mezi Saulem Friedländerem a Martinem Broszatem, která má být publikována. V obou případech se debata obrátila zejména na srovnání absolutní a relativní podstaty nacistických zločinů; např. oprávněnost srovnání s gulagy. Viz Peter Baldwin (ed.), *Reworking the Past,* Richard J Evans, v *Hitler's Shadow* (New York 1989), James Knowlton a Truett Cates, *Forever* v *the Shadow of Hitler?* (Atlantic Highlands, NJ: 1993), a Aharon Weiss (ed.), Yad Vashem Studies *XIX* Jerusalem: 1988)